SARA BLAEDEL

ÖLÜM ORMANI

Çeviren

Nurcan Onaran

Sune babasının uzattığı ölü tavuğu tereddüt ederek aldı. Kesilen boynunu saran beyaz tüyler kana bulanmıştı. Her zaman kandan, kokusundan, bedenden akarak koyu renkli bir göl oluşturmasından nefret etmişti.

Ölü tavuk midesini bulandırsa da bunu babasına belli edemezdi. Bugün olmazdı. Annesi gelseydi her şey daha kolay olabilirdi. Birkaç kez gözünü kırptı. Annesi ölüyordu. Neredeyse yatağının başından hiç ayrılmadan onun yanında bekliyordu. Ama en kötüsü serumdu. Bir yara bandı ile kapatılmış olmasına rağmen iğnenin annesinin eline battığı yere bakamıyordu. Babası gitme zamanının geldiğini söylediğinde uyumak üzereydi.

Son birkaç aydır kabul ayinini; o töreni ve kutlamayı dört gözle bekliyordu. Pek çok kez, evden bir çocuk olarak ayrılıp aynı gece yetişkin bir erkek olarak dönmeyi hayal etmeye çalışmıştı. En azından başkaları tarafından bir erkek olarak kabul edilecek, bir erkeğin sorumluluklarına ve haklarına sahip olacaktı. Sınıfındaki arkadaşlarının hepsi halihazırda bu ayine katılarak erkekliğe ilk adımlarını atmışlardı. Eski İskandinav dinine inanan bir Asatro olarak, Sune'un bu törene iştirak edebilmesi için on beş yaşına basması gerekiyordu ve beklediği gün sonunda gelmişti.

tg: kaktusunx

Tavuğu babasının çamaşır odasından getirdiği kovanın içine bıraktı, daha sonra kovayı aracın yolcu tarafında bulunan paspasın üzerine koyup araca bindi ve ayaklarını koltuğa kadar çekerek iki büklüm oturdu. Babası gece yarısı sunulacak adak için ihtiyaç duyacakları her şeyi araca yüklemişti ve Sune da yanında tanrılara sunmak üzere iki küçük hediye götürüyordu. Hediyelerden bir tanesi çocukluğunu, diğeriyse geleceğini temsil ediyordu. Çocukluğunu temsili olarak büyürken okuduğu bir kitabı götürmeye karar vermişti. Fakat daha sonra Winnie The Pooh'nun maceralarının anlatıldığı kitaptan ayrılmanın ne kadar zor bir deneyim olduğunu fark etti. Yıpranmış kitabın sayfaları bir bant aracılığıyla birbirine tutturulmuş olsa da bunu yapmak pek kolay değildi. Annesi kendisine o kadar çok kez okumuştu ki bu kitabı, sayfaları dökülmeye başlamıştı. Seçtiği hediye tanrılara bir futbol topu sunması gerektiğini düşünen babasını biraz sinirlendirmişti ama annesi Sune'dan yana taraf almıştı.

Babasının ona verdiği çakıyı da ayinde kullanmaya karar vermişti. Sune, babası ve büyükbabası gibi kasap olmak istemediği halde, tanrıların ona yetişkinlik hayatında cesaret ve güç vermelerini umut ediyordu. Aklına daha iyi bir şey gelmemişti. Bu seçim de babasını mutlu etmişti.

Sune ayin esnasında kendisini doğru yola sevk edecek bir hediye de alacaktı. Babası Lars bir kasap bıçağı almıştı; okumaya ve yazmaya ilgisi olan biri değildi, bu yüzden erkekliğe adım attığı ayinin ardından okulu bırakmış ve babasının yanında çırak olarak çalışmaya başlamıştı. Sune'un daha önce duyduğu hikâyelere göre, bir çocuğa bir uçak bileti hediye edilmişti ve anasının kuzusu olmayı bırakana kadar geri dönmemesi söylenmişti. Çocuk asla geri dönmemişti.

Sune, İskandinav inançlarını temsil eden, ucunda Thor çekici olan bir gümüş zincir almayı ve bunu aslında babasının akıl etmesini diliyordu. Araçlarıyla dar orman yoluna girdiklerinde babası hazır olup olmadığını sordu, Sune gülümseyerek başıyla onayladı.

Uzakta yanan meşaleleri ve şenlik ateşini fark etti. Gece yarısı yaklaşıyor, ışık gittikçe yerini gölgelere bırakıyor ve onlar da altın rengi, insanı kendisine çeken alevleri ön plana çıkarıyordu. Meşalelerden yükselen alevler gecenin karanlığında dans ediyordu. Sune diğerlerinin önden gelip onun için her şeyi hazırladıklarını gördüğünde kalbinde bir kıpırdanma hissetti.

Bu gece tanrılara *onun* şerefine adak sunulacaktı. İlk kez erkek meclisine kabul edilecekti. Sune daha önce ebeveynleriyle ve pek çok diğer Asatro ile birlikte ormanda yapılan toplantılara katılmıştı. Atmosfer çok hoşuna gitmişti. Yetişkinler tanrılara dua ettikten sonra hep beraber büyük ziyafete katılmışlardı ama hiçbir zaman erkeklerin meclisinde bulunma şansına erişmemişti. Bu törene kadar hiçbir sorumluluğu olmayan bir çocuk olarak görülüyordu fakat artık ettiği yemine bağlı kalmak zorunda olan bir yetişkin sayılacaktı. Meclise erkekler dışında sadece hayvanlar ve olayın ne olduğunu anlamayacak yaştaki ufaklıklar girebilirdi. Genelde Sune, devasa şenlik ateşinin arkasındaki bölgedeki çocuklarla birlikte oynamaya gönderilirdi ve çocukların biri ciddi şekilde yaralanmadığı sürece erkeklerin toplantısını bölmeleri kesinlikle yasaktı.

Bugünden itibaren Sune erkeklerin tanrılara seslendikleri o meclisin bir parçası olacaktı. İçki boynuzu aralarında döndürülürken ona da verilecek ve aralarına kabul edilişine duyduğu minneti göstermesi için İskandinav inancı uyarınca yanında getirdiği tavuğu tanrılara sunacaktı. Son birkaç aydır Sune'a ayinde neler yapılacağı anlatılıyordu. Babası ona yemin yüzüğünden bahsetmişti. O yüzüğe ettiği yeminin tanrıların önünde edilene eşit olduğunu ve onu asla bozamayacağı söylendiğinde çok etkilenmişti.

Sune minibüsün arkasında yatan domuzu düşündü. Ayinin sonunda domuz öldürülecek ve kanı bir adak olarak sunulacaktı. Böylece Sune'un ailesi, onu kabul ettikleri için tanrılara teşekkür etmiş olacaklardı.

Babası onu şenlik ateşine doğru götürdü. Birkaç metre uzağında bir kaleye benzeyen, meşalelerden oluşan bir çember vardı. Ortamdaki sessizlik Sune'a çok garip geldi. Sıraya girip tek tek onu selamlayan ve ona sarılan adamlar da huzursuzluğunu artırmıştı. Ne diyeceğini bilmez bir haldeydi. Çocuk gibi görünmek istemediğinden gülümsemeye cüret edemedi. Gothi,* cüppesini üstüne geçirince erkekler sessiz bir şekilde ateşin etrafında toplandı. Meşalelerden süzülen kıvılcımlar ormanın dört bir tarafına yayılıyordu.

Şimdi, diye düşündü Sune. *İşte başlıyor. Birkaç dakika içinde bir erkek olacağım.*

Yetişkinler normalde yaptıkları gibi bir çember oluşturdu, Sune töreni gothinin yöneteceğini düşünüyordu ama öne çıkan kişi babasıydı. Başını hafifçe yana yatırıp oğluna gülümsedi.

"Sune, oğlum," diyerek söze başladı tedirgin bir sesle. "Bu gece hayatına bir erkek olarak devam edeceksin. Sen artık bir çocuk değilsin ve önünde öğrenecek çok fazla şey var."

Adamlardan birkaçı boğazlarını temizledi. Birkaçı da öksürdü.

Sune, Kral Volsung'un kızı Signe'nin hikâyesini hatırlamıştı. Signe, en büyüğü on yaşında olan çocuklarını ormana yollamıştı ve hiçbiri hayatta kalacak cesareti göstermeyi başaramamıştı. Karanlık orman onu bile korkutuyordu ki o hikâyelerdeki çocuklarının aksine on beş yaşındaydı. Sune cesur biri olmadığını zaten biliyordu. Bir anlığına aklı annesine kaydı.

"Mutlu yıllar, oğlum," demişti, kahvaltısını yatağına götürdüğünde. Artık eskisi kadar yiyemediği için günlük besin ihtiyacını genelde tüplerden akan sıvılardan alıyordu. Yine de oğluna gülümseyip onun elini tutmuştu. "Bu geceki törenden ötürü heyecanlı mısın?"

Babası Sune'u çemberin merkezine doğru getirdi ve gothi yavaş adımlarla çemberin etrafında dolanarak ilahi söylemeye başladı. Pusulanın her ucunda bir tanrıya seslenmek için durdu. Kuzeyde, en ulu tanrı olan Odin'e, güneyde insanlığın koruyu-

* Eski İskandinavya'da ayini yöneten rahip için kullanılan bir kelime –*çn*

cusu olan Thor'a seslendi. Doğuda bereket tanrısı olan Freya'ya ve batıda, çiftler arasındaki bağın sağlamlığını ve evliliğin sürekliliğini temsil eden Odin'in eşi Frigg'e.

"Çember kapandı," dedi gothi yerine dönerken.

Daha sonra birisi ona tören sırasında ne söylediğini sorsaydı tekrar edebileceğinden emin değildi. İçki boynuzu birkaç kez aralarında dolaşmıştı. Sune içkiyi höpürdeterek içmemesi, suratına sıçratmamak için boynuzun ucunu karnına doğru çevirmesi ve ağzına dikkatli bir şekilde götürmesi gerektiğini kendisine defalarca hatırlatmıştı. Babası daha önce boynuzla içki içmenin, meclise yeni katılan üyelerin karşılanmasını sembolize ettiğini söylemişti. Şenlik ateşi ve fermente edilmiş güçlü bal yüzünden Sune'un yanakları kızarmıştı. Erkekler onun için yazıtlardan birer parça okumak üzere teker teker çemberin içine girerken başının hafif hafif dönüyordu. Okudukları yazıtların bir bölümü, *Hávámal*'dan* alınmıştı. Sune, Vølven'nin Kehaneti'nden** de bazı bölümlerin okunduğunu fark etti. Kısa bir süre sonra kelimeler Sune'un zihninde birbirine girmeye başlamıştı.

Tüm erkekler sözlerini tamamladıklarında onun için ilahi söylemeye başladılar. Sune tanrılara sunacağı hediyeleri yere koydu. İçki boynuzu yeniden dönmeye başladı, daha sonra çember açıldı. Bazı erkekler bağırarak Sune'u havaya kaldırdılar ve daha sonra yeniden hepsi ona sarıldı.

Ayinin aksine kardeşliğe kabul edilirken yaşanan büyülü anların hepsini hatırlıyordu. Diğer adamlar birkaç metre ötede sunak olarak kullanılan bin yaşındaki devasa meşenin önünde bir araya gelirken, o şenlik ateşinin yanında durdu. Çocukken, törenin bitmesini ağacın büyük kovuğunun içine girip orada hoplayıp zıplayarak beklemekten büyük keyif alırdı. Fakat bu akşam ağacın kovuğu ona karanlığın en derinlerinden bakan bir göz gibi görünüyordu. Sune ürperdi ama kötü bir his değildi bu. İçinde hiç korku yoktu.

---

* Eski bir İskandinav şiirleri derlemesi. *–yhn*

** Kâhinin Kehaneti. Dünyanın sonunu öngören eski İskandinav efsanesi. *–yhn*

Gothi toprağı kazıp yukarıda birleşerek dar bir giriş oluşturan iki esnek dalın üzerine bıraktı. Odin ve Loki efsanesi ile onları kan kardeşi yapan anlaşma Sune'un her zaman çok ilgisini çekmişti. Şimdi o da aynı ayinin bir parçasıydı ve diğerleri ile birlikte ortak yeniden doğuşlarını sembolize eden toprağın altından geçiyorlardı.

Babası onun elini tutunca her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı. Gothi tam arkalarında yürüyordu ve öbür taraftan çıktığında ay ışığı sanki doğrudan Sune'un üzerine dökülüyordu. Sune, bunun hayal gücünün bir ürünü olduğunu biliyordu ama hissettiği duygular çok güçlüydü. Ve toprağın kazıldığı yere birkaç damla kan akıtmak için kendilerine küçük kesikler atmaları onu biraz korkutmuş olsa da çok kötü değildi.

Sune'a kepçe gibi uzun ve geniş bir tutacağı olan, ondan biraz daha ağır bronz bir kaşık verildi. Kanını toprağa karıştırması söylendiğinde kendisini cesur ve gururlu hissetti. Daha sonra gothi toprağı dallardan aldı, kanın üzerini örterek yemini mühürledi. Meclis, Sune'u yeniden çemberin içine alırken herkes toprağı ayaklarıyla dövdü. Gothi artık diğerlerini korumaya ve onurlandırmaya yeminli olduğunu söylediğinde kendini bir erkek gibi hissetti.

Sune bunun ne anlama geldiğini sorduğunda babası ona, "Biz birbirimizi koruruz," diyerek cevap verdi.

Babası minibüse doğru ilerlerken Sune arkada kaldı. Onların domuzu öldürdüğünü görmemek için kaçıp gitmek istiyordu.

"Eşyaların boşaltılmasına yardımcı olmayacak mısın?" diye sordu gothi.

Cüppesini çıkarmıştı. Kasaptan alınmış, kutlama yemeklerini içeren birkaç beyaz soğutucunun çoktan yanına götürüldüğü şenlik ateşini işaret etti. Sune kurban edilen domuzu yemeyeceklerini kendisine hatırlattı. O sadece kesilecek ve tanrılara bir kan havuzu oluşturması için yukarıya asılacaktı, sonra karkas eve götürülüp ertesi gün parçalanacak. Bu durum gıda yönetmeliğine aykırıydı ama babasının söylediği gibi, bilmedikleri şey canlarını yakmazdı.

"Kancayı kaldırın!" diye bağırdı babası minibüsten. Onun çağrısına kulak veren iki adam, üç ağır demir çubuğu sunağın hemen yanında dik pozisyona getirdiler. Bu demir çubukları tepede birleşecek şekilde birbirlerine dayadılar ve zirveye demirden bir halka takıldı. Sune'un babası, aracı geri sürdü ve *tripod*'a yaklaşınca motoru kapattı. Araçtan inip arka tarafa geçerek domuzu dışarı doğru çekmeye başladı. Babası hayvanı minibüse yüklemeden önce uyuşturmuştu ve yola çıktıklarında, "Bu lanet şey sanki bir ton çekiyor," demişti.

Sune babasının domuzu tabancayla kafasından neden vurmadığını hâlâ anlamıyordu. Niye onun gözlerinin önünde öldürüldüğüne tanık olmak zorundaydı ki? Hayvanın canlı bir şekilde kancaya asılması ve daha sonra boğazının kesilmesi fikrinden hiç hoşlanmıyordu.

Arkasını dönüp yemekleri paketlerinden çıkarmaya başladı. Bal likörü kalmamıştı ama ellerinde hâlâ birkaç kasa bira vardı. Erkekler, çoktan ayin içkisinden biraya geçiş yapmışlardı bile. Sune sağda solda bir kola aradı ama bulamadı. Anlaşılan kimsenin aklına kola getirmek gelmemişti.

"Çocuğun artık hediyesini almasının zamanı gelmedi mi?" diye bağırdı bir kişi karşı taraftan.

Karanlık yüzünden bu kişinin kim olduğunu görememişti, babasını bulmak adına etrafını kolaçan etti.

"Aynen öyle," diye biri cevap verdi.

Bir anda herkes ortadan kayboldu, Sune şenlik ateşinin yanında tek başınaydı ve hediyesini merak ediyordu. Bir aracın kapısının kapandığını duydu. Meclis hep beraber ortaya çıktı.

Sune ilk başta uzun ve salık saçlı birisini görünce sürpriz olarak annesini getirdiklerini sandı. Onun kim olduğunu şenlik ateşinin yanına gelene kadar fark edemedi. Genç bir kadındı, annesinden çok daha genç ama kendisinden büyüktü. Babası elleri cebinde, arkasında duruyordu. Sune kendini rahatsız hissederek ona doğru yürümeye başladı.

"Orada durun," dedi gothi.

Adamlar, şenlik ateşi ile yaşlı meşenin arasında durdu, beyaz minibüs hemen yanlarında, arka kapısı açık bir şekilde park edilmişti.

"Sana bir hediye getirdik."

Sune bu kadını daha önce hiç görmemişti. Gözlerini kaçırarak yere baktı, neler döndüğünü anlamıyor ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Baban zamanının büyük bir çoğunluğunu kitap okuyarak geçirdiğini söyledi," dedi gothi. "Biz bunu değiştirmek niyetindeyiz."

Erkekler arasından kaba bir kahkaha yükseldi.

O gün erken saatlerde içinde kelebeklerin uçuştuğunu hissetmişti ama şimdi midesi düğüm düğüm olmuştu.

"Bugün Freya'yı onurlandıracak ve doğurganlık ayini gerçekleştireceksin."

Gothi kadına kısa ve öz bir şekilde başını sallayarak işaret verdi. Kadın Sune'a doğru yaklaşınca erkekler arkalarında yarım bir çember oluşturdu.

"Bu senin erkekliğini güçlendirecek," diye devam etti gothi. "Ve erkeklik de bizim sana olan hediyemiz."

Sune yukarı doğru bakıp başını hızla iki yana salladı. Kadın siyah bluzunun düğmelerini çözmeye başlayınca babasının bakışlarını yakalamaya çalıştı. Kadın çıkardığı bluzunu yere atarken Sune'a gülümsedi ve ona yaklaşmasını işaret etti. Ama Sune olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Kadının saçları omuzlarına dökülüyordu, arkasında yanan ateşin alevleri ile birlikte karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu. Sune başka bir yere bakmaya çalıştı ama gözlerini onun çıplak göğüslerinden ayırmayı beceremedi. İlk kez bir kadını üstünde kıyafetler olmadan görüyordu ve ilk kez tüm vücudu böyle bir duyguyla tir tir titriyordu. Kadın siyah eteğinin fermuarını açtı, Sune'a doğru bir adım daha atarak yere düşmesini sağladı.

Sune, kadının göğüslerine bakmaya devam etti. Önünde çırılçıplak durduğu için kadının gözlerine bakmayı başaramıyordu.

Birkaç adamın sabırsızlanmaya başladığını fark etti. Kadın ellerini çıplak vücudunda gezdirip ona doğru bir adım daha attı. O kadar yaklaşmıştı ki vücudundan yayılan parfümün kokusu Sune'un kasıklarının hareketlenmesine neden olmuştu. Kadın, hafifçe bacaklarını aralayıp kalçalarını sanki dans ediyormuş gibi sağa sola sallamaya başladı. Kadın, onun pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirince Sune sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attı. Pek fazla uzaklaşamadan birisi kolunu kavradı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, evlat!"

Sune kendisine yaklaşan adamlara baktı.

"Şimdi iş başına," diye bağırdı gothi.

Ormanın karanlığı iyice çökerek her yanını sardı. Bir an için tüm sesler kesilmişçesine kafası bomboştu. Sağına soluna bakarak önündeki çıplak kadını ve ürkütücü erkek yığınını geçmenin bir yolunu aradı.

Bir an babasını gördü. Sune ona doğru koşmak istedi ama vücudu sanki kütük gibiydi. Daha hamle yapamadan arkasından yaklaşan biri onu sertçe itti. Sune neredeyse yere kapaklanacaktı. Kurtulmak için boğuşurken adamların sesini bir daha duydu ama tüm çabalarına rağmen onu tutan kişiden kurtulamadı.

"Becer onu!" diye bağırdı birisi.

"Hayır! Bunu istemiyorum!" diye karşılık verdi Sune.

Genç kadın geri doğru bir adım atıp elbiselerini almak için yere eğildi.

Tam o anda adamlardan biri yanına geldi. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi ve ona Sune'un yanına dönmesini emretti.

"Eğer istemiyorsa çocuğu kimse zorlamamalı," dedi kadın. Eteğini almak için yere eğildiğinde suratına bir yumruk indi.

"Sana parasını verdiğimiz şeyi yapmak zorundasın," diyen adam, kadına bir yumruk daha savurdu ve burnundan çıkan kan ince bir yol oluşturarak akmaya başladı.

Sune ne olduğunu anlayamadan iki güçlü kol pantolonunu indirdi ve onu kadına doğru sürükledi.

"O siki dışarı çıkar ve yapman gereken şeyi yap!"

Sune başını sallayarak, "Hayır, istemiyorum," dedi cılız bir sesle. Dudakları titriyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu ve kontrolünü kaybederek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Babası yanına gelerek kulağına doğru fısıldarken Sune gözlerinden dökülen yaşları engellemek için çaresizce dudaklarını ısırıyordu.

"Yap şunu, evlat. Sakın beni küçük düşürme."

Genç kadın Sune'un yanına koşarak babasını itip uzaklaştırdı. "Onu yalnız bırak!" diye bağırdı. "Eğer istemiyorsa onu bunu yapmaya zorlayamazsınız!"

Kendisini tutan kollar bir anlığına gevşeyince Sune bu fırsattan istifade ederek pantolonunu beline çekti ve ormana doğru fırladı: Şenlik ateşinin alevlerinden, meşalelerden, erkeklerden uzağa... Damarlarında yüksek bir hızla akan kan başını döndürene kadar durmadı. Ellerini dizlerine koyarak eğildi ve yere tükürdü. Soğuk bir ter damlası tişörtünün altında kayarken hızla nefes alıp verdi.

Çıplak kadının görüntüsü bir kez daha aklına düştü. Yine alt taraflarda aşina olmadığı bir takım karıncalanmalar hissetti. Gözlerini sıkıca kapattı ama kadının burnundan süzülen kanın görüntüsünü aklından silmeyi beceremedi. Kadının karanlığı delen çığlığını duyduğunda irkildi.

Gönülsüzce durdu ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Ağaçların arasından şenlik ateşinin alevlerini görecek kadar yaklaştığında kadının çığlığı kesildi. Sune bunu neden olduğunu anladığında dehşet içinde en yakındaki ağaca yaslandı. Kadının ağzı beyaz bir şey ile bağlıydı. Yüzünü göremedi ama çaresizce çırpınıyordu.

Bakışlarını başka tarafa çevirmeye çalıştı ama gözleri kadını tutan adama kilitlendi. Babasının kadının arka tarafında kambur bir şekilde durduğunu gördü. Daha sonra o da pantolonunun fermuarını çekip sıradaki kişiye yer verdi.

Kadın hepsi teker teker sırasını savarken çırpınmaya devam ediyor, ne zaman onları itse ya da tekmelese yumruk yiyordu. Son adam da pantolonunu toparladıktan sonra toplu tecavüz es-

nasında kollarını tutan iki kişi onu serbest bıraktı. Kadın zemine düştü ve kılını bile kıpırdatmadan yattı.

Sune'un çığlığı boğazında düğümlendi. Aniden buz kesmişti. Ateşin sıcaklığına ihtiyacı vardı ama hareket edemiyordu. Adamlar kadının kollarını çekip omuzlarını salladı. En sonunda gothi, kadına doğru eğilip nabzına baktı. Kadının kolunu bıraktı ve başını iki yana salladı.

Erkekler ateşin etrafında toplandı. Sune bir şeyler konuştuklarını duydu ama içeriğine dair bir fikri yoktu. Daha sonra adamlardan birkaçı minibüsün arkasına doğru yürüdü. Bu grup ormanın içinde kaybolurken diğerleri de etrafı temizlemeye başladı.

Sune orada ne kadar süre hareketsiz bir şekilde, olan biteni boş gözlerle izlediğini bilmiyordu. Tek bildiği şey kısa bir süre önce onun önünde dikilip gülümseyen kadının artık cansız bir şekilde yerde yattığıydı.

"Hazırız!" diye bağırdı biri minibüsün arkasından. Gothi kadına doğru yürüyüp onu kucağına aldı. Ormana doğru ilerlerken kadının kolları ve bacakları sallanıyordu.

Sune zangır zangır titriyordu. Sağ ayağı uyuşmuştu ve ormana geri dönmeye çalışınca bacağı tutmadı. Sanki beyni demin gördüğü şeylerin gerçek olduğunu kabul etmek istemiyordu. Vücudu iyice ağırlaşmıştı, kalbi dehşet içinde çarpıyordu. Genç kadının öldüğünü, yere cansız bir şekilde düştüğü an fark etmişti.

Birkaç metre boyunca süründükten sonra nihayet ayağına tekrar kan gitti. Bacağına sanki iğneler batıyordu. Kaçıp saklanması gerekiyordu ama nereye gidecekti ki? Ormanın zifiri karanlığına doğru baktı. Ayağa kalkıp ağaçlarının arasında yolunu bulmaya çalışırken birkaç dalın çatırdadığını duydu.

Bir anda, birkaç kişi onun ismini haykırmaya başladı. Onun için geldiklerini biliyordu. Nefesini tutup yere yattı ve orman toprağındaki çalı çırpının altına saklandı.

Sesler yeniden yükseldi. Artık daha yakından geliyorlardı.

"Sune, buraya gel!"

Babasıydı.

"Hemen dışarı çık, sen de bu işin bir parçasısın. Öyle kaçıp saklanamazsın!"

Sune, biri uzun adımlarla onun yanından geçerken nefesini tuttu. Ufak dallar çıtırdadı ve sonra sessizlik çöktü, gitmişlerdi.

Hareket etmeye cesaret edemiyordu. Kısa süre sonra dalların çatırtılarını ve yaprakların hışırtılarını duydu. Geri dönmüşlerdi. Sune toprağa sarılarak yeniden nefesini tuttu, yanağını nemli toprağa dayamıştı.

O saklandığı yerde yatarken herkes çapraz rotalar çizerek bölgeyi aradı ama yüksek bir ıslık sesi duyuldu. Sonra bir ıslık daha yükseldi. Sirene benzer bir ses ormana çöken ıssız karanlığı deldi geçti. Adamlar aramaya bir son vererek yeniden ateşin etrafında toplandı.

En sonunda ayak sesleri kesilmişti. Sune rahatlayarak derin bir nefes aldı ve dönerek ağaçların üstünde parlayan aya bir bakış attı. Tanrılara onu bulmamaları için dua ederken kalbi güm güm atıyordu.

Sunak meşesinin oradaki gothi yeniden cübbesini giymişti. Hepsi bir araya toplandı. Ateşin harı azalmaya başladığı için karanlık artık alevlerden daha baskındı. Yeni bir çember oluşturdular ve gothi çemberi kapadı. Sune elden ele dolaşan şeye baktı. Yemin yüzüğü.

Gece ayazı göğsüne vururken Sune neden onu aradıklarını fark etti: O artık yetişkin bir erkekti, yaşananların bir parçasıydı. Kanıyla onlardan biri olduğuna yemin etmişti. Ve şimdi de asla bozamayacakları bir sessizlik yemini ederlerken ondan kardeşlerinin yanında durmasını bekliyorlardı.

tg: kaktusunx

2

Louise Rick halk bahçesinin çevresine bir göz attı. Eşyalarını toplayıp arabasına yüklemek için erkenden uyanmıştı. Hastalık iznine ayrıldığı günlerde Melvin Pehrson ile aldığı, Dragør'da bulunan bu küçük, kara, kütük evde kalıyordu.

Frederiksberg'deki dairesine ve Ulusal Polis Merkezi'ndeki işine geri dönmeye hazırdı. Burada üvey oğlu Jonas ile biraz tatil yapmak ona çok iyi gelmişti ama artık dönmenin zamanı gelmişti. Bu gerçekten ihtiyaç duyduğu şeydi.

Her sabah, Jonas'ı otobüs ile okula yolladıktan sonra yaptığı bir demlik çayı bisikletinin sepetine yerleştiriyor ve yanında koşturan Dina ile birlikte sahile doğru pedal çeviriyordu. Köpeği ayrıca ona sabah yüzmelerinde de eşlik ediyor, ne zaman karaya doğru yüzmeye başlasa onu biraz daha suda kalmaya ikna etmek istercesine kafası karışmış bir şekilde gözlerine bakıyordu. Ve arada sırada Louise bunu yapma isteği duyuyordu. Uzaklara doğru yüzmek ve dalgalar tarafından yutulmak; kaybolmak. Ama her seferinde sudan çıkıyor ve sağır köpeğine de kendisini takip etmesini işaret ediyordu.

Louise, Dina üzerindeki suları silkelerken ondan uzak duruyordu. Eğer sabah gri ve yağmurlu ise kalın bir havluya sarınıyor

ve İskoç güllerinin altından geçtikten sonra çayını içerek denizi seyre dalıyordu. Dina da bu esnada neşeyle sahilde bir o yana bir bu yana koşturup dalgaların karaya fırlattığı midyeleri yiyordu.

Louise, korucunun evindeki tecavüz girişiminden ve ardından yaşananlardan sonra izne ayrılmıştı. Ama onu rahatsız eden çıplak vücudunun arkasında duran adamın görüntüsü ya da adamın kafasındaki kurşun yarası veya vücudunun her yanına bulaşan kan değildi.

Zihnini meşgul eden, kurtarıcısı René Gamst'tı. Ölümcül atışı yapmadan önce gözlerinde gördüğü şehvet, küçümseyerek Louise'in bundan hoşlandığını söyleyişi... İşte bunları aklından çıkaramıyordu.

Ancak en kötüsü de René Gamst'ın Louise'in ilk aşkı Klaus hakkında söyledikleriydi. Klaus, Louise ile beraber bir eve taşındıklarının ertesi günü kendini asmıştı.

"Erkek arkadaşın tam bir korkaktı. İpi kendi boynuna geçirebilecek cesareti yoktu."

O gün suç mahallinden bir ambulans ile götürüldüğü andan beri bu sözler zihninde çınlayıp duruyordu.

Hastanede yapılan tetkikler sonucu, sol tarafında üç kaburganın kırıldığı saptanmıştı ama birkaç çizik ve morluk dışında, durumu iyiydi. Louise o akşamüstü hastaneden taburcu edilmişti. Patronu Rønholt, izne ayrılmasını önerince bunu kabul etmişti ama neden vücudundaki yaralar değildi. Asıl neden, Gamst'ın sözlerinin yıllardır içinde sakladığı kırılgan noktaya ulaşmasıydı. Bu noktayı sadece dış dünyadan değil, kendisinden bile saklamıştı.

Louise ile Klaus, Hvalsø Okulu'nda dokuzuncu sınıfa giderken çıkmaya başlamışlardı. Louise on sekiz yaşına bastığında Klaus ona hediye olarak bir nişan yüzüğü vermişti. Bir yıl sonra çıraklığını bitirip çalışmaya başlamıştı ve beraber Kisserup'taki eski bir çiftlik evine taşınmışlardı. İki gece sonra da Klaus ölmüştü.

Alçak tavanlı koridordan geçip Klaus'u merdiven korkuluk-

larında, boynuna bir ilmik sarılı halde sallanırken gördüğünden beri Louise vicdan azabı çekiyordu. Önceki gece Roskilde'de bir konsere gittiği için. O gece arkadaşı Camilla'da kaldığı için. Yeterli olmadığı için. Çünkü Louise sevilmeye değer biri olsaydı Klaus intihar etmezdi.

Yıllar boyunca, o gece neler yaşandığını bir türlü anlayamamıştı. Ta ki Gamst konuşana kadar.

Eğer doğruyu söylüyorsa Klaus ilmiği boynuna kendisi geçirmemişti.

René Gamst, Holbæk Hapishanesi'nde yatıyordu. Tutuklanmasından hemen sonra, silahından iki kurşun çıktığını kabul etmişti ve herkes adamı öldürmek amacıyla ateş ettiğini biliyordu. Tecavüzcü önce onun evine girmiş ve karısına saldırmıştı ama Gamst bunu Louise'i kurtarmak için yaptığını söylemişti. Gamst itirafının arkasında duruyordu ve aksini söyleyip bir intikam cinayeti olduğunu kanıtlamak çok zordu.

Kulübeden ayrılmadan bir gün önce Louise ve Dedektif Mik Rasmussen, onun Holbæk Polis Karakolu'ndaki ofisinde davayla ilgili detayların hepsinin üstünden bir kez daha geçmişti. Louise yaşananlardan gurur duymuyordu. Özellikle de René Gamst'ın kolunun nasıl kırıldığını açıklamak zorunda kalmaktan. Gamst bu konuda tek kelime etmemişti ve o âna kadar da Louise'in açıklamaları biraz bulanıktı. Ancak Mik dün neler olduğunu sorunca Louise, Gamst'a biraz sert davrandığını kabul etmişti.

Yıllar önce Louise kısa süreliğine Holbæk Karakolu'nda görev yapmıştı ve pek geçmeden de Mik ile bir ilişki yaşamışlardı. Mik büyük bir tartışmanın ardından ilişkiye nokta koymuştu. Ama ilişkilerinin üzerinden yıllar geçmesine ve aralarına mesafe girmesine rağmen Mik, Louise'in bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu.

İşte böylece Louise yaşananları anlatmaya başlamıştı. Klaus'un ölümünü ve yıllardır çektiği vicdan azabını Mik'e anlattı. Neden ona kötü davrandığını ve bağlanmaktan neden korktuğunu. Klaus'un ölümünden beri ilişkilere kendisini veremediğini.

Saklamaya çalışsa da bu son itirafının Mik'i incittiğini biliyordu. Ancak artık kendisini daha iyi anladığını da hissetmişti.

Louise, René'nin Klaus hakkındaki sözlerinin ardından neler yaşandığını anlattı. Bir tekme atarak René'nin elindeki silahı düşürmüş ve kolunu o kadar şiddetli bir şekilde sırtına doğru kıvırmıştı ki René çığlık atmıştı. Daha sonra da onu yere fırlatıp kelepçelemişti.

"Ama onun kolunun kırıldığını duymadım," dedi Louise, sıkı plastik kelepçeleri daha da daraltırken çıkan sesi kafasından silmeye çalışarak. "Sadece bildiklerini bana anlatmasını istedim."

Louise son ıvır zıvırları da arabaya yükledikten sonra bir şey unutup unutmadığına bakmak için geri döndü. Melvin ona birkaç kez otların çok uzadığından yakınmıştı ama Louise çimleri *biçmişti*. Aslında eski çim biçme makinesini kullanmanın eğlenceli bir şey olduğunu düşünen Jonas bu görevi üstlenmişti. Zaten tüm bahçeyi halletmek sadece on dakika sürüyordu.

Louise arabayı park alanında çıkarırken Jonas'dan bir mesaj aldı. Geceyi bir arkadaşında geçirmişti. Muhtemelen şu an okul yolundaydılar. Louise, Jonas'ı özlemişti. Bu akşam oğluyla biraz zaman geçirecek, koltuğa kurulup televizyon izlerken sipariş ettikleri yemeğin keyfini süreceklerdi.

Nico'nun evine uğradıktan sonra sinemaya gideceğiz, olur mu?

Louise bu aralar on beş yaşındaki oğlunu pek fazla göremiyordu. Bunu yüksek sesle söylemese de kimi zaman Jonas onun yerine arkadaşlarıyla zaman geçirmeyi tercih ettiğinde, kendini reddedilmiş hissediyordu. Ama bu his güçlenmeden önce kendisini azarlıyordu, hem de o kadar sert bir şekilde azarlıyordu ki en ufak kıskançlık kırıntısı bile yok oluyordu.

Jonas kendisini çok iyi toparladığı için çok mutluydu. Kısa süre önce okulda zor zamanlar geçirmişti ve Louise'in onunla ilgili çok büyük endişeleri söz konusuydu. Hayatında yeteri kadar acı vardı. Hem annesini hem de babasını, kısa bir süre önce de

çok yakın bir arkadaşını kaybetmişti. Louise'in, kendi yalnızlığıyla tek başına mücadele etmesi gerekiyordu. *Bunun zaten senin hatan olduğunu unutma,* dedi kendisine. Daha sonra oğluna mesaj atarak *Tamam,* yazdı. Bir gülücük, bir kalp ve başparmağı kaldırılmış eli koymayı da ihmal etmedi.

Şehre doğru ilerlerken ofise döndüğünde neler olacağını merak etti. Onu endişelendiren şey işin kendisi değil, meslektaşlarının sorgulayan ve acıyan bakışlarıydı. Tabii ki hepsi neler yaşandığını öğrenmişlerdi. Bu konu hakkında hiç konuşmak istemiyordu.

Ve tabii bir de Eik vardı.

"Seninle birlikte hastaneye gideceğim ve seninle birlikte oradan çıkacağım," demişti partneri, ambulansa onunla birlikte binmek isteyerek. Ama Louise buna izin vermemişti. Kendi kabuğuna çekilip René'nin sözlerini düşünmeye başlamıştı.

Eik onu pek çok kez arasa da Louise ona hiç geri dönüş yapmamıştı. Bir gün Louise'e hava baloncuklu paketli bir mektup gelmişti. İçinde bir Nick Cave CD'si vardı. Ona teşekkür bile etmemişti.

Eik'ın niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama onunla görüşecek durumda değildi. Klaus ile ilgili tüm bu yaşananlar ona çok fazla gelmişti. O kadar çok etkilenmişti ki her şey yerle bir olmadan önce Eik ile birlikte geçirdiği gece, harika sevişme ve aşka dair sıcacık hisleri onun için artık taze bir hatıradan çok, uzak bir rüya gibi geliyordu.

Arabasını park edip kontağı kapattıktan sonra bir süre arabanın içinde bekledi ve şubenin büyük camlarına doğru baktı. Bir anda yeniden onun varlığını o kadar güçlü biçimde hissetti ki teni karıncalandı.

3

Louise sekreter ofisinin önünden geçerken Hanne, "Postalarını kontrol etmeyi unutma," diye seslendi. Louise durup topuğunun üstünde döndü ve yüzüne yerleştirdiği bir gülümsemeyle posta kutusunu kontrol etti. Ama içi bomboştu.

Cinayet Masası'nda çalışırken sekreter Hanne Munk'la tanışmıştı. O zamanlar Hanne'nin kocaman kırmızısı saçları, kendini belli eden kıyafetleri, abartılı mimikleriyle bambaşka bir havası olduğunu düşünmüştü ama kibar olması gerekirse, Louise, Soruşturma Şubesi'ne geçtiğinden beri Rønholt'un sekreteri ile aralarında soğuk rüzgârlar esiyordu.

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedi Louise, ofisine doğru ilerlerken. Hanne'nin tarzını bilmesine rağmen sekreterin ona birazcık bile sıcak bir tavır göstermemesine gücenmişti.

Menopoz, uyku eksikliği, az sevişme, diye düşündü Louise, Jonas'tan gelen başka bir mesaja cevap verirken. Jonas, filmin ardından Nico'da kalmak için izin istiyordu.

Bu çocuk kıyafetlerini hiç değiştirmiyor mu? diye aklından geçirdi Louise ve Sıçandeliği'ne doğru giden koridorda hızlı adımlarla ilerledi. O yılın başlarında Soruşturma Şubesi'nin yeni Özel Araştırma Birimi'nin başına seçildikten sonra kendisine verilen

ikili ofisin adıydı bu. Suç ihtimali olan kayıp kişi davalarıyla ilgileniyorlardı.

Ofis yeterince büyüktü çünkü birim sadece Eik Nordstrøm ve kendisinden oluşuyordu. Yine de Rønholt onlara başka bir yer bulamadığı için kızgındı, zira ofis hemen mutfağın yanındaydı ve o gün yemekte ne olduğunu herkesten önce, kokulardan öğreniyorlardı. Harabe ofis daha önce farelerin istilasına da uğramıştı ama bir ilaçlama şirketi gelerek tüm haşeratları ortadan kaldırmıştı.

Louise kapıyı açar açmaz olduğu yerde donakaldı: Büyük bir Alman kurdu ona vahşi bir şekilde havladı. Tüyleri diken dikendi ve hırlayarak ona doğru bakıyordu. Louise şoktan kurtulup geri bir adım attı ve kapıyı köpeğin yüzüne sertçe kapadı. Eik'ın sesini duyunca koridorun diğer ucuna döndü ve onun fotokopi odasından çıktığını gördü. Bir yandan yürüyor, bir yandan da azalmış sigara paketini cebine sıkıştırıyordu.

Louise araba kullanırken uzun bir aradan sonra yeniden görüştüklerinde ona neler söyleyeceğini düşünmüştü. Şimdi onu karşısında görünce tüm vücuduna, başından ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Eik sarılmak için kollarını iki yana açtığında, kulübeye gelmesini istememe nedenleri aklından uçup gitti.

"Nasılsın güzelim?"

Eik onu kendine doğru çekti ama daha sonra kırılmış kaburgalarını hatırlayarak onu bıraktı.

Louise, "Seni aramadığım için üzgünüm," diye mırıldandı kendini garip hissederek ve konuyu büyük bir süratle ofisteki köpeğe getirdi.

"Önce benim girmem lazım," dedi Eik. "Adı Charlie, sanırım ikinizi tanıştırmam gerekiyor."

"O canavarla zaten tanıştım," dedi Louise, "neredeyse boğazıma saldıracaktı."

"Saçmalama, sana asla zarar vermez. Sadece seni tanıması gerekiyor. Ofise izinsiz girdiğini falan sanmıştır. Sen gittiğinden beri benimle ofiste kalıyor."

Eik, Sıçandeliği'nin kapısını açıp eşiğe oturunca büyük köpek ona doğru koştu. Louise köpeğin topalladığını fark etti, sağ bacağını yere basamıyordu. Eik'ın kucağına oturup yüzünü öyle iştahla yaladı ki neredeyse adamı yere seriyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Louise. Partneri köpeğin tasmasını kavrayıp ayağa kalkarken o koridorda durmayı tercih etti.

"Kahramanımız Charlie, Hvidovre'da bir banka hırsızını kovalarken vuruldu. Kurşun bacak kaslarını yırttı. Ama şansı varmış, çünkü veteriner onun yeniden ayağını kullanabileceğini söyledi. Fakat maalesef artık köpek timinde yer alamayacak."

"Yani o bir polis köpeği," dedi Louise.

Eik köpeğin sırtını okşarken başıyla onayladı.

"Peki ya eğitmeni?" diye sordu Louise.

Başını kederle iki yana salladı. "Banka soyguncusunu vurup öldüren oydu."

Tüm polis memurları Hvidovre olayını biliyordu. Silahlı bir soygundu. Birkaç ay önce maskeli iki adam ellerindeki pompalı tüfeklerle bankaya girmişlerdi. İçerideki müşterileri zorla yere yatırmış ve banka çalışanlarından silah zoruyla paraları almışlardı. Louise bankadan ne kadar para çalındığını hatırlayamıyordu, gerçi bunun bir önemi de yoktu. Polis hızlı bir şekilde suç mahalline intikal etmiş ve hırsızları ellerinde bir çanta dolusu parayla yakınlardaki bir otoparkta kıstırmıştı.

Hırsızlardan biri ateş etmeye başlamış ve Charlie'yi vurmuştu. Kısa bir süre sonra da ateş eden adam cansız bir şekilde yere düşmüştü. Henüz on dokuz yaşındaydı. Öbür hırsız da onun babasıydı. Sabıka kaydı olmayan iki adam, düştükleri finansal durumdan kurtulmak için en kötü yolu seçmişlerdi.

Gazeteler, boyacılık yapan babanın iflas ettiği yazmıştı. İki yıl önce, adamın on iki çalışanı ve Greve'de büyük bir evi vardı. Oğlunu işi öğrenmesi için eğitiyordu. Kısa süre sonra her şey yerle bir olmuştu ve borç batağındaki baba hem kendini hem de oğlunu yanlış yola sürüklemişti

"Artık kimse banka soymuyor," dedi Eik. "Herkes, eninde sonunda yakalanacaklarını biliyor. Adam bu olaydan sonra mahvoldu."

"Baba mı?" diye sordu Louise. Davayı takip etmemişti. Silahlı soygunun cezası büyüktü ve öbür soyguncunun oğlu olması ve hayatını kaybetmesi cezanın indirilmesini sağlamayacaktı.

"O da," dedi Eik. "Ama ben Charlie'nin babasından bahsediyorum. Şu an evde oturup dört duvara bakıyor. Geri döneceğini sanmıyorum. Polis akademisinde beraberdik. O zamandan beri birbirimizi pek fazla görmedik ama Charlie ile beraber ara sıra yanıma uğruyorlardı. Ben de Finn'e kendisine gelene kadar Charlie'ye bakabileceğimi söyledim."

Ve köpeğin nasıl buraya geldiği anlaşıldı, diye düşündü Louise. Duruma itiraz edecek bir nedeni de yoktu. Başıyla onaylayıp ofise doğru birkaç ürkek adım attı.

Charlie, Eik'ın ayağının yanında oturuyordu.

"Gelip Charlie'ye selam ver."

Louise, Eik'ın ona uzattığı köpek bisküvisini aldı ama bisküviyi uzatmak üzereyken, köpek yeniden saldırı pozisyonuna geçerek yeniden hırlamaya başladı. Louise sıçrayarak koridora çıktı.

"Pekâlâ, tanışmayı daha sonraya bırakalım," dedi Eik. Büyük Alman kurdunu masasına doğru çekti ve onu kırk yıllık eşiymiş gibi azarladı.

"Kes şunu!" dedi Louise. "Onun buradan gitmesini istiyorum!"

"Dur bir saniye," dedi Eik. Tasma ipini masasının bacağına iyice sarıp köpeğin tasmasına bağladı ve ona yat komutu verdi.

Louise nihayet masasına yürürken her adımına hafif bir hırlama eşlik ediyordu.

"Ciddiyim," dedi Louise. "Onu eve götüremez misin? Orada yatıp bana hırlaması bir saçmalık."

"İnsanlara alışık, onu tek başına evde bırakamam. Evin etrafının çitlerle sarılı olması gerek ve benim evimde çit yok."

"Çok kötü ama burada kalamaz!"

"Yapma ama Louise. Charlie iyi bir köpek. Sadece birbirinizi tanımanız gerekiyor."

Louise sinirlenmeye başlamıştı. Birincisi, bu iki kişilik takımın lideri oydu. İkincisi, Dina başkalarını rahatsız etseydi onu işe getirmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Ama daha ağzını açıp tek kelime söyleyemeden telefonun sesi duyuldu.

"Özel Araştırma Birimi, Louise Rick." Sırtını hâlâ köpeği susturmaya çalışan Eik'a döndü.

Mik'in sesi duyduğu an içini bir sıkıntı kapladı. Korucunun evinde, Gamst'a karşı olan davranışlarından dolayı tutulan disiplin tutanakları hakkında onu bilgilendireceğini biliyordu. Kariyerini etkileyecek olmasına rağmen bir an için bile yaşananlardan pişmanlık duymadığını hissetti.

"Selam Mik," dedi Louise, sesi sakindi. Koltuğuna oturdu.

"Elimizde sana yolladığım bir dava var," diye başladı söze, sesinden daha dün ona parçalanmış hayatını anlattığını kimse anlayamazdı.

Louise bir anda kendini toparladı. Ne de olsa o artık Soruşturma Şubesi'nin Özel Araştırma Birimi'nin başında bulunuyordu.

"Neden, ne oldu?" dedi Louise.

"Birkaç hafta önce gelen bir kayıp kişi ihbarı var elimde ama bu olayda şüpheli bir durum var. Rønholt sana vermemi söyledi." Mik sanki özür dilercesine olayla ilgili önemli bir detayı aktardı. "Hvalsø'de bir çocuk kayboldu."

Louise içten içe homurdandı. Ne hayatına geçmişten başka bir hayalet daha girmesini ne de yine çocukluk arkadaşlarından birisinin davasına bakmak istiyordu.

"Çocuğun adı Sune Frandsen," diyerek devam eti Mik. "Kasap Frandsen'ın oğlu. Şu beyaz minibüsün sahibinin."

Louise kaskatı kesildi. Kasap. Onu yasadışı et satışı ve karaborsacılık yapmaktan şikâyet etmişti. Aslında tek yaptığı bu yapılanları Mik'e anlatmaktı çünkü bir zamanlar Klaus'un arkadaş çevresinin bir parçası olan bu adamı yakalamanın bir yolunu bu-

lamamıştı. Muhtemelen birisi ona çıtlattığı için paçayı kurtarmıştı.

"Tamam," demeyi başardı. "Bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum."

"Sune on beşinci doğum gününde ortadan kayboldu, yani yaklaşık üç hafta önce," dedi Mik. "Ve onun izini bir türlü bulamadık. Telefonunu ve cüzdanını odasında bırakmış. Ailesi halihazırda kötü bir durumda, annesi kanserden ölüm döşeğinde. Bunun çocuk üzerinde büyük bir etki bıraktığını düşünüyoruz."

Louise aldığı bilgileri bir not defterine karaladı.

"Çocuk Hvalsø'de sekizinci sınıfa gidiyor," diye devam etti Mik. "Okul müdürü ve çocuğun ebeveynleri intihar etmek için evden kaçtığından korkuyorlar. Babası, ortadan kaybolmadan önce alışılmadık şekilde sessiz olduğunu söyledi. Daha önce söylediğim gibi, annesinin hastalığı onu çok üzüyormuş ve durumla başa çıkmakta zorlanıyormuş. Okuldan aldığımız bilgiye göre Sune son birkaç ayda pek çok kez ders asmış ve genel olarak da derslerdeki başarısı çok düşmüş. Çocuğun daha önce bu tip sorunları yokmuş."

Louise başıyla onayladı. Erkeklerin kızlara oranla daha çok intihar ettiklerini biliyordu. Özellikle de ağır duygusal sorunlarla mücadele ediyorlarsa.

"Hâlâ Rønholt'un bu davayı neden bize vermek istediğinizi anlamış değilim."

"Sune'un sınıf öğretmeni beni görmeye geldi," dedi Mik. "Yanında bir gazete getirdi, *Midtsjællands Folkeblad*. Yerel bir gazete. Evlerin kapılarına bırakılan cinsten," diye ekledi sanki açıklamaya gerek varmış gibi.

Louise'in ailesi de o gazeteyi okurdu.

"Bana gazetenin doğa bölümündeki birkaç tilki yavrusunun fotoğrafını gösterdi. Doğa fotoğrafçılarının hayvanları korkutmamak için kullandığı bir teknikle çekilmiş. Fotoğraf makineleri otomatik; hareket sensörü ya da görünmez kızıl ötesi ışıkları oluyor. Başka bir deyişle, fotoğraf çekildiğinde fotoğrafçı orada değildi."

"Tamam," dedi Louise asıl konuya gelmesini isteyerek.

"Tabii ki fotoğrafta ön planda tilki yavruları vardı ama arka plana baktığımda küçük bir şenlik ateşinin yanında oturan bir genç gördük. Öğretmeni onun Sune olduğuna emin."

"Tamam, o zaman, tek yapmanız gereken fotoğrafın çekildiği yeri bulmak. Hemen yola çıkın ve çocuğu eve getirin," dedi Louise. Bu olayın, birimiyle alakasını anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu.

"O kadar kolay değil," dedi Mik. "Dün öğretmen gazeteyi gördüğü gibi soluğu ailenin evinde almış ve fotoğrafları aileye göstermiş. Ama bu durum aileyi pek memnun etmemiş ve onu evden kovmuşlar. Sune'un babası fotoğraflara bile bakmadan ona ailenin işlerine burnunu sokmamasını söylemiş ve oğlunun bir yerlerde yardıma muhtaç halde saklandığını duymak bile istememiş."

"Fotoğraftaki çocuk kasabın oğluna ne kadar benziyor?" diye sordu Louise. Eik'ın kendi masasına dayanmış masasına doğru baktı, adamın konuşmayı takip etmediği açıktı; gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti. Acaba yokluğunda yeni bir dava gelmiş miydi? Tabii eski dosyalardan birine de bakıyor olabilirdi. Louise bir süreliğine işi aklından tamamen çıkarmayı başarmıştı.

"Ona gerçekten benziyor," dedi Mik. "Bu bence açık bir kayıp kişi davası ama iki haftadır gerçek bir ilerleme sağlamayı bir türlü başaramadık. Bu yüzden davayı sana yolluyorum."

Mik aslında prosedürü takip ediyordu. Kayıp kişi iki hafta içinde bulunmazsa, yerel polis karakolu olayı Soruşturma Şubesi'ne devrediyordu ve onlarda davayı inceleyerek kişinin hareketlerini takibe alıyor, kimliği ile ilgili bilgiler toplamaya başlıyordu.

Hvalsø'daki kasabın dönüp dolaşıp masasına geldiğini görmek çok ilginçti. Birim, yani Eik ve kendisi soruşturmayı ve saha çalışmalarını yürütüyorlardı, öte yandan şubedeki meslektaşları, işin büyük bir bölümünü ofiste çalışarak geçiriyorlardı; ihbarları koordine ediyor, araştırmalara yardım ederek kimlik bilgileri için ulusal ve uluslararası veritabanlarını tarıyorlardı. Louise işe başla-

yalı on dakika olmuştu ve önüne yeni bir dava düşmüştü. Kasap. Eğer Mik onu cuma günü aramış olsaydı, küçük Mid-Zealand kasabasına Eik ya da şubedeki başka bir çalışan gönderilirdi.

"Bir ailenin çocuklarının kaybolduğunu kabul ettiklerini daha önce hiç duymadım," dedi Louise. Yeniden Eik'a baktı, gözü hâlâ monitördeydi. "Aslında genelde bu tip durumlarla mücadele etmeye çalışırken çok zor anlar yaşarlar, ortada bir ceset olmasına rağmen."

"Kesinlikle," dedi Mik. "Burada bir yanlışlık var. Bu yüzden senin de olaya bir bakmanı istiyor."

KAKTÜS TEAM

4

Camilla Lind adımlarını hızlandırdı. Evden ayrıldığında çiseleyen yağmur bir anda sağanağa dönüşmüştü. Belki geri dönse iyi olabilirdi ama ıslak orman kokusunu hep çok sevmişti. Her adımıyla yağmur damlaları terli alnına düşüyordu.

Kayınvalidesi ve kayınpederinin büyük malikânesine taşındıktan sonra koşmaya başlamıştı. Malikâne, Roskilde'ye çok uzak olmayan Boserup'taydı. Evden fazla uzaklaşmadığı için malikâneye ait ormanı da keşfetme fırsatını elde ediyordu.

Patika daralarak sağa kıvrıldı ve sık bir çalılıktan geçtikten sonra yerini açıklığa bıraktı. Koştuğu esnada, bütün gün üzerinde çalıştığı röportaj için iyi bir başlık bulmaya çalışıyordu. Camilla bir serbest gazeteciydi ve bu aralar Roskilde merkezli bir gazete için makaleler hazırlıyordu. İşi kimi zaman ona farklı çalışmalar yapma imkânı tanıyordu. Svend-Ole ile Svogerslev'deki küçük atölyesinde röportaj yapmaktan gerçekten büyük bir keyif almıştı. Adam son 35 yıldır Tivoli'deki meşrubat otomatlarından sorumluydu ve garajında eşiyle birlikte oynamaktan keyif aldığı, büyük bir tek kollu haydut koleksiyonu vardı.

Bir anda Camilla ağaçların arasında bir şey gördü. Hızını kesti. Yağmur yüzünden her şey biraz bulanık görünüyordu ama bir

erkek çocuğunun bir ağacın dibine çömelmiş, yerden topladığı bir şeyleri yediğini fark etti. Uzaktan bile çocuğun üstünün sırılsıklam olduğunu ve saçlarının kafasına yapıştığı görülebiliyordu.

Çocuğa doğru yürümeye başladı. Ona yaklaştıkça, burnuna yanık odun kokusu geldi. Havada ekşi bir koku vardı. Daha önce şenlik ateşlerinin yakıldığı geniş bir bölge görünce içini bir merak kapladı. Bu bölgeye daha önce hiç gelmediğini fark etti.

"Merhaba!" diye seslendi. "Üşümüyor musun?"

Çocuk sesi duyduğu an irkildi ve hemen ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Çok şaşıran Camilla çocuğun arkasından seslendi. "Hey, bekle!"

Çocuk hızını artırdı. *Bu çok garip,* diye düşündü ve onun arkasından koşmaya karar verdi.

Ağaca ulaşmadan önce ayakları kaydı ve çamura karın üstü düşünce okkalı bir küfür savurdu.

Yavaşça ayağa kalktı. Düşüş yüzünden sarsılmasının yanı sıra üstü başı çamur olmuştu. Camilla ağaca giderek dibine oturdu ve sırtını ona dayadı. Çocuğun oturduğu yerde sağda soldan topladığı yiyeceklerden oluşan ıslak bir yığın vardı. Bunları bir barbekü partisinden arta kalan yiyeceklere benzetti. Çocuğun bunları yemesi canını sıktı. Görünüşe göre ormandaki bazı hayvanlar da kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Sağda solda kemirilmiş kemik parçaları gördü. Ancak yemekleri yarım kalmıştı, belli ki bir şey rahatlarını kaçırmıştı. *Belki de çocuktur,* diye düşündü.

Camilla üzerindeki ıslak ve çamurlu kıyafetlerle ağacın altında oturduğu için üşümeye başlamıştı. Kalkıp gitmesi gerekiyordu ama çocuğu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Orman özel mülk olmasına rağmen herkesin içinde dolaşma hakkı vardı, yani çocuğun kaçması için bir sebep yoktu. Bazı insanlar arabaları ile ormana geliyorlardı, asıl yasak olan buydu. Frederik ya da yönetici yakaladıkları zaman onlara çok zor anlar yaşatıyorlardı.

Camilla dizindeki acı yüzünden sızlandı. Ayağa kalktıktan sonra dikkatli bir şekilde bacağını salladı ve üzerindeki çamuru

temizlemek için öne eğildi. Garip bir şekilde çamur kahverengi değil, kırmızı renkteydi. Bir anda bunun kan olduğunu fark etti.

Elini çaresiz bir şekilde ağacın gövdesine sürerek temizlemeye çalıştı. Daha sonra ağaçların arasından hızla ilerleyerek önceden keşfettiği bir su akıntısına doğru ilerledi. Kendisini kirli hissediyordu. Suya doğru ilerlerken sağdan soldan ağaçların ve çalıların yapraklarını koparark üstündeki kanı temizlemeye çalıştı.

Akıntıya giden bir patika bulduğunda üşümüyor, artık âdeta donuyordu. Dikkatli bir şekilde, suyu delip geçen taşların üzerine bastı ve yüzünü yıkamak için yere doğru çömeldi. Kollarını yapraklarla temizledi ve buz gibi soğuk suyla bacaklarını yıkadı. Çamurla karışan su, baldırlarından aşağı doğru süzüldü. Camilla elini bolca suyla doldurup yıkanmaya devam etti, kanla kaplı olma fikri bile midesinin bulunmasına neden oluyordu.

Arkasındaki ağaçların arasından ani bir ses duydu; üzerlerine basılan dallar çatırdıyor, bir şey orman zemini boyunca sürükleniyordu. Korkuyla arkasını döndü ve geniş terekli bir şapka takmış, sağ omzundan uzun saç örgüsü sallanan yaşlı kadını gördüğü an, şaşkınlıktan neredeyse dengesini kaybedip düşüyordu.

"At arabaları Ölüm Yolu üzerinde ilerliyor," dedi kadın. Berrak, okyanus mavisi gözleri heyecanla ona bakıyordu. Daha sonra baston olarak kullandığı sağlam bir dalın yardımıyla topuklarının üzerinde döndü. Etkileyici bir çabuklukla, usulca ormana ilerledi.

Camilla olduğu yerde çakılı kalmıştı. Kadınla konuşamayacak kadar şok içindeydi. Nereden çıkıp geldiği hakkında bir fikri yoktu. Kadın arkasında bir anda belirene kadar neredeyse hiçbir şey fark etmemişti. Akıntının yakınlarından ormana bir giriş olduğunu bile bilmiyordu.

Camilla alacakaranlıkta sırılsıklam bir şekilde eve doğru hızla ilerlerdi. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

5

Sune bir kez daha denedi. Üstündeki kapüşonlu hırkasını kuruması için astığı içi oyuk ağacın civarlarında birkaç kuru dal bulmuştu ama yine de çakmağıyla onları tutuşturmayı başaramıyordu.

Bir an için annesini düşündü. Her zaman ona destek olurdu, Sune izci olmayı istediği zamanki gibi. Babası bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiş, oğlunun yedi yaşından beri hentbol oynadığını ve neden hentbola bir şans vermek yerine izci olmak istediğini anlamadığını belirtmişti.

Sune şansını hentbolda denedikten sonra annesi oğlunun yeteneğinin başka bir alanda yattığını söylemişti. Hentbolda başarılı olamayan Sune, izcilikte neredeyse tüm başarı rozetlerini toplamayı becermişti. Eve ne zaman yeni bir rozet getirse annesi büyük bir gururla onu izci gömleğine dikmişti.

Fakat şimdi ormanda tek başınaydı ve soğuktan dişleri birbirine çarpıyordu. Parmakları da kaskatı kesilmişti. Yağmur durmasına rağmen hava hâlâ serindi. Terk ettiği yemeğine geri dönmek için tam bir saat boyunca beklemişti. Bir anda ortaya çıkıp bağıran kadın yüzünden karnı aç bir şekilde oradan uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Topladığı şeyleri yememesi gerektiğini bili-

yordu. Hasta olabilirdi ama açlıktan ölüyordu. Ona, geride bıraktığı yiyeceklere dönmesini beyni değil vücudu emrediyordu.

Yaşlı meşenin önünde başka bir Asatro grubu daha tanrılara kurban adamıştı Sune'un yediği şeyler de onlardan arta kalan birkaç parçaydı. Saklandığı yerden onların şenlik ateşinin etrafında toplandığını görmüştü. Hiçbirini tanımıyordu; babasının bağlı olduğu Asa grubunu kovanlar olmalılardı. Sune da artık o dışlanan kişilerin grubuna dahil olmuştu. Bu düşünce göğsüne bir ağrı saplanmasına neden oldu ve bir an nefes alamadığını hissetti.

İlk başlarda babası ve gruptaki diğer üyeler, Asa ve Vanir inançlarını temsil eden dini organizasyon Forn Sidr'e kendilerini dışladıkları için öfke kusmuşlardı. Fakat bir süre sonra babasının dahil olduğu grup, kendilerini diğer gruplardan daha asil görmeye başlamıştı çünkü dini kaidelere diğerlerine göre daha büyük bir inançla bağlıydılar. Babası diğer grupların bir avuç hippi olduklarını, sadece kafayı bulup evde yaptıkları bal likörlerini midelerine indirmek için bu törenleri düzenlediklerini söylüyordu.

Erkekliğe kabul ayininin ardından Sune ormanda pek çok gece geçirmişti. İki kez sunak olarak kullanılan meşenin yakınlarında yiyecek bulmuştu. Bir hafta süren bir ayinin ardından bırakılan yemekleri toplamıştı. İkinci seferde topladığı yemekleri büyük yapraklara sararak yiyeceklerin taze kalmasını ümit etmişti.

Yaşanan korkunç olayların ardından tören alanına yeniden sızmak için birkaç saat beklemişti, döndüğünde arabalar gitmişti. Sune ortama çöken sessizlik, açıklıktaki keskin ışık ve yıldızların aydınlattığı gökyüzünü tehditkâr bularak nefesini tutmuştu. Şenlik ateşinin yandığı yerde birkaç kıvılcım hâlâ parlamaya devam ediyordu ama Sune kendini ısıtmak için ateşe yaklaşmaya cesaret edememişti. Birisinin onun dönmesini beklemek için arkada kalıp kalmadığını bilmiyordu. En nihayetinde, ağaçların gölgelerini kendine siper ederek meşeye doğru yürüdü. Babasının ve arkadaşlarının yanlarında getirdikleri yemeklerin bir bölümünü orada bıraktıklarından emindi.

Sune yaşananları unutmaya ve ölmeden önce ona gülümseyen kadının görüntüsünü aklından silmeye çalıştı. Adamlar kadın olmadan ayin alanına geri döndüklerinde gothi törene bir son vermişti ve yemin yüzüğü üyeler arasında dolaştırmıştı. Daha sonra şenlik ateşinin yanına oturmuş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yiyip içmişlerdi.

Ama çok fazla şey yaşanmıştı ve her şey Sune açısından ters gitmişti. Hem de çok ters gitmişti. Annesini çok özlemişti. Her gece, onun öldüğü, beyaz tabutlar ve mezarlarla dolu kâbuslar görüyordu. Terden sırılsıklam bir şekilde uyanıyordu. Sune uzaktayken annesinin her geçen gün daha da zayıfladığını biliyordu. Daha iyi bildiği bir şey de babası ve diğerleri ile uzlaşmadan eve dönmesinin imkânsız olduğuydu. Ve bunu yapması mümkün değildi. O akşam yaşadıklarından sonra bu işin bir parçası olmayacaktı. Asla onlara benzemeyecekti.

Dar orman yolundan bir arabanın yaklaştığını duyunca ayağa kalktı. Ağacın içine saklanmadan önce ateş yakmak için topladığı küçük dalları tekmeleyerek dağıttı.

Her gece onu aramak için geliyorlardı. Çok yaklaştıklarında eşyalarını toplayıp kaçıyordu. İninde avlanan bir hayvan gibi başka bir sığınak bulmak için koşturuyordu. Kimin geldiğini bilmiyordu. *Bu işi sırayla yapıyor olabilirler*, diye düşündü. Bir yere saklanıp dizlerine sarıldı.

Yakalanma korkusu titremesine neden olmuştu. Bu bölgeden çıkması, onu bulamayacakları bir yere gitmesi gerekiyordu ama neresi olduğuna dair bir fikri yoktu. Şu aptal ateşi daha önce yakmayı becerebilmiş olsaydı, şimdi kıyafetleri de kurumuş olacaktı ve soğuktan tir tir titremeyecekti.

Yanında taşıdığı büyük yapraklardan birini açıp soğuk bir domuz pirzolasına yumuldu. Yine annesini düşünüyordu. Babasının ona iyi baktığını umdu. Sune okuldan döndüğünde annesinin yatak odasına gider ve ona kitap okurdu. Annesi bir kitabı tutacak kadar güçlü değildi. Kimi zaman uykuya dalar ve ağzı yarı açık bir şekilde hafifçe horlardı. Annesi uyusa da o, kitabı

okumaya devam ederdi, uyandığında ona gülümser ve "Sanırım biraz içim geçmiş," derdi.

Babası kitaplardan hoşlanmıyor, onların zaman kaybı olduğunu söylüyordu. Ama oğlunun okulda başarılı olmasını istediği için Sune'un kitap okumasından yakınmıyordu.

Okul, diye hatırladı birden Sune, uzaklaşan arabanın kırmızı arka farlarına bakarken. Okulda son sınavlar yapılıyordu. Ailesi yokluğunu okula nasıl açıklamıştı acaba?

Domuz pirzolasının son parçasını da hızlı bir şekilde midesine indirince yemek borusunda keskin bir acı hissetti. Yanında içecek bir şey yoktu. Normalde akıntıya giderdi ama şimdi bunu yapması imkânsızdı.

Araba yeniden yaklaşınca Sune kılını bile kıpırdatmadı. Araba yavaş bir hızla devriye geziyordu. Birkaç kez durdu, sürücü ağaçların arasına bir göz attı ve sonunda ayrıldı.

Sune birinci kez eve gitmeyi düşündü ama bunun artık bir seçenek olmadığını fark etti. Yüzüğü almayarak ve sessizlik yemini etmeyerek meclise, kardeşliğe başkaldırmıştı.

6

Camilla ağır ön kapıyı kapatıp koşu ayakkabılarını çıkardı ve ıslak kıyafetleriyle eşinin çalışma odasına daldı.

"Şu ormanda bir geyik falan avladığında keşke pisliğini temizlesen. Ormanın ortasında resmen kandan bir göl var."

Frederik başını kaldırıp ona baktı. "Bu da nedir? Sana ne oldu böyle?"

"Yüzükoyun âdeta bir çamur ve kan deryasına kapaklandım."

Camilla avcılık ve orman yönetimi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Frederik'in pek çok kez hayvan avlamak için ormana gittiğinden haberdardı. Ama öldürdüğü hayvanlara daha sonra ne yaptığına dair bir fikri yoktu. Tek bildiği, etin ziyan olmasını engellemek için vurulan hayvanların hemen orada temizlendiğiydi.

"Bildiğim kadarıyla orada hiçbir hayvan temizlenmedi," dedi Frederik. "En son geçen hafta ava çıktım. Neresiydi bu yer?"

"Tam olarak bilmiyorum ama hemen yanında içi oyuk, büyük bir ağaç vardı. Şenlik ateşi gibi bir şey yakılmıştı. Görünüşe göre birileri daha önce oradaymış."

Frederik ayağa kalktı. Genelde evde çalışan biri değildi. Me-

sai saatlerini, bir pencere üreticisi olan Termo-Lux'taki yönetim ofisinde geçiriyordu. Yönetim kuruluna kısa süre önce bir ültimatom vermişti: Eğer aile işinin yönetici direktörü olarak çalışmasına devam etmesini istiyorlarsa, haftada bir gün evde film senaryosu üzerine çalışmasına izin vereceklerdi. Frederik taleplerinin kabul edildiğini Camilla'ya söylerken, bir nedeninin de eşine vakit ayırmak istemesi olduğunu eklemişti.

Camilla, Frederik Sachs-Smith ile California'da tanışmıştı. O zamanlar Frederik bir senaryo yazarı olarak kariyer yapmış ve pek çok büyük Hollywood yapımında çalışmıştı: Onu sosyetik, bohem ve havalı bir iş adamı olarak görüyordu. Ne var ki Frederik sadece keyif aldığı için senaryo yazıyordu. Camilla onunla yapacağı bir röportaj öncesi araştırma yaparken çok hünerli bir yatırımcı olduğunu keşfetmişti; büyükbabasından aldığı şirketi büyütmüş ve kayda değer bir servetin sahibi olmuştu. Çalışmasına gerek yoktu.

Âşık oldukları zaman yaptıkları planda Camilla, oğlu Markus ile birlikte onun yanına, Santa Barbara'ya taşınacaktı. Ama Frederik'in erkek kardeşi ölünce kız kardeşi şirketin yönetiminde kendi isteğiyle yer almayacağını açıklamıştı. Bu yüzden de planlar değişmiş ve Frederik Danimarka'ya dönmüştü.

İlk başta Camilla onun neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştı, Frederik açık bir dille aile şirketinin ve geleneklerinin bir parçası olmak istemediği için Danimarka'dan ayrıldığını bildirmişti. Pek çok kez de şirketin başına geçecek ondan daha yetenekli ve yeterli kişi bulunabileceğini eklemişti. En nihayetinde Camilla onun bu teklifi iş için değil, babasının iyiliği için kabul ettiği kanaatine varmıştı. Walther Sach-Smith, bir yıl önce, varisi için hazırlıklar yaparken kendi şirketinin yönetim kurulundan uzaklaştırılmıştı. Açgözlülük ve hırs Frederik'in iki genç kardeşinin babalarına ihanet etmesine neden olmuştu ve babaları onların ne iş karıştırdıklarını öğrendiğinde, iş işten geçmişti.

Bu yüzden de Frederik, haftanın dört günü takım elbisesini üzerine geçirip şirkete gitmeye başlamıştı. Büyükbabasının yıllar

önce kurduğu şirketin yitip gitmesine izin verme niyeti yoktu.

"Görünüşe göre adak meşesinin yanına gitmişsin," dedi Frederik. "Büyük olasılıkla üstüne domuz kanı bulaştı. Kasaptan aldıkları domuzları orada kurban ediyorlar."

"Kim ediyor? Kimden bahsediyorsun?" dedi Camilla. Altındaki eşofmanı çıkarmaya başladı.

"Tanrılara adak sunan insanlar. Odin ve Thor'a tapıyorlar ve ara sıra ormanda bir araya gelip bazı ayinler düzenliyorlar."

"Şu Viking Gemileri Müzesi'nde takılan insanlardan mı bahsediyorsun?"

"Hayır," dedi gülerek Frederik ve başını salladı. "Bu insanlar İskandinav mitolojisindeki tanrılarına inanıyorlar. Onlara Asatro deniyor."

"Sanırım onlardan birini gördüm."

Bluzunu ıslak kıyafet yığının üzerine atıp Chesterfield kanepenin üzerinde duran battaniyeyi aldı. Ofis, tıpkı Frederik'in babasının bıraktığı gibiydi, kendisi başka bir yere taşınarak evi onlara bırakmıştı. Kısa süre içinde Walther'ın vefat eden eşinin anısına malikânenin adını Ingersminde olarak değiştirmişlerdi.

"Bir anda ortaya yaşlı bir kadın çıktı ve gözlerimin içine baktı. Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Yaklaştığını duymadım bile. Bana göre o senin bahsettiğin şu insanlardan biri olabilir. Bir şapka takıyordu ve omzuna düşen bir saç örgüsü vardı."

Frederik bu sefer daha büyük bir kahkaha attı. "O Elinor. Bekçi evinde yaşıyor. Hayatının büyük bir bölümünde de orada yaşadı. Tamamen zararsız birisi, kesinlikle bir Asatro ya da bir öcü değil."

"Neden onların ormanda istedikleri gibi dolaşıp kan akıtmalarına izin veriyorsun?" diye sordu Camilla. Isınmak için üstündeki battaniyeyle birlikte koltuğa yerleşti.

"Eski Asatro inancının bu bölgede bir geçmişi var, tabii bizim aile inanmıyor," dedi Frederik. "İskandinav tanrılarına ve efsanelerine inanan insanlar sık sık bu bölgeye gelirler. Ülkemizin tarihinin büyük bir bölümü bu bölgeden geliyor."

Camilla, tarih dersinde öğrendiklerini hatırlamak için kendisini zorladı.

"Skjold tanrıların gönderdiği insansız bir gemiyle burada karaya vurdu," diyerek devam etti Frederik. "Burada büyüdü ve Lejre kralı oldu. O en güçlü ve en cesur olarak anılırdı."

Camilla başıyla onayladı. Liseye Roskilde'de giden herkes bu hikâyeyi bilirdi. Kral Skjold ve akrabalarını, kralın gidişini anlatan pek çok hikâye duymuşlardı. Kral çok yaşlanıp hayatını kaybettiğinde bebekken karaya vurduğu gemiye koyulmuş ve cesedi bir kalkanın üzerine yerleştirilmiş, yanına büyük miktarda altın ile bolca mücevher eklenmişti. Daha sonra gemi açık denize bırakılmıştı; nereye gittiğini sadece tanrılar bilirdi.

"Orada bir de çocuk gördüm," dedi Camilla. "Sanırım, Markus'un yaşlarındaydı. Bir ağacın yanında yerdeki yiyecekleri yiyordu. Ama tabii ki çocuk da onlardan biri olabilir."

Frederik kaşlarını çattı. "Çocukların buraya tek başlarına geldiklerini sanmıyorum. Ayine katılacak kişiler genellikle arabalarını kapının oraya bırakır ve beraberce ağaca giderler. Ama ayinden sonra arkalarında yiyecek bıraktıklarına pek çok kez şahit oldum. Bu yiyecekleri tanrılarla falan paylaştıklarını söylüyorlar. Arkalarında plastik gibi atıklar bırakmadıkları sürece hayvanların da paylarını almasına karşı değilim."

Camilla ona gülümseyip eşyalarını topladı. "Ben Frederiksberg'de küçük bir kızken bu tip inanışlara sahip kâfirlere hiç rastlamadım," dedi Frederik'i öpüp. "En azından benim yaşadığım tarafta."

7

Biri ofisinin kapısını çaldığı an Charlie ayaklanıp hırlamaya başladı. Louise yerinde sıçradı, Eik'ın masasının yanında bir battaniyeye sarılmış şekilde uyuyan büyük Alman kurdunu bir an için unutmuştu. Ellerini beline koyup başını salladı ve Rønholt'a içeri girmemesini söyledi.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye sordu Rønholt, kapının diğer tarafına gerileyerek.

Eik tasmasından tutup onu battaniyenin üstüne zorla yatırmasına rağmen köpek hâlâ hırlıyordu. "Sakin ol. Yat hemen. Yabancı değiller," dedi Eik. Louise gözlerini devirip koridora doğru yürüdü.

Rønholt elini omzuna koyup, "Geri döndüğünü görmek güzel," dedi. "Seni özledik. Pekâlâ, nasıl gidiyor?"

"Ona buraya köpek getiremeyeceğini söylemen gerekiyor. Bu gerçekten çılgınlık," dedi Louise, soruyu duymazdan gelerek. İkili daha sonra Rønholt'un ofisine doğru yürümeye başladı. "Ona söylemeye çalıştım ama söylediklerim bir kulağından girip öbüründen çıkıyor."

"Kolay olmayacak," diye geveledi Rønholt, gri yer döşemelerine bakarak.

"Ne demek istiyorsun? Bunun devam etmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Rønholt hâlâ ona bakmıyordu. "Çok düzgün davrandığını kabul etmen gerekiyor."

"Köpeğin mi?" dedi Louise şaşkınlık içinde. "Sen bile ofise giremedin! Eğer bu köpek burada kalmaya devam edecekse, o zaman Eik eski ofisine geri dönecek."

"Köpekten bahsetmiyorum. Arkadaşının sıkıntılı bir anında, Eik'ın onun köpeğine göz kulak olmasından bahsediyorum."

Ragner Rønholt ofisinin kapısını kapatıp Louise'e masasının yanında bulunan sandalyeye oturmasını işaret etti. Louise hareketlerinden köpek konusunun kapandığını anlamıştı.

"Hvalsø'den sana yollanan dava ile ilgili bazı şüphelerim var," diyerek söze başladı Rønholt, biraz mahcup görünerek.

Louise araya girdi. "Mik ile dava üzerine konuştum bile."

"Bu davayla çok yakın bağlantıların var," diye devam etti, Louise'in ifadesini göz ardı ederek. "Geri döndüğünde bir davayla uğraşmanın senin için çok iyi olacağını düşündüm. Bilirsin, yeniden dizginleri ele almanın falan."

Rønholt konuşurken ellerini öyle sert ovuşturuyordu ki Louise canının yandığından emindi.

"Ama bu davanın Hvalsø'de olması beni endişelendiriyor. Aslında, oraya gitmemek senin adına daha hayırlı olabilir. Özellikle de kayıp çocuğun babası..."

Rønholt söylenecek doğru kelimeleri arıyordu ama bu boşuna bir çabaydı. "Bu davayla çok yakın bağlantıların var," dedi yine. "Olle'ye davayı almasını söyledim."

Louise, birbirine kenetlediği ellerine baktı. "Bunu yapamazsın," dedi. "Hvalsø'de çalışmak benim için sorun değil."

Ve bunu söylerken ciddiydi. Lars Frandsen'ı yirmi yıldır görmemişti ve şu an nasıl göründüğünü tahmin bile edemezdi. Eskiden dağınık, gür, açık renk saçları, yuvarlak yanakları ve güldüğü zaman kıpırdayan büyük bir burnu vardı. Toplum tarafından saygı gören, mutlu bir çocuktu. Kasabın oğluydu, kapalı havuzu

ve bodrumda tilt makineleri ile bir bilardo masasının bulunduğu Præstegårdsvej'deki büyük bir evde yaşıyordu.

Bunları bilme nedeni Klaus'un eskiden en çok onunla takılmasıydı. Çıraklıkları aynı anda bitmişti; Lars, Hvalsø'de babasının yanında, Klaus ise Tollose'de bir kasabın yanında çıraklık yapmıştı. Roskilde'de kasaplık okulunun sabah eğitimlerine beraber gidiyorlardı. Klaus'un Büyük Thomsen çetesinin bir parçası olma süreci de bu şekilde başlamıştı.

"Yaşananlardan sonra onlardan biriyle karşı karşıya gelmenin senin için pek de iyi olmayacak," dedi Rønholt, sesinde babacan bir ton vardı. "Bu işi araştırması için başka birini göndermenin daha uygun olacağını düşünüyorum."

Louise başını salladı. "Eğer bir kişi Hvalsø'de araştırma yapacaksa, o kişi ben olmalıyım. Orada kasap ya da başka biriyle karşılaşmak beni hiç rahatsız etmiyor."

İnatçı bir yüz ifadesi takınarak Rønholt'a baktı. "Eğer böyle bir derdim olsaydı, pek çok üyesini içeri attığım Doğu Avrupa mafyasından biriyle karşılaşacağım diye Copenhagen'da adım atamazdım. Eğer insanlarla yüzleşmekten korkan biri olsaydım, bu üç kuruş maaş aldığım bir işte çalışmak yerine, kendime bir özel güvenlik işi bulurdum."

Louise bir saniye duraksayıp öne doğru eğildi. "O çocuğu bulacağım. Olle'ye davanın bana verildiğini söyleyin."

Louise, Mik'in yolladığı dosyaları taşıyan Olle ile koridorda karşılaştı. "Yeniden hoş geldin!" dedi kollarını açarak.

Olle bir şeyler gevelemeye başlayınca Louise araya girdi ve Rønholt'un fikrini değiştirdiğini, davaya kendisinin devam edeceğini söyledi. "Ama bizden yardımlarını esirgemezsen çok memnun oluruz," diye eklemeyi de unutmadı. Daha sonra, saçları dökülmeye başlayan uzun boylu meslektaşının yanından bir gülümseme ile uzaklaştı.

Louise, Sıçandeliği'nin kapısını açmadan önce köpeği hatırla-

yarak, "İçeri girebilir miyim?" diye bağırdı. Kendi ofisine girmek için izin istediği için kendisini aptal gibi hissetmişti.

Bir dakika sonra Eik'tan cevap geldi. "Gelebilirsin."

Louise içeri girip masasına oturduğunda, bir eliyle köpeği tutan Eik, diğer eliyle onun masasına doğru üç köpek bisküvisini ittirdi.

"Ona bir tane vermeyi dene," dedi.

"Hadi ama Eik! Bu köpekle uğraşması gereken sensin. Onun burada olmaması gerekiyor. Bir Alman kurdu kaba etimi ısıracak korkusuyla çalışmak hiç güzel değil."

"Charlie saldırgan bir köpek değil. Sadece seni tanıması gerekiyor. Ona bir şans ver."

Daha sonra Eik, kendisini Rønholt ile görüşürken, Boserup Ormanı'ndaki kameraları kuran fotoğrafçının aradığını söyledi. "Bizi yeniden arayacak."

Louise, kararsız bir şekilde kare bisküvilerden birini alarak köpeğe doğru uzattı. Köpek gırtlağından öfkeyle hırladı.

"Hadi, bisküviyi ona ver," dedi Eik. "Yoksa onunla dalga geçtiğini düşünecek!"

"Bu bir saçmalık!"

Eik gülmeye başladı. Güldüğünde ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlayınca Louise bir an şaşırdı. Charlie'nin hırlamasını görmezden gelerek uzattığı bisküvi bir anda yok oldu ve köpek elini yalamaya başladı.

"Ben sana ne dedim?" dedi sevinçle Eik ve ondan Charlie'ye bir bisküvi daha vermesini istedi.

Köpek koca kafasını kadının kucağına koydu. "İşte!" Louise onu hafifçe itti ama işe yaramayınca onu uzaklaştırmak için bisküviyi uzağa attı. Charlie bisküviyi bitirir bitirmez geri döndü.

"Baksana, seni çok sevdi," dedi Eik. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve büyük bir mutlulukla son kalan bisküviyi Charlie'ye verişini seyretti. Louise başını salladı.

Telefon çaldı. Köpek salyasına bulanmış elini pantolonuna sildi. "Bu harika," diye cevap verdi onlarla ormanda buluşmayı

teklif eden fotoğrafçıya. Çocuğu çeken fotoğraf makinesini gösterecekti. "Bir saat sonra orada oluruz," dedi.

Eik elini kaldırarak telefonu kapatmamasını işaret etti. "Çocuk, bizim görmediğimiz başka fotoğraflarda da var mı?"

Soruyu fotoğrafçıya iletti ve adam buluşmadan önce fotoğrafları gözden geçireceğini söylediğinde ona teşekkür etti.

KAKTÜS TEAM

8

Kırk beş dakika sonra Roskilde'nin batısındaki ormana girdiklerinde Charlie, Eik'ın külüstür Jeep Cherokee'sinin arkasında uyuyordu. Camilla ve Frederik'in evinin bulunduğu arazinin önünden de geçtiler ama bir duvar gibi uzanan ağaçlar yüzünden malikâneyi göremediler.

"Sence burası mı?" diye sordu Eik sinyal verirken. Kırmızı bir bariyer orman yolunu kapatıyordu ve bariyerin üzerine araçların özel araziye girişinin yasak olduğunu bildiren bir tabela vardı.

"Sanırım biraz daha yolumuz var," dedi Louise. Çantasının ön gözünü açarak yol tarifinin bulunduğu bir kâğıt parçası çıkardı. "Bir otoparka varacağız, oradaki patikayı takip ederek piknik masaları bulunan ufak bir açıklığa ulaşacağız."

Yolda birkaç yüz metre ilerledikten sonra otopark işaretini gördüler ve kenara çektiler.

Eik köpeği çıkarmak için bir hamle yapınca, "Aklından bile geçirme," dedi Louise. Adam kapıyı açmak yerine uzanıp onu kendisine doğru çekti.

"Onunla arkadaş olamaz mısın sence?" diyerek ona sarıldı. Kokusu her yanını sarınca Louise bir süre gözlerini kapadı ve bunun tadını çıkardı. Ancak açık mavi bir Fiat 500'ün onlara yaklaştığını duyunca Eik'tan uzaklaştı. Araba hemen yana park etti.

Fotoğrafçı ellili yaşlarının sonundaydı. Saçlarının tepesi dökülmüştü ve gri saçları, başını süsleyen bir taç gibi görünüyordu.

"Erken gelmişsiniz," dedi adam ve gülümseyip saatinin camını tıklattı. "İki dakika sonra buluşacağımızı sanıyordum!"

"Evet, haklısınız, geç kalmadınız," dedi Eik, ona doğru giderek kendini takdim etti.

Adam fotoğraf makinesini omzuna asıp aracını kilitledi. Louise bir nedenden ötürü onu babasına benzetmişti. Bir kuş bilimci olan babası da boynuna bir dürbün asıp dışarı çıktığında, bu adamınkine benzer enerjik bir havaya sahip oluyordu.

"Ne ile karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz, bu yüzden yanımda hep bir fotoğraf makinesi taşırım," diyerek duruma açıklık getirdi.

Louise ona gülümsedi. Adam önlerine geçti ve taşlı yolu takip etmek yerine onlara ufak bir yamaçtan inmeleri gerektiğini işaret etti. "Bu tarafa," diyerek onlar için birkaç dalı yoldan çekti. "Ormanın sınırından ilerleyip bir patikaya çıkacağız, ardından da tarladan geçip fotoğraf makinesine ulaşacağız."

Louise, Eik'ı takip etti. Bir köke takılıp sendeleyince küfürü bastı.

"Bu ormanda üç tane yerim var," dedi fotoğrafçı. "Belirli hayvanları yakalamak için yerleştirildiler. Örneğin, kutuları ormanın derinliklerindeki bir açıklıkta bulunan kuşları çekmek için kullanıyorum, onları tilki yavrularını çektiğim kameralardan daha yüksek bir noktaya yerleştiriyorum."

Ormanda ilerlerken fotoğrafçı onlara farklı tip ağaçlar gösterip bazı bilgiler verdi.

"Bize fotoğrafın ne zaman çekildiğini söyleyebilir misiniz?" diye sordu Eik durduklarında.

Fotoğrafçı cebinden, içinden kâğıtların sarktığı küçük bir not defteri çıkardı. "Fotoğraf 11 Haziran'da, tam olarak 06.17'de çekilmiş. Zaman otomatik olarak kaydediliyor."

Sekiz ay önce yani. "Onu başka fotoğraflarda da tespit edebildiniz mi?

Fotoğrafçı başıyla onayladı. "Beş fotoğrafta daha. Hepsini sizin için not ettim."

Adam not kâğıdını Louise'e uzattı. "İlk kez, bahsi geçen fotoğraftan yaklaşık bir hafta önce görüntülenmiş. 6 Haziran. Ama onu görmek için fotoğrafı iyice incelemek zorunda kaldım. Buradan aşağı devam edelim."

Adam devrilmiş bir ağacın kökleriyle kapanmış bir patikaya ilerledi. "Makine tam şu tarafta."

Louise, ağacın gövdesine monte edilmiş metal kutuya doğru yaklaştı. Fotoğraf makinesinin lensi için açılmış delik kutunun öbür tarafındaydı.

Yamacın hemen üstündeki kalın bir ağaç gövdesini işaret ederek, "Şuradaki tilki yuvasına dönük," diye durumu açıkladı. Ağacın kökleri yuva ağzının hemen üstündeydi. Fotoğrafçı, dijital fotoğraf makinesinin yerleştirildiği kutunun kilidini kontrol ederken Eik küçük deliğe doğru yöneldi.

"Tilki yavruları mart ayında dünyaya geldi, yani şu an üç aylıklar," diye devam etti adam. Ama Louise onu dinlemiyordu, kendisini çağıran Eik'ın yanına ilerlerken küçük bir şenlik ateşinden geriye kalan izleri fark etti.

"Fotoğraflarımı incelemek ister misiniz?" diye seslendi yaşlı adam arkasından. İsterlerse fotoğrafları onlara e-posta yoluyla ulaştırabileceğini söyleyince Louise ona teşekkür etti.

"Ve bu kadar kısa bir süre içinde bize yardım ettiğiniz için size teşekkür ederiz," dedi Louise. Ona kartını verdi ve çocuğu bir kez daha görüntülerse kendileriyle iletişime geçmesini istedi.

"Neden bu çocukla ilgileniyorsunuz?" diye sordu adam. "Aptalca bir şey mi yaptı?"

Louise gülümseyip hayır anlamında başını salladı, aslında adamın bu soruyu sormak için bu kadar uzun süre beklemesine şaşırmıştı. "Sadece evinde, ailesinin yanında kalmak yerine neden ormanda saklanmayı tercih ettiğini öğrenmek istiyoruz."

"Burada bir süre bulunduğu açık ama son zamanlarda gel-

memiş," dedi Eik ateşin yanına doğru çökerken. "O değilse de başka biri."

Ateş, biri tarafından söndürülmüştü. Hemen yakınında birkaç dal ve eski bir konserve vardı. Eik konserveyi kokladı.

"Sanırım kendine ısırgan otlarından bir çorba yapıyormuş," dedi Eik. Konserveyi yeniden yere bıraktı. "Ama bitirememiş."

Louise ağacın öbür yanından, "Burada yatmış olabilir," dedi. Eğilerek ağaca iyice baktığında bir bölümünün oyuk olduğunu gördü. Delik pek büyük değildi ama bir çocuğun içine sığıp uyuyabileceği kadar genişti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve emekleyerek deliğin içine doğru girerken elleriyle yeri yokladı. Ateş yakmak için kullanılabilecek birkaç ağaç dalı buldu. Ama elleri yumuşak bir şeye dokunduğunda hızla sıçradı ve başını ağaca vurdu.

"Burada bir şey var," dedi dışarı çıkarken.

Eik, onu kenara itip elindeki çakmakla birlikte oyuğa girdi ve koyu mavi bir kapüşonlu hırkayla dışarıya çıktı. Onu yere serdi. İçinde küçük bir çakı, bir çakmak ve birkaç anahtar vardı.

"Yerde durduğu için ıslak ve kirli," dedi Eik. "Ne kadar süredir burada olduğunu bilemeyiz. Muhtemelen bir gece ama bize pek bir şey anlatmıyor."

Çakıyı inceledi. "Bu onun," dedi onu Louise'e uzatırken. "Üstüne adı işlenmiş."

Yere oturup küçük, basit kampı inceledi.

"Bunları yanımızda götürelim," dedi Louise ve buldukları her şeyi toparladı.

"Hayır, bekle," dedi Eik. "Eğer hâlâ burada yaşıyorsa, çakısına ve onu sıcak tutacak kıyafetine ihtiyaç duyacaktır. Onun için her şeyi daha da zorlaştırmaya gerek yok."

Louise telefonunu çıkardı ve üzerinde çocuğun adının kazılı olduğu çakının fotoğrafını çekti. Daha sonra buldukları şeyleri eski kapüşonlunun içine koyarak ağacın içine yerleştirdi. "Hadi ebeveynlerinin evine gidelim ve sosyal hizmetleri bilgilendirmeden önce onlara haber verelim."

9

Hvalsø'ye ulaşana kadar ikisi de konuşmadı.

Louise, göbekli kavşağa geldiklerinde Eik'a tarif vererek, asfalt çakıla dönmeden önce onu şehirden çıkardı ve tepeye yönlendirdi.

"Bu çocuk neden sıcacık evinde kalmayıp dışarıda, yağmurda çamurda yaşam mücadelesi veriyor?" diye sordu Eik.

Louise omuz silkti. Çocukların evden kaçması pek sıradışı değildi. Bulunduklarında ya da kendi başlarına eve dönmeleri de.

Kasabın evi yolun bitimindeydi. Yolun başındaki ilk evde Louise'in okul arkadaşlarından biri oturuyordu. Eskiden sık sık onunla beraber ormana giden çakıl yolda at sürerlerdi.

Eik'tan aracı kenara çekmesini istedi. Yolun sağ tarafındaki büyük bir kestane ağacı çiftliğin çoğunu devasa bir güneşlik gibi gölgelendiriyordu. Ev üç kanatlıydı, her birine açılan büyük ahır kapıları vardı. Sazlık çatı, pencereleri alına dökülen saçar gibi örtüyordu. Ön kapının yanında beyaz bir minibüs park edilmişti.

Louise kapıya doğru ilerlemeden önce evi iyice bir gözden geçirdi. Kasabın karaborsa et yüzünden kendisini polise kimin şikâyet ettiğini bilmediğine emin sayılırdı ama yine de kapıyı çalmak üzereyken karnında kelebeklerin uçuştuğunu hissetti.

Ağır tokmağı kaldırıp altındaki pirinç plakasına çarpmasına izin verdi.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. İşte, kasap karşısındaydı. Adam ondan biraz uzundu. İnce yapısı kaybolmuş, yanaklarındaki yuvarlık bütün vücuduna yayılmıştı. Yüzündeki gelen kişiyi karşılamak için takındığı ılımlı ifade kaybolmuştu; başka birini beklediği açıktı. Kasap geriye doğru bir adım atıp konuşmasını bekleyerek ona baktı. Adam kendisini tanımamıştı.

Kasabın gözündeki bir parıltı Louise'in anılarını canlandırdı. Klaus'un öldüğü akşam onun yanında olduğunu biliyordu. Louise ve Camilla Roskilde'de, Gnags konserindeyken, Lars eve gelip iki kişilik yataklarını üst kata taşıması için Klaus'a yardım etmeyi kabul etmişti.

Louise bunu tamamen unutmuştu. Tüm acı dolu detayları bastırdığı gibi onu da bastırmıştı. Yatağın yukarı taşınıp taşınmadığını bilmiyordu bile, Klaus'u koridorda asılı bir şekilde gördükten sonra evden çıkmış ve bir daha oraya ayak basmamıştı.

Küçük kardeşi Mikkel, ebeveynleri ve Camilla eşyalarını toplayıp Lerbjerg'e getirmişlerdi. Klaus'un eşyalarıyla da onun ailesi ilgilenmiş, Louise'e de beraber aldıkları her şeyi alabileceğini söylemişlerdi ama o bu teklifi nazikçe reddetmişti. Tüm eşyalar geri dönüşüme gitmişti.

Kasap en sonunda onu tanıdığında yüzünden bir gölge geçti. Göz temasından kaçırmak için gözlerini Louise'in boynuna dikti. Hâlâ bir şey söylememişti ve Louise de konuşmayı nasıl başlatacağına karar veremiyordu. Tam o anda Eik, Lars ile oğlu hakkında konuşmak istediklerini söyleyerek Louise'i kurtardı.

"Polis," dedi kasap ve yana çekilerek başıyla onayladı. "Eşimin uyanık olup olmadığını bilmiyorum. Bu aralar durumu pek iyi değil. Sizi hemşire sandım, onu çağıralı bir saat oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Eik.

"Onu buldunuz mu?"

Kasap başını kaldırıp koridorun yarısını kat eden Eik'a baktı. Rahatsız ve bir şeylerden korkmuş görünüyordu.

"Hayır, henüz oğlunuzu bulamadık," dedi Louise, hemen içeri girerek. "Sizinle onun hakkında konuşmak ve neden Roskilde yakınlarındaki bir ormanda saklandığını öğrenmek istiyoruz."

Kasap ona doğru baktı. "Öncelikle bir şeyde anlaşalım. Eğer o öğretmen ile konuştuysanız onun saçmaladığını bilmeniz gerekiyor. Onun ağzından çıkan laflarla buraya geldiyseniz söylediklerinizi duymak istemiyorum. Benim oğlum saklanmıyor. Oğlum neden evden kaçıp ormanda saklansın ki?"

Louise bu patlama yüzünden bir an şaşkınlığa kapıldı ve söyleyecek bir söz bulamadı. Gözü, gümüş bir zincirle adamın boynunda asılı duran Thor'un çekicine takıldı.

Eik mutfağa girdi ve orada oturup olay hakkında konuşmalarının mümkün olup olmadığını sordu. Kasap, Louise'e sırtını dönerek onları oturma odasına buyur etti. Beraber bir duvarı büyük bir LCD TV'yle kaplı olan odaya geçtiler.

"Artık dedikodu duymak istemiyorum," dedi Lars. "Bütün kasaba bu olayla çalkalanıyor. Hatta dükkânımda sıra beklerken bile bu olay üzerine konuşuyorlar. Ve gözlerini üzerimden ayırmıyorlar. Sanki bunların hepsi benim suçummuş gibi bana bakıyorlar. Eşimin çok hasta olduğunu, oğlumun buna dayanamadığını söylüyorlar. Artık bu sikik duruma katlanmayacağım. Şimdi de siz çıkıp geldiniz ve..."

Lars yumuşak deri koltuğuna kendisini bıraktı, sırtını evin arkasındaki tarlaların göründüğü pencereye vermişti.

"Oğlunuz pek çok insanın yapabileceğinden daha iyi bir şekilde kendini idare edebiliyor," dedi, hemen karşısındaki kanepede oturan Eik. "Onun hayatta olduğuna dair elimizde ipuçları var. Ama size ve eşinize birkaç soru sormamız gerekiyor."

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordu kasap. Rengi atarak koltukta doğruldu.

"Eşinizin uyanık olup olmadığına bakar mısınız? Durumu el verirse onunla da biraz konuşmak istiyoruz," dedi Eik. Louise ağzını açmadı ve yemek masasının arkasındaki pencereye doğru

tg: kaktusunx

yürüdü. Bahçeden ziyade bir çayır gibi görünüyordu ve becerik-sizce örülmüş taş bir çitle tarlalardan ayrılıyordu.

Kasap odanın karşısındaki bir kapıya doğru yöneldi, kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi. Louise odanın içine doğru baktı ama oda karanlıktı. Lars kapıyı kapadı ve Louise tekrar evdeki kaygı yüzünden suskunlaşan manzaraya döndü yüzünü.

Hvalsø'yü çok iyi biliyordu. Birisi hakkında nasıl konuşulduğunu, arkanı döndüğün an nasılda fısır fısır dedikodu yapıldığını çok iyi biliyordu. Louise her ne kadar kasaptan içgüdüsel olarak tiksinse de ona sempati duymaktan kendini alamadı. Sonuçta, Klaus'un onunla arkadaşlık etmesinin bir nedeni vardı.

"İçeri girebilirsiniz," dedi Lars kapının girişinden.

Louise'in ilk fark ettiği şey, serum takılı bir metal direkti. Poşetten çıkan şeffaf, plastik bir tüp, kalın yorganın altında kayboluyordu. Küçük ve kırılgan bir kadın yastıkların arasına gömülü bir şekilde yatmaktaydı.

Eik yatağın yanına giderek kendini tanıttı. Louise ona katıldı. Kadına doğru elini uzatmak üzereyken bir anda donup kaldı.

"Jane," dedi Louise kederli bir sesle. Eski okul arkadaşının yanına çömelerek onun göz seviyesine indi. "Sen misin?"

Bu kadın, Louise'in eskiden hentbol oynadığı ama Klaus ile çıkmaya başladıktan sonra yollarının ayrıldığı okul arkadaşının bir gölgesiydi.

Bir an durup kendisini toparlamaya çalıştı. Neden bu davayı daha iyi incelememişti ki? Çocuğun annesinin tanıdık biri olup olmadığını kontrol etmesi gerekirdi.

"Evet, benim." Ses bir yastığın derinlerinden geliyor gibiydi. "Seni göremesem bile sesinden tanırım."

Jane'in gözleri çökmüştü, yüzü o kadar zayıftı ki elmacık kemikleri iki keskin kule gibi belirginleşmişti. Market müdürünün güzel kızından geriye pek fazla şey kalmamıştı. Kadın kolunu yorgandan zar zor birkaç santimetre kaldırmayı başardı ve Louise'e gülümsedi.

"Lars, Sune'dan haber getirdiğini söyledi." Gözleri doldu, bir saniye sonra da yanağından bir damla yaş süzüldü.

Louise arkadaşının elini tutup başparmağıyla elinin tersini okşadı. "Onu bulduğumuzu düşünüyoruz." Boştaki eliyle telefonunu çıkardı ve oyuk ağacın içinde buldukları, üzerinde Sune'un ismi kazılı çakının fotoğrafını gösterdi. "En azından bir süre nerede kamp yaptığını biliyoruz," dedi. Daha sonra çakının oğullarına ait olup olmadığını teyit etti.

Çocuğunun çakısını tanıdıktan sonra annenin gözyaşlarına boğulduğunu görmek sarsıcıydı. Babanın tepkisi o kadar açık değildi. Rahatlık. Korku. Belki şaşkınlık.

"Bu onun eski çakısı," dedi Jane eşine. Artık gözyaşlarını tutamıyordu; başını yana çevirerek yaşlarını yastığına doğru döktü. Daha sonra gözlerini kapatarak kederinin içinde kayboldu.

Louise onun dinlenmesine izin verince odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Onun orada ne yaptığını anlayamıyorum," dedi Jane birkaç dakika sonra, gözleri hâlâ kapalıydı. "Birinden mi gizleniyor?"

Kocası araya girdi. "Bunu hiçbirimiz anlamıyoruz. O kaybolduktan sonra kendimizi her şeye hazırladık. Biri onun bıçağını çalmış olabilir."

Louise ve Eik birbirlerine baktılar. *Bu adamın derdi ne?* diye düşündü Louise. Kendisini aile sorunlardan korumak için yarattığı zihinsel bir duvar olabilir miydi bu?

Eik oturmak için izin isteyince, "Tabii," dedi kasap ve yemek masasının yanında duran sandalyelerden ikisini getirdi. Beraber yatağın yanına oturdular. Jane, ellerini yorganın üzerinde birleştirmiş tavana bakıyordu.

"Hastalığım oğlumuzu derinden etkiledi," dedi yüzünü onlara dönerek. "Ama kayıp olduğu bu süre boyunca, onun kendi canına kıyacak kadar ileri gideceğini asla düşünmedim."

Eşi hızlı bir şekilde araya girdi. "Kimse bunu yaptığını söylemedi." Sesinin tonundan bu konu üzerine gerçekten konuştuklarını anlamak mümkündü. Muhtemelen kendilerini buna hazır-

lamışlardı bile. "Ama bu sıralar pek çok gencin böyle fikirlere kapıldığını sağda solda okuyoruz," diyerek devam etti Lars. "Bu ebeveynler için en büyük ceza. Okul müdürü bile telefonda bundan bahsetti."

Lars küçümseyerek güldü. "Bizi bu konuda suçlamaya hazır gibi görünüyorlardı. Böyle bir şeyi yaptığı için bizi suçluyorlardı."

"Lars, lütfen," diye fısıldadı Jane. "Lütfen sinirlenme."

Kasap bir anda başını eğip yüzünü ellerine gömdü.

"İnsanların durmadan dedikodu yaptıkları küçük bir yerde yaşamak kolay değil," dedi Jane eşinin durumunu izah etmek isteyerek.

Eski okul arkadaşı göz teması kurduğunda Louise bakışlarını kaçırdı.

"Hele bir dükkânınız varsa; insanlar sizi tanıdıklarını sanıyorlar," diyerek devam etti Jane. "Ve Lars haklı. İnsanlar benim hastalığım yüzünden Sune'un iyi durumda olmadığını düşünüyorlardı, hatta onun bu yüzden..." Jane gözlerini kapadı.

"Ama elimizdeki bulgulara göre oğlunuzun bu yolu seçmediğini kesinlikle söyleyebiliriz," dedi Eik ve Sune'un izci olup olmadığını sordu.

"Evet," dedi annesi gururla. "Bütün rozetleri kazandı. Diğer çocuklarla spor salonunda vakit geçirmeyi hiç istemezdi."

Louise, Lars'ın bir şey söylemek üzere olduğunu fark etti ama adam daha sonra kendisini durdurdu.

"Bu onun eve geleceği anlamına mı geliyor?" dedi Jane, umutlanmak için çok erken olduğundan korkarcasına. "Onu düşünmediğim bir an bile yok. Birbirimize veda edemeyebiliriz, en çok canımı acıtan şey de bu. Her şeyi planladım. Oğluma söylemek istediklerimi aklıma yazdım. Söyleyeceklerim ben gittiğimde ona yardımcı olacak. Ama şimdi o burada değil ve onları Sune'a söyleyecek vaktim olmayabilir."

Kadın bakışlarını eski arkadaşına çevirince Louise gözlerini kaçırmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. İyi

tanıdığı bu kadını böyle görmek kalbini paramparça ediyordu. *Profesyonel ol,* diyerek azarladı kendisini. Önündeki duruma odaklanmaya çalıştı. Oğluyla yeniden buluşmayı umut eden ve ölmek üzere olan bir kadının isteğini yerine getirmeliydi.

"Boserup Ormanı'nda bir kamp alanı bulduk, oğlunuz kaybolduktan sonra büyük olasılıkla orada kaldı," dedi Eik. Louise sandalyesini düzeltti. Eik bir kez daha onu kendine getirmişti.

"Güzel," dedi kasap, ayağa kalkmaya hazırlandı. "Gidip onu getireceğim."

Louise ve Eik hiçbir şey demeyince aile yanlış bir şeyler olduğunu anladı.

"Artık orada değil," dedi Louise. "Kamp terk edilmiş."

"Kaybolduğunda yanında para var mıydı?" diye sordu Eik. "Nakit, kredi kartı?"

Aile bu soruya olumsuz cevap verdi. "Bir banka kartı var ama o kart da cüzdanında," dedi babası ve sandalyesine yaslandı.

"Roskilde Polisi'ne bir arama çalışması başlatmalarını söy..." diye söze başladı Louise.

"Oğlumu kendim bulurum," diye araya girdi kasap. "Sune yeterince şey yaşadı. Bir de onun polis tarafından avlanmasını istemiyorum."

Louise başıyla onaylayıp ona kartını verdi. "Arayışınızda size yardımcı olacak biri var mı bilmiyorum ama onu bulamazsanız, bana haber verin. Ben de Roskilde'deki meslektaşlarıma haber vereceğim."

Jane elini Louise'e doğru uzattı. "Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi yüzünde artık büyük bir gülümsemeyle. "Ne kadar rahatladığımı sana anlatamam. Uzun süredir çok mutsuzdum. En nihayetinde bu dünyadan huzurla ayrılabilme ihtimalim var ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Neden bahsettiğimi anladığını düşünüyorum. Sevdiğin kişilere veda edebilmek çok önemli bir şey."

Louise, Jane'in elini sıkıp başıyla onayladı. Eski arkadaşına yardım edip edebileceğinden emin değildi. Sadece şu an Jane'in

oğlunun ormanda kaldığını ve onun nerede olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını biliyordu.

Koridordan kapıya doğru yürürken kasabın gözlerini ensesinde hissetti ve veda etmek için arkasında döndüğünde onu hemen arkasında buldu. Louise adamın yüzündeki ifadeyi görünce uzattığı elini indirdi.

"Bu kadar alçak biri olduğunu bilmiyordum, René'yi hapse attın demek," dedi kısık sesle. "O sana yardım etti ve o pislik de kafasına kurşun yemeyi hak ediyordu."

"René onu öldürdü," diye çıkıştı Louise. "Onu vurdu. Buna gerçekten gerek yoktu."

"Ben böyle duymadım."

"Peki sen ne duydun?"

Kasap geri doğru bir adım atıp ona öfkeyle baktı. "O pisliğin beynini patlatarak seni sikilerek ölmekten kurtardığını."

"Sana böyle mi söyledi?"

"İnsanın kulağına birçok şey geliyor," dedi Lars onu duymazdan gelerek, sonra konuşmaya devam etti: "Onun yaşananları anlatması çok zor, ne de olsa artık hapiste. Tabii benim bir ziyaretçi iznim var. Yarın onu görmeye gideceğim."

Louise çok öfkeliydi. Birlikte oturup onun hakkında konuştuklarını hayal edebiliyordu. Bir dakika önce neredeyse Lars Frandsen hakkındaki fikrini değiştirmek üzereydi ama artık ondan ve çetesinden neden nefret ettiğini açıkça hatırlıyordu.

10

Louise evden çıkarken başının döndüğünü hissetti. Eik da evden çıkar çıkmaz bir sigara yakıp orman manzarasını seyre koyuldu. Louise ondan arabanın kapı kilidini açmasını istedi. İçeri girmek üzereyken Charlie ön koltuğun tam arkasına sıçradı. Bir şey istermişçesine kulaklarını öne uzatıp ona baktı.

"Dışarı çıkıp koşmak için biraz daha beklemen gerekecek," diye çıkıştı Louise. Öfkesini hâlâ dindirememişti. Adamın onu provoke etmesine izin vermişti. Lars, René'den bahsettiğinde o şekilde tepki vermemesi gerekiyordu.

"Kahretsin," dedi kısık sesle. Şimdiden sonra daha hazırlıklı olacağına yemin etti.

Eik ona doğru yürüdü. "Ağzında ne geveleyip duruyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Louise. "İçeride çok iyiydin. Kusura bakma, Jane'i yatakta öyle yatarken görünce biraz sinirlerim bozuldu. Birbirimizi tanıyorduk."

Eik kolunu onun beline doladı ve saçlarının üstünü öptü. "Neler olduğunu anlamıştım zaten."

• • •

Jane'i gördükten sonra Louise'in zihninde geçmişten anılar belirmeye başladı. Güzel anılar. Öfkesine rağmen Louise bir anda sekizinci sınıfa giden, âşık bir genç olmayı hatırlamıştı.

O dönemde Klaus'a deli oluyordu. Onu hentbol oynarken seyretmek için, hava nasıl olursa olsun açık sahaya gidiyordu. Sırf soyunma odasından çıkışını görmek için spor salonunun kulüp evinin önünde bekliyordu.

Bu yaptıkları ona şimdi çok komik geliyordu ama o zamanlar bunlar onun için hayat memat meselesiydi. Gençlik aşkı ne kadar çabalarsan çabala kontrol edemediğin bir güçtü. Klaus ona baktığında, bir kez gülümsediğinde kalbinin nasıl çarptığını hâlâ hatırlıyordu.

Spor salonunda düzenlenen bir partinin ardından flört etmeye başlamışlardı. Klaus'a yaklaştığında da daha sarhoş bir haldeydi. Ve Klaus ona sarılıp kulağına doğru, "Sonunda," diye fısıldadığında sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi gelmişti.

Eik arabayı evin avlusundan çıkardı ve otobana doğru çakıl yolda sallana sallana ilerlediler. "Bu akşam dışarıda bir şeyler yemek ister misin? Jonas da bizimle birlikte gelebilir tabii ki. Tea'ye gideriz, şehirdeki en iyi Pekin ördeğini onlar yapıyor."

Louise gülümsedi, Jonas'ın bir arkadaşıyla sinemaya gittiğini ve daha sonra geceyi arkadaşının evinde geçireceğini söyledi.

Eik sırıttı. "Yani baş başa kalmamıza itiraz edecek durumda değilim tabii," Louise'e doğru eğildi. "Daha sonra senin evinde bir kahve içeriz."

Louise onun yanağına dokununca hafif uzamış sakallarının avucuna battığını hissetti.

"Öncelikle yapmam gereken bir şey var," dedi. Göbekli kavşağa gelmeden önce ona sağa dönmesini söyledi.

"Acele etmeye gerek yok, saat daha beş."

"Bu yalnız başıma yapmam gereken bir şey."

Eik'a ilerideki bir ara sokağı gösterdi. "Beni şurada bırakır mısın?"

Eik'ın suratı bir anda ciddileşti. Sokağa vardıklarında arabayı durdurup Louise'e doğru döndü. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Louise onun suratındaki şüpheyi gördü. Nereye gittiğini bilmesi olası değildi ama Eik aptal biri de değildi; ona çok sevdiği bir adamı kaybettiğini anlatmıştı. Louise yine Eik'ın yanağına dokundu ve başıyla onayladı.

"Klaus'un ebeveynleriyle o vefat ettiğinden beri konuşmadım, şimdi bunu yapmam gerekiyor. René Gamst'ın bana söylediği şeyi duymayı hak ediyorlar. Eğer oğulları intihar etmediyse bunu bilmeleri gerekiyor. Ama şu bahsettiğin Pekin ördeğini yarın ya da en geç hafta sonu yemek için can atıyorum."

İnce kreplere ve acı hoisin sosuna bayılıyordu. Jonas'ın en sevdiği yemeklerden birisiydi; babasıyla birlikte yaparlardı. Jonas salatalıkları ve soğanları doğrar, babası hünerle derileri çıtır çıtır kızartırdı. Bir anda Louise üvey oğlunu çok özlediğini fark etti; yumuşak yüzünü ve gözlerinin üzerine düşen kalın, koyu renk saçlarını.

"Tabii ki," diyen Eik onu düşüncelerinden ayırdı. Geçmişin ve şimdinin üzerine çöken fırtınalı duygular içinde çarpışıp duruyordu. Bastırdığı, kendisinden uzaklaştırdığı her şey...

Lissy ve Ernst'in hâlâ Skovvej'deki beyaz evde mi yaşıyorlardı acaba? Sekizinci sınıftayken, Louise, Lerbjerg'e giderken o evin önünden geçerdi. Her geçişinde bisikletini olabildiğince yavaş sürer ve Klaus'un scooterı evin önünde mi yoksa evin arkasında babasına mı yardım ediyor diye görmek için bisikletinin hızını düşürürdü.

Arabadan inmeden önce bir süre Eik'ın profilini inceledi. Onu beklemeyi teklif ettiğinde başını iki yana salladı. "Eve trenle döneceğim," dedi gülümseyerek.

"Burada yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etmemiz gerekmiyor mu?"

"Bunu yalnız yapmam gerekiyor," diye tekrar etti. Fakat kendisinin de bunun doğru bir fikir olduğuna dair şüpheleri artmaya başlamıştı.

Eik bir süre onu izledi, daha sonra başıyla onaylayıp ona bir öpücük üfledi.

Partneri U dönüşü yapıp Copenhagen'a doğru giderken Louise köşede durup onu izledi.

KAKTÜS TEAM

11

Louise eve kalan son metreleri elleri ceket cebinin içinde ve gözleri kaldırımda yürüdü. *Basma sakın çatlağa, akıtırsın pekmezi yoksa.* Sanki sandığa kilitlenerek bastırılmış anıları akın akın dışarı fırlıyordu. Çocukluktan aklında kalan bu tekerlemeyi attığı her adımda tekrar etmeye başladı.

Bu, okuldaki kız arkadaşlarıyla oynadığı bir oyundu. Arkadaşlarıyla beraber onu gençlere uyarlamışlardı. Kaldırımdaki çatlaklara basan bir kişi diğerlerine bir sırrını söylemek zorunda kalıyordu. Louise, Klaus'a âşık olduğunu arkadaşlarına bu şekilde itiraf etmişti ve bir anda ona âşık olan tek kişi olmadığını fark etmişti. Klaus okuldaki pek çok kızın göz koyduğu bir çocuktu.

Louise bir anda yeni boyanmış çitlerle çevrili evi fark etti. Ev tıpkı yıllar önce olduğu gibi görünüyordu. Bakımlı bir evdi ama bir restorasyondan geçirilmemişti. Mutfak penceresinde hâlâ cafe tarzı bir perde asılıydı.

Louise derin bir nefes aldı. Hâlâ bu evde mi yaşıyorlardı? Genç biri büyük olasılıkla öyle bir perde asmazdı. Yolun karşısına geçip kapının önünde durdu, bacakları bir adım daha atmayı reddetti.

Kendini toparla, diye geçirdi aklından. Posta kutusunun üs-

tünde yazan isimler aradığı kişilere aitti. Ama hâlâ hareket edemiyordu.

Bir anda zihninde Klaus'un evinin önünde duran bisiklet ve Klaus'un babasının inşa ettiği kuş yuvaları canlandı. Adamın bu hobisi Louise'in babasıyla konuşacak ortak bir konuya sahip olmalarına olanak tanıyordu. İki adam ya birbirlerine sürekli kuşlarla ilgili hikâyeler anlatıyor ya da birbirlerine kuşlarla ilgili bir şeyler gösteriyorlardı. Louise bu kuş yuvalarını tamamen unutmuştu. Etrafına bakındı, neredeyse bahçedeki her ağacın üstünde bir yuva vardı, geçmişe oranla sayıları iyice artmıştı. Pek çoğunun üzerinde işlemeler de vardı. Bahçenin ortasında bulunan büyük ağacın üstündeki yuva kulübeye benziyordu. *Yeni yapılmış*, diye düşündü Louise. Tabii adam kereste fabrikasında çalıştığı dönemlerde bu tip detaylı yuvalar yapma şansı bulamıyordu.

Louise odunluktan yükselen bir ses duydu. "Louise? Sen misin?" Klaus'un babası Ernst gelerek kapıyı açtı. "İçeri gel, buyur."

Louise ona gülümsemeye çalıştı, bir şey söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Bu insanlar yirmi yıl boyunca ondan tek bir kelime dahi işitmemişlerdi. Louise de onlardan haber almamıştı. En sonunda ayakları hareket etti ve bir anda ağzından kelimeler dökülmeye başladı.

"Klaus'un intihar ettiğini düşünmüyorum."

O anda yaptığı hatayı anladı. Öncelikle onu yeniden gördüğüne çok sevindiğini, ona ne kadar iyi görünüyorsun demesi gerekiyordu.

Ernst bir an kaskatı kesildi, daha sonra elini Louise'in omzuna koydu. "İçeri gel. Lissy'nin bizim için birer bardak kahve hazırladığını görmek beni hiç şaşırtmaz."

İkisi beraber evin etrafından dönerek arka bahçeye gittiler. Çalışma masasının üstünde yarısı tamamlanmış bir kuş yuvası duruyordu. Eve çamaşır odasının içinden geçerek girdikleri için her yere yeni yıkanmış çamaşır ve taze demlenmiş kahve koku-

su hâkimdi. Louise ayakkabılarını çıkardı ve Ernst onu mutfağa buyur etti. Eskiden evin nasıl göründüğü hatırlamıyordu ama tanıdık bir sıcaklık ve aşinalık hissi onu çepeçevre sardı. Bu durum, oraya söylemek için geldiği şeyi söylemesini daha zor bir hale getirmişti.

Klaus'un annesi kapı girişinde gözüktü ve Louise'i kollarını açarak karşıladı. Sanki uzun süredir kayıp olan çocuğu eve dönmüş gibiydi.

"İşte, bu gerçekten büyük bir sürpriz!" dedi Lissy.

Saçları grileşmişti ve artık daha yuvarlak bir figüre sahipti. Ama gözleri hâlâ çok canlıydı. Ve ellerini önlüğüne silme alışkanlığını kaybetmemişti. Başka bir şey söylemeden mutfak dolabının kapağını açtı ve oradan kahve bardaklarını çıkardı.

"Süt mü istersin yoksa şeker mi?" diye sordu buzdolabına doğru ilerlerken.

"Süt, teşekkürler."

Ernst onu oturma odasına davet edince Louise odayı kaplayan Klaus ile küçük kız kardeşinin fotoğraflarını gördü. Birlikte pek çok fotoğrafta yer alıyorlardı ve birkaç tane de ablaları Heidi'nin vardı ama o fotoğraflarda tek başınaydı. Louise'in yakın zamanda çekildiğini tahmin ettiği bir fotoğrafta kucağında küçük bir erkek çocuğuyla poz vermişti.

"Torunumuz," dedi Ernst. "Jonathan. Üç yaşına bastı."

En sol tarafta gümüş bir çerçeve içinde Klaus'la çekildiği bir fotoğraf vardı. Saçı hafif kıvırcıktı. O dönemde Connie Kuaförü'nde perma revaçtaydı. Bunu unutmuştu.

Louise üzerine yeniden çöken kederle boğulmadan önce yaşlı adama torununun çok tatlı olduğunu söyleyebildi. Daha sonra odaya garip bir sessizlik çöktü. Lissy'yi beklemeye koyuldular. Kadın odaya adım atar atmaz Ernst ona Louise'in dışarıda söylediği şeyi aktardı.

"Bunun bir intihar olduğunu düşünmüyorsun," diye tekrarladı Ernst. "Ama bunca yıl sonra neler olduğunu öğrenmek zor değil mi?"

Louise açıklamaya başlamadan önce Lissy araya girdi. "Onun kendini öldürmek istediğine asla inanmadım." Lissy, Ernst'e döndü. "Bu konuda konuşmuştuk."

Ernst belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı ve bakışlarını ellerine indirdi.

Louise kahve bardağını masaya koydu. "Yani siz bunu en başından beri bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Yani bunu kesin olarak bildiğimizi söyleyemem," dedi Ernst kısık bir sesle.

"Kendi çapımızda bazı teorilerimiz vardı," dedi Lissy kendinden daha emin bir ses tonuyla.

"Neden bu konuda hiçbir şey yapmadınız?" diye sordu. "Şüphelerinizi dile getirmeniz gerekiyordu."

"O gece neler yaşandığını kimse tam olarak bilmiyor," diye savundu Ernst "Bu yüzden ciddi suçlamalarda bulunmak çok zordu. Öte yandan, hiçbir ebeveyn evladının kendi canını aldığını düşünmek istemez."

"Bu kasabayı yakından tanıyorsun," diyerek sözü aldı Lissy. Sağ elindeki tırnaklarıyla oynadı, daha sonra başını kaldırdı. "Herkesin bir anda nasıl sırtını insana döndüğünü. Ve Ernst'in dediği çok doğru; tam olarak ne olduğunu bilmiyorduk. Sadece böyle bir şeyin yaşanmasını aklımız almıyordu. Klaus çok mutluydu. Sadece ikinizden ve evinizden bahsediyordu. Yeni bir hayata başlıyordu ve borçlarını bile kapatmıştı."

"Ne borcu?" diye sordu Louise.

"Ole Thomsen'e bir motosiklet yüzünden borçlandı. Daha sonra ona faiz de ödemesi gerektiği ortaya çıktı. Borç düşündüğünden daha kabarık bir hal aldı. Yani bir çırak olarak bu borcu kapatması imkânsızdı."

Tabii ki, diye düşündü Louise. Thomsen bu tip durumlarda arkadaşlarını bile sıkıştırmaktan geri kalmayan bir adamdı.

"Biz de ona yardım ettik. Thomsen'e olan borcunu ödedik. Böylece Klaus onunla ve çetesi ile uğraşmak zorunda kalmadı."

Louise bu konuda da bilgi sahibi değildi.

"Ama eski arkadaşlara sırtını dönmek çok kolay değildir," dedi Ernst. Oğlunun çeteden ayrılmakta neden sorunlar yaşadığını açıklamak ister gibiydi. Louise, Klaus'un onlarla olan bağını bir türlü anlayamamıştı.

Bir şeyden şüphelenmelerine rağmen Klaus'un ailesinin neden harekete geçmediklerini de anlamadı. O, Klaus'un intihar ettiğini düşünmüştü ve nedenini sorgularken de suçu hep kendisinde aramıştı.

"Geçen ay korucunun evinde neler yaşandığını biliyor musunuz?" diye sordu.

İkisi de başlarıyla onayladılar. Louise, onu tutuklamadan önce René Gamst, Klaus'un boynuna ilmiği başka birinin taktığını söylemişti.

Ernst konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika geçti. "O gece sizin evde onlardan birkaçı vardı."

Louise'in teni karıncalandı. O gece hakkında kaç kişinin bilgi sahibi olduğunu hiç bilmiyordu ve bu konuda da hiç soru sormamıştı ve öğrenmek istediğinden de emin değildi. Klaus'un son saatlerinin defalarca kez zihninde yeniden canlanmasını istemiyordu.

Ona evde bira içildiğini söylenmişti. Louise'in kardeşi, ters çevrilmiş bir bira kasasının içinde boş şişeler görmüştü. Yine kardeşine göre kasa, Louise ve Klaus'un eve ilk taşındıkları gün üzerinde kahvaltı yaptıkları geçici olarak kullanılan bir masanın üstünde duruyordu. Klaus bu masanın üzerine bir gazete sermişti ve onun üstüne de benzin istasyonundan aldıkları plastik tabak ve çatallarla kahvaltı yapmışlardı.

Ernst devam etti. "Her biri gece bir buçuk sıralarında evi terk ettiklerini söyledi."

"Onların söylediği şeylere inanmamak gerekir," dedi Lissy. "Bunu biliyorsun. Hepsinin açıklamaları, Såby'de yaşananlardan sonra yaptıkları açıklamalara benziyordu."

"Såby mi?" diye sordu Louise.

"O bambaşka bir konu," dedi Ernst.

Lissy araya girdi. "Hiç de başka bir konu değil. Ve bir de Gudrun'un dükkânında yaşananları hatırla. Onun o gece tuvalete giderken düşüp yaralandığına kimse inanmadı. Vücudundaki yaralar bir düşmeyle olacak gibi değildi. Hem neden gidip dükkânın tuvaletine girsin ki? Kadının yatak odasının hemen yanında bir tuvaleti vardı zaten."

Ernst ellerini birbirine o kadar sert bir şekilde kenetledi ki büyük elleri bembeyaz oldu. "Gudrun'un başına neler geldi bilmiyoruz. Polis onun düştüğünü söyledi."

"Peki ya dükkândan kaybolan şeylere ne diyeceksin?" dedi Lissy. "Tüm o yok olan alkolle tütüne?"

Louise araya girdi. "Bir saniye, benzin istasyonundaki küçük marketi işleten ve hayatını kaybeden Gudrun'dan mı bahsediyorsunuz?"

Hvalsø'daki herkes gece Gudrun'un arka kapısını çalıp ondan sigara ve bira alınabileceğini biliyordu. Louise de parti esnasında biraları bitince pek çok kez bunu yapmıştı. Gudrun çok tatlı bir yaşlı kadındı. Herkes onu çok severdi. Büyük kızı pazar günü öğle yemeği için onu ziyaret ettiğinde ve onu dükkânın arka odasında yerde cansız bir şekilde yatarken bulduğunda herkes onun yasını tutmuştu. İlk başta onun dövüldüğüne ve soyulduğunda dair dedikodular yayılmıştı ama polis saldırıya dair bir iz bulamadıklarını söylemişti. Dükkândan kaybolan ürünler Gudrun'un gizli kapaklı yürüttüğü iş ile alakalı ürünlerdi ve bunların hiçbirinin kaydını tutmamıştı. Tabii ki durumu böyle damgalamak kolaydı çünkü Gudrun buna karşı çıkacak durumda değildi. O gece neler yaşandığına dair ortada bir tanık da yoktu.

Lissy konuşmaya devam etti. "Klinikte yapılan incelemelerde kafatasında çatlak bulduklarını duydum. Birkaç kaburgası da kırılmış ve yüzünde yaralar varmış."

"Polis, onun düşerek kafasını tezgâha vurmasının büyük bir şanssızlık olduğunu söylemişti," dedi Ernst.

"Onu döverek öldürdüler," dedi Lissy kocasının sözlerine sinirlenerek. "Bir insan, kafasına arkadan darbe alıp yüzüstü dü-

şerken, aynı anda kaburgaları nasıl kırabilir? Onun düşer düşmez bilincini kaybettiğini söylediler."

"Haklı olabilirsin ama yine de ne olduğunu bilmiyoruz."

"O davayı araştıran polis kimdi?" dedi Louise.

"Açıklamaları polis şefi yaptı ama dışarıda soruşturmayı yürüten kişinin kim olduğunu bilmiyorum," dedi Lissy.

O zamanlar polis şefi, Koca Thomsen'in babası Roed Thomsen'di. Louise polis akademisinden mezun olmadan hemen önce emekli olmuştu. Kendisi her zaman saygı duyulan biriydi ve şehrin önde gelen isimlerinden biri olarak görülüyordu. *Muhtemelen hâlâ da öyledir*, diye düşündü Louise. Kendisi Hvalsø Spor Birliği'nin başkanı değil miydi? Louise'in onunla yüz yüze görüşme fırsatı hiç olmamıştı. Louise'in ailesi kasabanın elitleri arasında değildi. Orada uzun yıllar yaşasa da ailesi her zaman dışlanacaktı.

"Såby'de ne oldu?" diye sordu Louise.

"Okul hizmetlisi bir vur kaç olayında hayatını kaybetti. Bunu yapan kişiyi asla bulamadılar."

"Tanrı aşkına, Lissy!" dedi Ernst. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz şeyler için ahkâm kesmemize hiç gerek yok."

Lissy eşini görmezden geldi. "Onu tanıyor muydun?"

Louise başını hayır anlamında salladı.

"Sen de bir dönem hentbol oynadın, değil mi?"

"Evet, oynadım ama oradaki hizmetliyi hatırlamıyorum."

"Adam, Vester Såby'de eşi ve iki küçük çocuğu ile yaşıyordu. O hafta sonu bir hentbol turnuvası vardı ve hatırladığım kadarıyla adam cumartesi sabahı Roskilde'den gelen temizlikçileri salona almıştı. Turnuvadan bir gece önce bir balo düzenlenmişti."

"Artık bunların bir önemi yok," dedi Ernst, Louise'e bakarak. "Gazeteci çocuk onu bir hendekte buldu. Ona çarpan kişiyi asla bulamadılar. Hatta polis neredeyse bölgedeki herkesi sorguya çekti. En nihayetinde polis şefi pes etti."

"Tabii ki pes eder," dedi Lissy. "Gecenin bir yarısı o yolda farları kapalı bir şekilde kimin dolaştığını biliyordu."

Ernst iç çekti. "Neden tüm bu olayları didikleyip durduğunu anlamıyorum."

"Sana nedenini söyleyeyim; bu civarlarda neler döndüğünü görmek çok kolay." Lissy sanki anlattıklarından sonra yorulmuş gibiydi. "Bu şehirde hüküm süren kodamanlardan her zaman korktun. Onlara karşı çıkmak yerine yaptıklarına göz yummayı tercih ettin ama ben artık sessiz kalmayacağım. Hele ki o birileri Klaus'un ölümüyle bağlantılıysa hiç sessiz kalmayacağım. Durum budur! Louise'den bunları duyduktan sonra beni kimse durduramaz."

Louise'in sırtından soğuk terler boşaldı. Sanki uzun bir süre hareketsiz oturmuş gibi uzuvlarının bir anda sertleştiğini hissetti. Hareket edemiyordu. "O gece aracının farları kapalı olarak dolaşan kişi kimdi?" Klaus'un bir annesine bir de babasına baktı, sorunun cevabını zaten biliyormuş gibi hissediyordu.

Lissy gözlerini kaçırırken sorduğu soruyu ölçüp biçen Ernst ellerini kucağında yeniden birleştirdi. En sonunda Louise'e baktı. "Thomsen ve arkadaşları. Hizmetlinin öldüğü gece Klaus da onlarla birlikteydi." Ernst bu sefer bakışlarını kaçırmadı. Artık ağzındaki tüm baklaları dökmeye başladığını göstermek istiyordu.

Louise ağzını açtı ama tek kelime dahi edemedi.

"Işıklarını kapatıp kavşağı geçiyorlardı," dedi Lissy sessizce.

"Bunu bir çeşit erkekliklerini kanıtlama testi olarak görüyorlardı," dedi Ernst.

Louise, Såby kavşağına aşinaydı. Holbæk'e giden otoyolu geçtikten sonra yol Torkilstrup'a doğru devam ediyordu. Yolun sol tarafını büyük bir bina kaplıyordu ve kavşakta durmadığınız takdirde Roskilde yönünden akan trafiği göremiyordunuz. Yolun öbür tarafındaki benzin istasyonu da Holbæk'ten gelen araçları görmenizi zorlaştırıyordu.

"Durmadılar, ortalıkta araba olmamasını umut ettiler," dedi Louise ortaya.

"Bu olay yaşandığında, Klaus o gece orada bulunduğuna dair bir şey söylemedi," dedi Ernst. "Daha sonra bahsetti ama hiçbir

şey görmediğini iddia etti. Polis şefine çocukların ne yaptıklarını anlattım ama o bunun kazayla ilgili olmadığını ve kazayla hiçbir alakasının bulunmadığını söyledi. Şaklabanlık adam öldürmekten çok farklı dedi. Ayrıca hizmetlinin o gece sarhoş olduğunun düşünüldüğünü ve bir arabanın ona çarptığının bile şüpheli olduğunu söyledi."

"Ve iki gün sonra seni kereste fabrikasından attılar," dedi Lissy. Ernst başıyla onayladı.

Lissy, Louise'e baktı. "Burada işler böyle yürüyor. Bunu bilmen gerek. Polis şefi, kereste fabrikasının sahibinin poker masasından arkadaşı."

"Evet, ama işimi geri aldım," dedi Ernst.

Lissy başıyla onayladı. "Aldın. Senin bu konu hakkında konuşmayacağından emin olduktan sonra sana işini geri verdiler."

"Böyle olduğunu bilmiyoruz," dedi Ernst başını sallayarak. "Bu yüzden şüphelerini kendine saklasan iyi olacak. Bu konuda kesin bilgiye sahip değiliz. Sadece tahmin yürütüyoruz."

"Hayır," dedi Lissy. "Biz sadece ikiyle ikiyi topluyoruz. Bizim yaptığımız tahmin etmenin ötesinde."

"Onlardan biri konuşmaya başlayana kadar bu konuda kesin bilgiye sahip olamayız," dedi Ernst. "Ve hiçbiri de konuşmayacak. Buna cesaret edemezler."

Lissy ellerini kucağında kavuşturup sandalyenin ucuna doğru geldi. Louise onun bir şey söyleyeceğini hissetti. Eski yaralar yeniden açılmıştı. Peki ne için? Kendi iyiliği için. Louise öne doğru eğildi.

"Eğer Koca Thomsen ve ekibinden bahsediyorsanız, René Gamst'ı konuşturmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve eğer Klaus'un ölümü hakkında bilmediğimiz bir şey varsa hepsini gün yüzüne çıkaracağım."

Louise ayağa kalktı ve ikisine de sarıldı.

* * *

Beş dakika sonra Skovvej'da beklerken Klaus'un ailesine verdiği vaatleri harfi harfine hatırlamaya çalışıyordu. Tek düşündüğü Koca Thomsen'in çetesinin arkasında bıraktığı ölümlerdi. Bu çeteyi takip etmek için puslu ve bulanık bir yola girmesi gerekiyordu. Haziran güneşi gökyüzünün zirvesinde olsa da zangır zangır titriyordu.

Copenhagen'a giden trene binmek için istasyona doğru ilerledi ama şehrin ana caddesinden yürüyerek geçme düşüncesi onu çok yormuştu. Bu yüzden rotasını değiştirerek eski spor binasına doğru ilerledi.

Klaus ona borcundan niye hiç söz etmemişti? Louise dudaklarını sessiz biçimde oynatarak tekrar etti: *Klaus'un, Thomsen'e borcu vardı.* Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ama Klaus geri ödese de hâlâ bahsi geçiyordu.

Durup bir süre gözlerini kapadı. Kisserup'taki eski çiftlik evini hayal etti. Tavanın altındaki kirişleri ve Klaus'un başını eğerek geçmek zorunda kaldığı kapı girişlerini düşündü.

O gece evde kaç kişi vardı?

Dizlerinin gücünü kaybettiğini hissetti. Kendisini sokağın sonundaki bir banka kadar sürükledi ve oraya oturdu.

Görüntüler zihninde canlanmaya devam ediyordu. Kayıp çocuğa odaklanması gerektiğini biliyordu. Çünkü o an en çok istediği şey Jane ve oğlunu yeniden bir araya getirmekti ve bunu yapmanın en akıllıca yolu önce Copenhagen'a giden ilk trene binmekti. Eik'a ulaşmalıydı.

Çantasını aldı ve onu tam omzuna asmak üzereyken bu durumun, kederi ve parçalanmış duyguları ile alakalı olmadığını fark etti. İçinde bir öfke birikiyordu. Öyle karanlık bir öfkeydi ki bu konuda mutlaka bir şey yapması gerekiyordu.

Bir karar verdi. Jane'in oğlunu bulacaktı ve eğer Klaus'un ölümüne biri sebep olduysa onu da bulacaktı.

12

Camilla, Skovvej'a doğru döner dönmez yavaşladı. Çok uzaktan bile sokaktaki bankta oturan kişinin arkadaşı olduğunu anlayabiliyordu. Louise'in uzun siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"Seni yeniden görmek ne güzel," dedi Camilla, Louise arabaya binerken. "Bu geceyi bizimle geçirmek ister misin?"

Louise onu arayıp kendisini Hvalsø'den almasını rica edince Camilla çok şaşırmıştı. Frederik, Copenhagen'a gitmişti ve akşam yemeğini o getirecekti, Camilla da ertesi gün teslim edeceği bir makale üzerinde çalışıyordu.

Roskilde Binicilik Kulübü'nde hafta sonu düzenlenen midilli şovuyla ilgili bir haber hazırlamıştı. *Morgenavisen*'den eski editörü Terkel Hoyer, onun serbest gazetecilik yaptığını öğrenseydi gülmekten ölürdü. Louise onu aradığında elindeki işi yarın sabah bitirse hiçbir şey olmayacağına karar vermişti.

Roskilde'ye dönmek için aracını düzenli tutulmuş bir park yolunu kullanarak tersi istikamete çevirdi.

"Beni Holbæk'e götürebilir misin?" diye sordu Louise.

"Holbæk mi? Orada ne işin var?"

"Hapishaneye gitmem gerekiyor."

"Hapishane mi? Neden?" Camilla viyadüğün altından ana cadde boyunca ilerlerken Louise ona cevap vermedi.

"Birini mi sorgulayacaksın?" diye sordu. Hâlâ bir yanıt alamamıştı ve buna alışıktı. Louise cinayet masasında çalışırken, Camilla da Morgenavisen için bir haber hazırlıyordu ve o dönemde bazı şeyler hakkında konuşulamayacağını öğrenmişti.

Ancak Louise ona dönüp Klaus'un ailesini ziyaret ettiğini ve René'nin onlara korucunun evinde neler söylediğini anlattı.

"Yapma ama Louise," dedi. "Sadece seni sinirlendirmek için böyle şeyler söylemiş olabilir."

Camilla, arkadaşının Klaus'un ailesinin söylediklerinin doğruluğundan emin olmadan hareket etmesinden dolayı endişeye kapılmıştı. Ayrıca korucunun evinde yaşananlar hakkında uzun bir süre onunla konuşmadığı için de üzüldü.

"Hiç sanmıyorum," dedi Louise kısık bir sesle.

"Senin canını yakmak istemiş olabilir." Camilla arkadaşının ses tonunu duyunca elini omzuna koyması gerektiğini düşündü ama göz ucuyla baktığında arkadaşının elindeki telefonla ilgilendiğini gördü.

"Yani onunla konuşmak için biraz daha zaman geçmesini bekleyemez misin?" Camilla saldırının hemen sonrasında arkadaşının onunla görüşerek bir çılgınlık yapmasından korkuyordu.

"Mik, onunla uzun bir süredir kayıp olan bir çocukla ilgili konuşmam için izin verdi. Aslında bahsi geçen çocuk size ait olan ormanda saklanıyor."

"Onunla konuşmanın kayıp çocuk olayı ile ne alakası var?" Bu cümleyi kurduktan hemen sonra Louise'in ormanda karşılaştığı çocuktan bahsettiğini fark etti. Bir anda çocuğun ıslak saçları ve kaçarkenki görüntüsü gözlerinin önüne geldi.

"Hiçbir alakası yok," dedi Louise. "Ama çocuğun babası yarın René'yi ziyaret edecek. Eğer ailenin bazı sorunları varsa bunları öğrenmem gerekiyor. Bu yüzden ondan önce René ile konuşmalıyım."

"Ve onu bu konuda sorgularken ona geçmişte yaşananları anlatması için de baskı yapacaksın," dedi Camilla başını sallayarak. Tanıdığı Louise genelde böyle hareket ederdi.

"Bir şansımı deneyeceğim," dedi Camilla'nın tahminini kabul ederek.

"Peki bu çocuk ne alaka?" diye sorguladı Camilla, otoyoldan ayrılırken. "Onun Hvalsø'deki adamlarla bağlantısı nedir?"

"Çocuk kasabın oğlu. Onun sizin ormanda saklandığını söylediğimde çok fazla şaşırmadın. Sakın bana onu gördüğünü söyleme."

Camilla başıyla onayladı. "Ama onunla konuşamadan önce benden kaçtı. Başı belaya mı girdi?"

Louise başını salladı. "Sanmıyorum ama şu an duygusal anlamda dengesiz olabilir. Annesi ölüyor ve bu durumla mücadele etmeye çalışırken çok zor zamanlar geçiriyormuş. Uzun süredir çok mutsuzmuş. Bir süre sonra da evden kaçmış. Onu gördüğünde durumu nasıldı?"

Camilla çocuğun nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı. "Bayağı hırpalanmış bir halde olduğunu söyleyebilirim. Yağmur yağıyordu ve çok ıslanmıştı. Üşüdüğü belliydi. Bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüm. Roskilde Polisi'ne haber vermeyi bile düşündüm ama daha sonra kan yüzünden dikkatim dağıldı."

"Kan mı?"

"Çok iğrençti. Neden kaçtığını sormak için çocuğun peşinden gittim. Ama daha sonra yere düştüm ve her yanım kana bulandı. Frederik, bunun Asatrolar ile ilgili bir şey olduğunu söyledi. Ormanda tanrılara kurban veriyorlarmış."

Camilla arkadaşına baktığında onun yüzündeki gülümsemeyi gördü. "Orada oturup bana gülme. Kanın vurdukları bir hayvana ait olduğunu düşündüm. Bu çok iğrençti."

"Çocuğu ne zaman gördün?

"Birkaç gün önce."

Camilla ıslak koşu kıyafetlerini hatırladı. Hâlâ plastik kirli sepetinin içinde duruyorlardı. Muhtemelen onları çöpe atsa iyi olacaktı.

Tren istasyonunun yanından geçtiler. "Seni nerede bırakmamı istersin?"

"Polis karakolunun önünde bırakabilirsin. Mik benimle orada buluşacak."

"Seni bekleyebilirim. Frederik'e seni ağırlayacağımızı ve beraber yemek yiyeceğimizi söyleyeceğim."

Louise arabanın kapısını açtı. "Teşekkürler ama Copenhagen'a geri dönmem gerekiyor. Umarım gününü mahvetmemişimdir."

"Tabii ki mahvetmedin," diye cevap verdi Camilla.

"Bana çocuğu bir tarif eder misin?" diye sordu Louise, arabadan inince.

Camilla biraz düşündü. "Açık renk saçları vardı. Biraz kahverengiye kaçan bir açık renk. Biraz garip bir çocuktu sanırım. İnceydi. Ama onu yakından göremedim. Saçları düzdü. Berbere gitmesi gerekiyordu. Kot pantolon ile koyu renk bir tişört giyiyordu, siyah ya da lacivert olabilir ve ön tarafında bir baskı vardı."

"Sanırım aynı çocuktan bahsediyoruz," dedi Louise başıyla onaylayarak. Mik kapıdan ona doğru seslendiğinde o tarafa doğru döndü. "Beni bıraktığın için teşekkür ederim Camilla. Sonra görüşürüz. Bu hafta sonu seni arayacağım."

"*Bayan Daisy'nin Şoförü** emrinde. Bir yere gitmek istediğinde bana haber ver." Camilla el sallayarak veda etti.

Arkadaşının sokağın karşısına geçip karakola girişini izledi. Louise'in sesinde onu rahatsız eden bir tını vardı. Biraz nefret. Belki korku.

---

* Alfred Uhry'nin 1986'da yazdığı bir tiyatro oyunu, daha sonra filmi çekildi –*yhn*

13

"Seninle hapishaneye kadar gelmemi ister misin?" diye sordu Mik.

Louise arabadayken çok acıktığını hissetti ama şu an midesi René Gamst ile karşılacağı için oldukça ekşi bir hal almıştı. Onu en son tutuklanma ânında görmüştü. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim. Sadece onlara geleceğimi haber verirsen sevinirim."

Louise, Mik'in ona sarılmasına izin verdi ama ardından kendisini iyi mi yoksa kötü mü hissetti karar veremedi. Onun yanında güvende hissediyordu ama bir zamanlar kendisiyle bir hayat kurmak istemişti ve aralarındaki her şeyin bitmesine rağmen derinlerde hâlâ kıvılcımlar olabilirdi.

"Onu çocuğun ailesi hakkında neden benim sıkıştırmama izin vermiyorsun?" diye sordu, ciddi bir ses tonuyla. "Gereksiz yere kendine çok yükleniyorsun. Bu görüşmeyi yapması gereken kişi sen olmak zorunda değilsin."

"Bu benim davam," dedi Louise. "Ben sorgulamalarımı kendim yaparım."

Louise sert çıktığını fark ederek bakışlarını kaçırdı. "Teşekkürler Mik. Çok tatlısın. Ama ben başımın çaresine bakabilirim."

"Ofisimde bekliyorum," dedi Mik. Telefonunu salladı. "Beni araman yeterli."

"Beklemene gerçekten gerek yok."

Onun Lone isimli bir hemşire ile çıkmaya başladığını biliyordu. Üvey oğlu bunu ona söylemişti, Mik ve Jonas hâlâ yakındılar. Her ne kadar Louise bundan hoşnut olmasa da duyma engelli Labrador'u ona Mik vermişti ve hafta bir kez Mik'in Dina hakkında bilgi almak istemesi paravanı altında, Jonas ile sohbet ediyorlardı. Fakat Louise'in kulak misafiri olduğu kadarıyla, konuşmaların konusu genelde Jonas ve onun durumu hakkında oluyordu. Louise, farklılıkları nedeniyle Mik ile yollarının ayrılmış olmasına rağmen, onun oğluyla arasının iyi olmasından dolayı çok memnundu. Jonas'ın Louise ve Melvin dışında ödevler, müzik ve kızlar hakkında konuşacak pek kimsesi yoktu.

Louise hapishaneye gitmeden önce Mik'in elini sıkarak onunla vedalaştı.

Holbæk Hapishanesi'nde yirmi üç adet hücre vardı. René Gamst bu hücrelerden birinde cezasının açıklanmasını bekliyordu ama kimse zamanını bilmiyordu. Ancak ceza açıklandıktan sonra bir cezaevine transfer edilebilecekti.

İçeri girip kimliğini göstermeden önce duruşunu dikleştirince kendisini bir karikatür gibi hissetti. Saat yedi buçuktu. Bir yerlerden televizyon sesi geliyordu ama etrafta kimse yoktu. İçeri girmeden önce kendisini hazırlaması gerektiğini iyi biliyordu, bunu yapmazsa sorgu odasına René'nin önünde çok güçsüz gözükeceğinin farkındaydı.

Louise doğruca ziyaretçi odalarının olduğu yeri geçmek üzere yürüyünce gözüne yataklar, sandalyeler ve kondomlar ilişti ama gardiyan onu durdurarak, "Önce burayı imzalayın," dedi.

"Tabii ki," dedi Louise ve adını ve geliş saatini yazmak için geri döndü. "O burada mı?" diye sordu başıyla koridorun sonundaki odayı işaret ederek.

"Hayır, onu getireceğim," dedi genç gardiyan. "Ama kapı açık, içeri girebilirsiniz."

Gardiyan bir kapıdan geçerek ofisin arkasında kayboldu ve Louise de sorgu odasına giderek kapıyı arkasından kapadı. İçeride bir masa ve iki sandalye vardı. Hepsi bu. Tavandaki uzun floresandan yayılan beyaz ışık odayı aydınlatıyordu, jaluzilerin arkasında bir cam gizliydi.

Işıklandırma ona korucunun kulübesindeki ahırı anımsatınca elinde olmadan yine saldırı ânını düşünmeye başladı. Çıplak vücudunda dolaşan sert elleri yeniden hissetti. Kırık kaburgalarının verdiği acı hâlâ tazeydi. Masanın yanındaki sandalyeyi çekerken ensesine vuran hırıltılı, derin nefesleri işitti. İşte tam o sırada René Gamst ahıra girmişti. İlk başta sadece yaklaşan bir siluetti ama yaklaştığı an onun kim olduğunu anlamıştı. Elinde bir pompalı tüfek vardı.

Onunla göz göze geldiğinde bir an için rahatlamıştı ama René daha sonra onun açık genital bölgesine bakmıştı. Louise onun pantolonunun önündeki şişkinliği fark etmişti. Bu duruma bir son verebilirdi ama René bekledi; onu utandırmak için bekledi.

Louise koridordan gelen ayak seslerini duyduğunda gözlerini kapatıp kendisini toparladı. René'nin çıplak vücudu üzerinde dolanan gözlerinin görüntüsünü aklından silmek için hızla gözlerini kırpıştırdı. Vücudunu dikleştirip kollarını masaya dayadı ve içindeki kaosu maskeleyecek bir yüz ifadesi takındı.

René Gamst onu gördüğüne çok şaşırmıştı. Daha sonra yüzü yumuşadı ve tek bir kelime etmeden gözlerini üzerine dikti.

Louise de bakışlarına aynı biçimde yanıt vermek istedi ama bunu yapamadı. Masanın üstünde birbirine kenetlediği ellerine baktı. Bu esnada korku midesine hücum ediyordu. Bu sorgulamayı doğru bir şekilde yürütememekten korkuyordu. Onunla konuşamadan odadan ayrılmaktan korkuyordu.

Gamst masanın öbür yanına oturup kollarını göğsünde çapraz bir şekilde bağladı. İkisi de konuşmadılar. Ona bakınca büyüklenen, kendini beğenmiş tavrını gördü. Louise'in aklından

Såby'de ölen hizmetli ve benzin istasyonun marketinde ölü bulunan Gudrun hakkında anlatılanlar geçti. Gamst sessizliği böldüğünde Louise de konuşmaya başladı.

"Bir şey değil," dedi René kısık sesle.

Gözlerindeki bir parıltı o gece ahırda gördüğü şeyleri hatırladığını gösteriyordu.

"Ne için?" diye sordu Louise düşünmeden.

"O piç kurusunu vurduğum için bana minnettar değil misin?" Bakışlarını Louise'in göğsüne indirdi. "Bana avukatımın gelmesine gerek olmadığını söylediler. Sanırım davamı konuşmak istemiyormuşsun."

"Affedersin ama gerçekten sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?"

René sırıttı, bu durumdan hoşlandığı açıktı. Kafasını yana doğru eğdi. "Tabii ki, sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Sen tanıştığım en pislik heriflerden birisin. Ateş etmeden önce her şeye güzelce bir bakmayı ihmal etmedin. Ve beni kurtarmak için de ateş etmedin."

Louise'in içi öfkeyle dolunca kontrolün yine kendisine geçtiğini hissetti. "Onu eşine tecavüz ettiğin için vurdun. Bu intikamdı."

René gülümsemeyi kesti ama durumdan rahatsızmış gibi görünmüyordu. Omuz silkip Louise'den bir sigara istedi.

Louise başını iki yana salladı. Eğer başka birisini sorgulasaydı işleri kolaylaştırmak için sigara ya da bir bardak kahve getirirdi. Ama Gamst sıradan bir tutuklu değildi, ona arkadaşça yaklaşmak gibi bir niyeti yoktu. Sadece birkaç cevap istiyordu.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu kahverengi gözlerinin içine bakarak.

"Kime ne yaptık? Sen neden bahsediyorsun?"

"Klaus'a ne yaptınız? O gün evimizde ona ne yaptınız?"

Gamst'ın gülümsemesi geri döndü. Yüzünde beliren kibirli bir ifade sonra dudaklarına yerleşti. "Sen bir polis değil misin? Bu tip şeyleri ortaya çıkarmak işiniz değil mi?"

Louise'in öfkesi bir zırh gibiydi; şu anda onu aşağılamasının bir yolu yoktu. Onu konuşturacaktı. "Orada ne oldu?"

"Ne mi oldu? Ne demek ne oldu? Orada bir şey olduğunu kim söyledi?"

"Sen söyledin. Klaus'un boynuna ilmiği kendisinin geçirmediğini söyleyen kişi sendin."

"O ödleğin tekiydi! Kendi gölgesinden korkuyordu."

Louise ellerini masaya vurunca René irkildi. Louise ayağa fırlayıp masaya doğru eğildi. "Lanet olasıca. Bana neler olduğunu anlat!"

"Bunu neden yapayım?" Louise'in öfke patlamasından etkilenmediğini göstermeye çalışır gibiydi.

"Tamam o zaman. Eğer bir şey söylemeyeceksen, ben de gidip karınla konuşurum ve küçük, zavallı, iğrenç hayatlarınızdaki her bir sırrı ortaya çıkarırım."

Bitten mevzu bahis olduğu an René'nin omuzları dikleşmişti. Louise en sonunda onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. Sandalyesine yaslandı ama ona cevap vermedi.

Louise taktik değiştirmeden önce bir saniye duraksadı. "Kasabın oğluyla ilişkisi nasıldı? Birbirleriyle iyi anlaşabiliyorlar mıydı?"

"Bu soruyu neden bana soruyorsun?" En sonunda biraz sinirleri bozulmuştu.

"Çünkü öğrenmek istiyorum. Evliliklerinde sorun var mıydı?"

"Benim bildiğim kadarıyla hayır," dedi René.

Doğruyu söylüyor muydu? Cevap vermeden önce bakışlarının yan tarafa kaydığını gördü. Doğruyu söyleyenlerle yalan söyleyenleri bakılan yönle ayırt etme kurallarının güvenilir olmadığını biliyordu ama yine de gözleri yan tarafa kaymıştı.

"Yani. Evde bir sorun yoktu. Annenin ölümle pençeleşmesi dışında tabii ki," diye ekledi Louise alaycı bir edayla.

"Neden bu soruları bana soruyorsun?" Umursamaz görünmeye çalışsa da merakını gizleyemediğini fark etti. Adamın çocuğunun kaybolduğunu bilmediği açıktı.

"Ailenin başka sorunlar yaşamadığına emin misin?"

Çabuk bir şekilde başını salladı. Yine kendinden emin görünüyordu.

"Pekâlâ. Bitten'e bu konuyu da danışacağım. Babayla oğul anlaşamıyorsa, bunu bana söyleyeceğine eminim. Biraz baskı uygulamak zorunda kalabilirim, ona Thomsen ile yaşadığı ilişkiyi sorabilirim. Sanırım bu konuda konuşmayı sevmiyor."

Louise kapıya doğru ilerleyip gardiyanı çağırdı.

"Karımı rahat bıraksan iyi olur sürtük," diye arkasından bağırdığını duydu.

Louise onun ayağa kalktığını hissetti, sakin bir şekilde arkasını dönüp sırtını kapıya yasladı.

"Peki ya bırakmazsam?" Gamst'ı söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken izlemek çok eğlenceliydi.

"Sadece rahat bırak onu!"

"O zaman konuşmaya başla! Bana o zaman neler olduğunu anlat."

Gamst cevap vermedi.

Louise'in arkasındaki kapı açıldı. "Bana neler olduğunu anlat," dedi makul bir sesle Louise.

Adam yine cevap vermediğinde Louise arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Gardiyan kapıyı kapattıktan sonra Louise yumruğunu duvara vurdu. Uzaklaşırken çok yorgun olduğunu hissetti. Bir an için yere düşecekmiş gibi oldu. Gardiyan sorgunun bittiği saati yazdı ve Louise belgeyi imzaladı. Hem yorgun hem de öfkeliydi.

Ne var ki René konuşmasa da ilk raundu Louise kazanmıştı. Biraz çirkinleşmişti ama odadan muzaffer ayrılmıştı.

14

Camilla her şeyi bir IKEA çantasının içine doldurdu: battaniye, su şişesi, Frederik'ten aldığı Ronson marka fırtına çakmağı. İçinde çikolatalı bisküvi, çavdar ekmeği, ciğer ezmesi, yarım litrelik kola, bir paket çikolata ve Danimarka salamı vardı. Ayrıca Markus'un odasına girip şeker zulasını yağmalamıştı ve dolabın dibinde bulduğu kalın bir kazağı almıştı.

Birazcık ondan, birazcık bundan ne bulursa toparlamıştı. Camilla çanta omzunda ormana doğru ilerlerken bir an, yanına aldıklarının doğada hayatta kalmak için en gerekli malzemeler olmadığının farkına vardı. Evden kaçan bir çocuğun saklanmasına yardım etmek de pek akıl kârı değildi ama onu ailesinden uzaklaştıran kederi düşünmek Camilla'nın yüreğini parçalıyordu. Çocuk büyük bir acı çekiyordu belki ama onun orada açlıktan hayatını kaybetmesine izin verecek değildi. Sırılsıklam olmuş bir şekilde yerde oturan ve sağdan soldan topladığı şeyleri kemirmeye çalışan çocuğun görüntüsünü aklından silemiyordu.

Camilla geniş orman patikasında ilerlerken sürekli etrafını kolaçan ediyordu. Onu bulmak için nereye bakması gerektiğini bilmiyordu. Araştırmaya onu ilk gördüğü yerden başlamaya karar vermişti ve büyük meşe ağacına doğru ilerledi.

Akşam güneşi ağaçların tepesine kadar indiği için hava soğumaya başlamıştı. Patikayı hangi noktadan terk edeceğini kararlaştırmak için durdu. Başka bir patika daha yoktu, o gün Camilla sadece çocuğun peşine düşmüştü. Bir anda nereye gideceğini bilemedi. Gölgeler yüzünden tanıdık biçimler de göremiyordu.

Camilla IKEA çantasını kaldırıp yoluna devam etti. Louise aklına geldi ve o an telefonunu yanında getirmeyi unuttuğunu fark etti. Onu arayıp neler olduğunu sormak için biraz daha beklemesi gerekecekti.

Orman patikası sola doğru kıvrılınca yeniden durdu, fazla yürümüştü. Kendisine söylene söylene adımlarını geriye doğru takip etti ve patikadan ayrıldı. O anda büyük çanta bir dala takıldı. Onu kurtarmak için çantayı salladı. Dal omzuna kamçı gibi çarptı. "Lanet olsun!" diye bağırdı. Ağaçların arasından sıyrıldı. Bir kolu önde ilerliyordu. Tam ağaçların arasından çıktığı an yerde oturan bir şey yüzünden düşecek gibi oldu ve o anda bir çığlık patlattı. Çantasını yere bırakıp soluklanmak için en yakınındaki ağaca yaslandı.

"Üzgünüm," dedi. "Beni korkuttunuz!"

Önünde koyu renk saçlı, kahverengi çizgili uzun bir elbise giyen bir kadın vardı. Omuzlarına mavi işlemeleri olan bir şal sarılmıştı ve uçları bronz bir toka ile birbirine bağlanmıştı.

"Korkmayın," dedi kadın sakin bir sesle. "Sizi uyarmam gerekiyordu ama ilk başta sizi bir hayvan sandım ve sizi korkutmak istemedim."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Camilla. Kadının önünde alüminyum folyoya sarılmış küçük bir koli ve uzun bir sopa duruyordu. Arkasında rulo haline getirilmiş bir uyku tulumu, hemen yanında da hasır bir sepet ile bir termos vardı.

"Gece oturumu için hazırlık yapıyorum," dedi kadın.

Elli yaşlarında görünüyordu. Saçları kısaydı ve gözleri parlıyordu. Camilla'yı onunla oturması için davet etti.

"Gece oturumu da nedir?" diye sordu Camilla ama sonra bu-

nun ne olabileceğine dair aklında bir fikir oluştu. "Siz bir Asatro musunuz?"

Kadın başıyla onaylayıp termosuna uzandı. "Ve sanırım siz de saray yavrusuna yeni taşınan hanımefendi olmalısınız."

Camilla onun karşısına oturdu. "Biraz abartılı bir tabir olarak yorumlanabilir ama evet. Ingersminde'yi eşimin ailesinden devraldık."

Kadın dalgın bir ifadeyle bir süre ormana baktı. "On sekiz yıldır buraya gelirim." Sanki bir oturma odasında oturuyorlarmış gibi etrafı süzdü. "Kanalın oradaki evde yaşıyorum. Roskilde yolundaki küçük sarı ev. Eğer birine nereden orman çileği ve horozmantarı toplayabilirim diye sorarsan sana oraya gösterecektir."

Kadın gülümsedi. "Uzun bir süredir yerel Asatro'nun bir üyesiyim. Ayda iki kez burada toplanırız. Kötülük aramıza geri döndü."

Camilla sessizce oturdu. Kadın biraz kaçık mıydı acaba? Camilla'yı ürperten kadının kısık, esrarengiz sesi değil, St. Hans Psikiyatri Hastanesi'nin epey yakınlarda olmasıydı. Orada kaçmış olabilirdi.

Kadın bir anda yaşadıkları âna döndü. "Affedersiniz. Bir şey duyduğumu sandım." Kadın, Camilla'ya bir bardak ılık bal likörü ikram etti.

"Peki grubunuz ormanda ne yapıyor?" diye sordu Camilla. Ufak bir uzantısı olan çömlek kupayı ellerinin arasına aldı.

"Doğanın güçlerine minnetimizi gösteriyoruz," dedi kadın. Yine gülümsedi ve bardağını göğe doğru kaldırdı. "Ve tanrılara kurbanlar sunuyoruz."

İçkisini içerken ağzını hafifçe şapırdattı. Daha sonra bardağını topraktaki ufak bir oyuntuya koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Camilla.

"Eğer tanrıların yardımını istiyorsan, onlara bir şey adaman gerekiyor. Onlardan güç ya da mutluluk istiyorsan, onlara bir şey vermek zorundasın. Siz hiç Tanrı'ya dua etmediniz mi?"

Camilla omuz silkti. Dua etmiş miydi? "Ettim," diyerek başıyla onayladı. "Çok istediğim ya da beni üzen bir şey olduğu zaman Tanrı'ya dua ederim." Bu doğruydu. Ara sıra Tanrı'ya dua ettiği oluyordu.

"O zaman beni anlıyorsunuzdur," dedi kadın. "Tek farkımız, tanrılardan bir şey isterken, onlara dua ederken, onlara küçük de bir hediye veriyoruz."

"Nasıl bir hediye?" diye sordu Camilla, kandan meydana gelen küçük göleti düşünürken.

"Örneğin gümüş bir para." Kadın çantasına uzanıp birkaç madeni para çıkardı. "Ya da ev yapımı bir bal likörü."

"Peki ya kan?"

Kadın ciddi bir şekilde başını salladı. "Tabii kan da olabilir," dedi. "Tanrılara vereceğiniz en güçlü hediye kendi kanınızdır."

Camilla ormanın sessizliğinin üzerlerine çöktüğünü hissetti. Bir süre sonra, "Kötülüğün geri döndüğünü söylediniz. Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Kadın yeniden ağaçlara doğru baktı ve omuzlarını düşürdü. "Eskiden rahipler bölgedeki bereketi ve doğurganlığı sürdürmek amacıyla içinde çıplak bir kadın olan bir at arabasını etrafta gezdirirlerdi."

Kadın şalına iyice sarındı ve neredeyse fısıldayarak konuştu. "Şimdilerde kadınları buraya kendi doğurganlıklarını kutlamak için getiriyorlar."

"Bunu kim yapıyor? Rahipler değildir herhalde!"

Kadın başını iki yana salladı. "Diğerleri."

Camilla bir kaşını kaldırdı.

"Eskiden bu ormanda bir araya gelen büyük bir Asatro grubuyduk. Ama resmî bir din olarak kabul edildikten sonra neye inandığımız, neyi savunduğumuz ya da ne şekilde ibadet edeceğimiz konularında anlaşmazlıklar yaşamaya başladık."

Camilla başıyla onaylayarak onu teşvik etti.

"Topluluğumuzun içindeki küçük bir grubu aramızdan uzaklaştırdık çünkü inanışları tehlikeli bir hal almıştı." İskan-

dinav tanrılarına inanan kişilerin bu tip davranışlar göstermesinden utanç duyduğu belliydi. "Loki'ye tapmaya başladılar ve kötülüğü yücelttiler. Radikalleşerek kutsal saydığımız şeyleri kirlettiler. İlkel ve hayvani davranışları meşrulaştırmak için inançlarımızı kullandılar."

Kadın sanki aniden buz tutmuş gibi titredi.

"Ne tip davranışlar?" diye sordu Camilla.

"İskandinav mitolojisindeki eski hikâyeleri yeniden canlandırmaya çalışıyorlar. Ayinlerin hepsini ciddiye alıp gerçekten uygulamaya çalışıyorlar."

Camilla elindeki ılık bal likörünü yere boca edecekken kadın bir anda bağırdı. "Bekle!"

Camilla elini geri doğru çekti. "Ne oldu?"

"Yere bir şey dökmeden önce doğa ruhlarını uyarmayı unutmayın. Onlar bir yudum bira içmekten ve bir şeyler yemekten hoşlanırlar ama onlara bir şey vermeden önce onları uyarmanız gerekir."

"Doğa ruhları mı?"

"Minik halk. Onlara iyi bakmamız gerekir. Onlar vahşi yaşamın devam etmesini sağlar, doğa onların koruması altındadır. Örneğin bir çiçek koparmadan önce onların iznini almanız gerekir," dedi kadın orman zeminini göstererek.

Merhaba, St. Hans Hastanesi, diye geçirdi aklından Camilla ve ormanı rahatsız etmek istemeyerek ayağa kalktı. "Sunak olarak kullanılan meşe bu tarafta mı?" diye sordu ağacın olduğu yönü göstererek.

Kadın başıyla onayladı ve hemen gözlerini kapadı. Kendi benliğine çekilmiş gibi görünüyordu.

Alacakaranlık ilerlemiş, gölgeler uzamış ve ağaçların arasında artık bir şey görmek imkânsızlaşmıştı.

Camilla açıklığa doğru yürümeye devam etti. Az bir yolu kalmıştı. Konuştuğu kadını hangi kefeye koyacağını bilemiyor-

du. Camilla'yı çok korkutmuştu ama bunu bilerek yapmamıştı, onun bir karıncayı bile inciteceğinden şüpheliydi. Öte yandan, bütün gece ormanda oturup doğa ile bağlantı kurmaya çalışmak ve İskandinav tanrılarından bir işaret almayı beklemek, pek ciddiye alınacak şeyler değildi. Ama herkesin inancı da kendineydi. Açıklığa çıkarak içi oyuk ağaca doğru ilerledi.

Bir araba sesi duyduğunu düşündü ama durup dinleyince tek duyduğu ormanın sessizliğiydi. Kuşlar artık ötmüyordu ve rüzgâr da dinmişti. Camilla mavi çantayı yere bıraktı. Çocuğun uzaktan görüp fark etmesi için çantadaki bazı nesneleri dışarı çıkaracaktı ama gökyüzü çok tehditkâr görünüyordu. Yağmur yağdığı takdirde, ıslak bir battaniye çocuğa hiçbir fayda sağlamazdı. Bu yüzden çantayı açmak yerine onun ağzını iki elastik kordon ile bağladı ve çocuğun bu çantanın içindekileri merak edip onu açmasını umut etti.

Kendisini eve götüreceğini tahmin ettiği orman patikasına döndüğünde bir not yazmayı düşünemediği için hayıflandı.

Çocuk ve Asatro ile ilgili düşünceler kafasını kurcalıyordu. Ona tanıdık gelen bir orman yoluna geldi, birkaç metre ilerledikten sonra durdu. Motor sesini ve araba farının ışıklarını aynı anda fark etti. Uzaklardan, ormanın içinden bir araba yaklaşıyordu. Bir an için Camilla'nın içini bir korku kapladı ama daha sonra gelenin Frederik olduğunu fark etti. Eşi onu aramak için dışarı çıkmıştı. Camilla dışarıda çok zaman kaybetmişti. Frederik, Camilla bir dolabın içinde bile kaybolacak kadar yön duygusu eksikliği yaşayan biri olduğu için sık sık onunla dalga geçerdi.

Farların ışıkları artık daha parlaktı, motor gürlüyordu. Bekledi. Araba bir tümseğin üstüne çıktı daha sonra boş viteste sessizce bu tümsekten aşağı indir. Camilla arabaya doğru el salladı.

Camilla far ışıkları yüzünden kör olduktan hemen sonra sürücü vitesi değiştirip gaza bastı. Araçla arasında elli metre kalmasına rağmen bir kez daha el salladı ama araç yavaşlamak yerine iyice kükredi, araba farlarının hemen arkasında karanlık bir siluet vardı.

"NE HALT..."

Araba Camilla'ya çarptı ve onun kenarına savurdu. Her şey kapkaranlık oldu.

KAKTÜS TEAM

15

Sune, koyu renk saçları olan bir kadın elinde bir çanta ve uyku tulumuyla açıklığa gelince çotuğun arkasına saklandı. Kadını görünce onun yeni ay ayini yapmaya gelmiş olması için dua etti, arkasında bırakacağı yemeklerin hayali bile midesinin guruldamasına neden oldu. Ama kadın şenlik ateşinin yakıldığı noktadan uzaklaşarak ormana geri döndü. Karanlık basmaya başladığı için, Sune onu takip etmeyi cesaret edemedi.

O kadar açtı ki bazen midesine solucanların dolaştığını hissediyordu, sanki onun bütün vitaminini, minerallerini, besinlerini çalıyorlardı. Sune su içmek için ufak bir dereye eğildi. Bir bardak suyu lıkır lıkır içmeyi çok özlemişti. Avucunda su içmek aynı hissi vermiyordu. Akıntının yüzeyine eğilerek su içmeyi denemişti ama ağzına başka şeyler de kaçınca sürekli tükürmesi gerekmişti.

Tam o anda açıklığa göğsündeki üç beyaz noktayı görebileceği kadar yakınına bir geyik geldi. Doğayla bir olma fikri aslında Sune'un çok hoşuna gidiyordu. O an babasıyla yaşaması için ormana yollanan çocuğun yaşadıklarının anlatıldığı eski bir efsaneyi hatırladı.

Ancak babası yanında değildi. O yalnızdı.

Geyik geri dönüp ormana doğru koştuğunda, Sune ilk olarak hayvanın kokusunu aldığı için kaçtığını düşündü ama daha sonra sarışın kadını gördü. Bu, Asatro ayininden sonra orada bırakılan yiyecekleri yerken onu yakalamaya çalışan kadındı.

Kadın adak meşesine doğru yürüdü, omzundan büyük bir çanta indirip ilk karşılaşmalarında Sune'un oturduğu yere bıraktı. Kadın sanki bir şey bekliyormuş gibi bir süre orada bekledi. Sune doğrudan kendisine baktığını sanarak nefesini tuttu ama kadın kafasını başka bir yöne çevirdi ve çantayı arkasında bırakarak uzaklaştı.

Bu da kim? diye merak etti Sune, kalp atışı normale dönerken.

Saklandığı yerden çıkmak için karanlığın iyice çökmesini bekledi. Meşe ağacına doğru usulca sokulmadan önce birkaç dakika bekledi. Çantayı almaya bir kol mesafesi kadar yakınken bir araba sesi duydu. Ses yakından geliyordu, çok yakından. Hemen bir çalılığın arkasına gizlendi, üzerlerine akşam çiği düşmüş ince uzun yapraklar yüzünden kıyafetleri sırılsıklam oldu. Araba orman yolunda yavaşça ilerlerken başını iyice yere eğdi. Araba durdu. Ve bir kapısı açıldı.

Sune iyice toprağa gömüldü ve kılını bile kıpırdatmadan beklemeye başladı. Bir salyangoz eline tırmandı. Yeniden bir kapı sesi geldi ve araba uzaklaştı. Dirsekleri üzerinde yükseldi. Büyük ağaca ve yerde duran çantaya doğru süründü.

Adamlar bir anda geri döndüler. Ellerindeki fenerlerle etrafı ve ağaçların arasını aramaya başladılar. Açıklığı arasalardı, kadının bıraktığı çantayı kolayca bulacaklardı.

Her gece birileri Sune'u aramaya geliyordu. Asla birilerinin onları fark edebileceği gündüz vakti değil. Sune sonsuza kadar ormanda saklanamayacağını biliyordu ama gidecek başka bir yeri yoktu.

Annesini o kadar özlemişti ki bazen bu yüzden açlığını bile unutuyordu. Akşamları beraber oturma odasında kurulup kitap okumayı özlemişti. Tek kelime etmelerine bile gerek yoktu. Birlikte olmaları yeterliydi. Ama bu annesi hasta olmadan önceydi.

O zamanlar annesi ev işlerini hallediyordu, ne zaman, nerede olması gerektiğini söylüyor ve ödevlerini kontrol ediyordu. Her şeyi yoluna sokuyordu.

Ama durum artık böyle değildi.

Evde, yastıklara gömülü halde uyuyup uyumadığını öğrenmesinin bir yolu yoktu. Hâlâ hayatta olduğundan bile emin değildi. Bunu düşündüğü zaman ağzındaki tükürüğü yutmakta bile zorlandı. Sune ağacın içine sokulup uyumaya çalışırken annesinin neden burada saklandığını bilmesi için tanrılara dua etti. Eğer burada olan şeyleri bilse annesinin ona hak vereceğinden emindi.

Artık yaşananlarla yüzleşmekten çekinmiyordu. O kızın ölümüyle ilgisi olmamasına rağmen sorumlu tutulmak umurunda değildi. Bir bedel ödemesi gerektiğini biliyordu; eğer yemini bozarsan bundan sorumlu olursun. Meclis sana sırt dönerdi. Hepsi.

Far ışıkları gidince karanlık geri döndü. Rahatça görülebilen tek şey açıklıktı. Yeni ay büyük meşe ağacını ruhani, neredeyse sürreal bir ışıkla aydınlatıyordu. Ağaç orman zemininden yükselen bir dev gibi görünüyordu. Sune dünya ağacı Yggdrasil'e kendini asan tanrı Odin'i düşündü; gücünü toplamak için o ağaçta tam dokuz gün asılı kalmıştı.

Sune çantaya doğru sürünmeye devam etti.

Bu sarışın kadın neyin peşindeydi? Bu bir tuzak olabilirdi. Onu arayan adamlarla işbirliği mi yapıyordu acaba? Ama Sune'un midesi avaz avaz bağırıyordu. Kontrolden çıkan bir açlıkla hareket ediyordu.

Arabanın motor sesini yeniden duydu ama bu sefer ses daha uzaktan geliyordu. Motorun devir sesi ormanın sessizliğini bozunca Sune çantayı almaya karar verdi. Elinden geldiğince hızla bir şekilde koştu, çantayı kaptı ve çalıların arasına daldı. Daha sonra bağıran bir hayvanı anımsatan tekerlek seslerini duydu, onu bir çarpma sesi takip etti. Sune göğsünde beyaz noktalar olan geyiği düşündü.

Sessizlik geri döndü. Sune çantayı göğsüne çekti, artık hızlı solukları da bastırılmıştı.

Ağaçların epey içinde farlar son kez ışıldayıp ondan uzaklaştı. Kısa süre içinde her yer yine kararmıştı. Sune sağı solu eliyle yoklayarak çotuğa geri döndü ve ay ışığının aydınlattığı bir noktaya çöktü. Parmakları uyuşmuştu ama bisküvilerin üzerindeki kâğıdı yırtmayı başardı. Onları büyük bir iştahla mideye indirirken kırıntılar havada uçuşuyordu. Bir eliyle çantayı karıştırmaya devam etti ve bulduğu battaniyeyi dikkatli bir şekilde çantanın içinden çıkardı.

Kendini sıcak ve kuru battaniyeyle iyice sardıktan sonra ağaca yaslandı ve çantanın içindeki diğer şeyleri incelemeye başladı.

KAKTÜS TEAM

16

Louise telefonunun alarmıyla uyandı. Bir süre kafası karışık bir şekilde koyu gri tavana doğru bakınca çocukluğunu geçirdiği yatak odasında olduğunu fark etti. Lerbjerg'deydi. Yavaşça neler olduğunu hatırlamaya başladı.

René Gamst ile görüştükten sonra Holbæk'ten kalkan trene binmişti. İstasyona yürüyüp Copenhagen trenine binince üzerine büyük bir yorgunluk çökmüştü. Vipperød'a vardıklarında babasını arayıp onu Hvalsø istasyonundan almasını rica etmişti. Henüz eve gitmeye hazır değildi. Öncelikle Starling Evi'ne gidip René'nin eşiyle konuşması gerekiyordu.

Louise ayaklarını yataktan sarkıtarak bir süre öylece oturdu. Ailesine Jonas'ın bir arkadaşında kaldığını, ertesi sabah bölgede soruşturma yapacağı içinde eve gitmek yerine onlarda kalmanın uygun olacağını söylemişti. Louise hemen duş aldı ve Bitten'i kızını okula bırakmak için evden ayrılmadan önce yakalamayı umut etti. René'nin eşi yerel belediyede Hvalsø Kommune'de çalışıyordu.

Saat sekizi yirmi geçe Louise duştan çıktı ve kısa süre sonra annesinin yeşil bisikletini eski at ahırından güreşerek çıkardıktan sonra üzerine atladı. Aklında René'nin aşağılayıcı sözleriyle ormana doğru sinirli bir şekilde pedal çevirdi.

Camilla haklı olabilirdi. René sahiden onun canını yakmak için o sözleri sarf etmiş olabilirdi ama Klaus'un ailesi de oğullarının intihar ettiğine inanmıyorlardı. Ve diğerleri de eğer bu olayla bulaşmışlarsa hepsinin cezalandırılması gerekiyordu.

Louise bisikletten inip onu bir ağaca yasladı. İrili ufaklı taşlarla döşenmiş patikada ilerleyerek eski orman bekçisinin evine ulaştı. Küçük pencerelerle bölünmüş yekpare dış duvarın dibinde, sazlık çatıya doğru uzanan gülhatmi çiçekleri vardı. Louise ahır kapısını tıklatıp etrafa bakındı ama tek gördüğü şey, yerde yatan pembe bir çocuk bisikletiydi.

Yeniden kapıyı tıklatıp geriye doğru bir adım attı. Evin içinden gelen bir hışırtının ardından Bitten kapıyı açtı, Louise'i gördüğünde yüzünde oluşan ifade ne kadar şaşırdığını gösteriyordu. Bitten vücuduna bir havlu sarmıştı. Diğer bir havluyla da başını kuruluyordu.

"Evet?" dedi. Louise'in yaptığı bu habersiz sabah ziyareti onu rahatsız etmişti.

"Seninle biraz konuşmak istiyorum," dedi Louise.

En son baş başa konuştuklarında aralarında bir dayanışma kurulmuştu. Tabii bu Louise onun eşini hapse atmadan önceyi.

"Şu an pek iyi bir zaman değil," dedi ama Louise çoktan kapıdan içeri girmişti. Oturma odasına doğru gitti. Kanepeye oturmadan önce tuvaletin girişinde beliren bir gölge fark etti. Karşısında duştan yeni çıkmış Koca Thomsen duruyordu. Lacivert bir bornozla kurulanırken ayağının dibinde küçük bir gölet meydana geldi.

Thomsen muhtemelen René'nin bornozunu giymişti, göbeğini zor kapatıyor ve omuzlarını sıkıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ve evin reisiymiş gibi Bitten'in arkasında durdu.

"Sadece Bitten'in halini hatırını sormaya geldim," dedi Louise doğaçlama yaparak.

"Hali hatrı gayet iyi," dedi Thomsen. Bitten'in ufak kalçasını tutarak kendisine doğru çekti ve ona sürtünürken Louise'in

gözlerinin içine baktı. "Yalnız kalmaması için elimden geleni yapıyorum."

René'nin eşi hayalete dönmüştü. Gözleri mobilyalara doğru döndü, oturma odası karman çorman haldeydi.

Louise onun gözlerini takip etti ve daha önce orada olmayan bazı şeyler fark etti. Odun ocağının yanında bir bavul vardı. Ayaklık için ayrı bir minderi olan geniş ve büyük deri bir sandalye, oturma odasına yeni koyulan mobilyalardan biriydi. Ayrıca devasa bir LCD televizyon da alınmıştı.

"Ben buradayken onunla konuşman beni hiç rahatsız etmez," dedi Thomsen. Odanın ortasında duran sehpaya doğru yürüdü ve telefonunu aldı. "Ama sen de onun iyi olduğunu kendi gözlerinle görebilirsin."

Bitten hiçbir şey söylemedi, bakışları yere kilitlenmişti.

Louise adamı görmezden gelerek başını kaldırması umuduyla Bitten'e baktı. René'nin eşinin gönüllü bir şekilde Koca Thomsen'in buraya yerleşmesine izin verdiğine inanamıyordu. Öte yandan kadın bu duruma boyun eğmiş gibi de görünüyordu. Ama Louise, onun söyleyecek bir şeyleri olduğundan emindi. Bitten'in kocasının arkadaşıyla bir süredir ilişki yaşadığını biliyordu ama yüzündeki ifadeye bakıldığında sanki bunu yapmak zorundaymış, aksi halde Thomsen'in Gamst'ı kovacağı izlenimine kapılmıştı.

Thomsen, Bistrup Ormancılık Şirketi için çalışıyor ve üç kamyonuyla onlar için taşımacılık yapıyordu. Gamst onun şoförlerinden birisiydi. Louise, Thomsen'in neden bu şirkete çalıştığını sorduğunda, Bitten ona Thomsen'in sadece ormanda takılmayı sevdiğini söylemişti. Adam hayatını kamyonlardan kazanıyordu ama kamyonla uzun yola gidemeyecek kadar tembel biriydi.

"Beni bugün bır ara, tamam mı?" dedi Louise ve arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Bitten ona cevap vermedi.

"Neden seni arayacakmış?" Koca Thomsen çok sinirlenmişti. "Burada sana kimsenin bir borcu yok."

"Seninle daha fazla uğraşmaya niyetim yok." Louise arkasını

dönüp gözlerini onunkilere dikti. "Bitten kendi adına konuşabilecek biri."

"Burnunu bizim işlerimize sokma," dedi tükürük saçarak.

Bitten'in yüzünde boş bir ifade vardı. Kolları gevşekçe yan taraflarında duruyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Louise. "Bu *senin* meselen değil. Bunlar seni ilgilendirmeyen konular. Benim yaptığım işe karışmaya hakkın yok, benim soruşturmama karışmaya hakkın yok. Hangi torpilleri kullandığın kimin çenesini kapatmaya çalıştığın umurumda değil."

Louise kapıyı çarparak dışarı çıktı ve sakinleşmek için ağaçların altında bekledi. Sabah havasını ciğerlerine çekti. *Lanet olsun,* diye düşündü. Öfkesine yenik düşmüştü. Bundan pişmanlık duymuyordu ama işleri kendisi için biraz daha zor bir hale getirmiş, hiçbir ilgisinin olmaması gereken bir soruşturmayla ilgili sorular sormuştu. Ayrıca, Bitten'e Sune hakkında da hiçbir şey soramamıştı. Onun neden ormanda saklandığına dair bir bilgi edinebilme ümitleri de yara almıştı.

Gün ışığı ağaçların tepesini delerek toprağa vurmaya başladı. Thomsen'in içeriden onu izlediğine emindi. Hatta telefonundan sağı solu aramaya başlamış bile olabilirdi.

Louise bisikletinin pedallarına asılarak oradan uzaklaşırken bacakları Thomsen'e karşı duyduğu tüm öfkeyi tutuyormuşçasına ağırlaşmıştı. Bir odun yığınının yanından geçerken durdu, sırtını onlara yaslayıp gözlerini kapattı.

Bitten'e ne olmuştu böyle? Otuz bir yaşındaydı, küçük bir kızı vardı. Buna rağmen hayır demeye hakkı olduğundan habersiz birisi gibi davranıyordu. Yoksa Louise durumu yanlış mı yorumluyordu?

Burada neler dönüyordu? Konu sadece Bitten de değildi. Sanki herkesin bir şeyle ya da biriyle başı belada gibiydi. Louise bu kişiler ve olaylar arasındaki bağlantıyı kuramıyor, oynanan oyunu anlamıyordu. Eğer kasap ve oğlu hakkında bir şeyler öğrenebilmek için Bitten'i iş yerinde sıkıştırmak zorunda kalırsa

bunu da düşünmeden yapacaktı. Ve eğer René'nin eşi Klaus'un ölümü hakkında bilgi sahibiyse ondan bu bilgiyi de alacaktı.

Louise, Thomsen'i aklından çıkardı ve ne kadar gecikeceğini görmek için telefona baktı. Eik'ı arasa iyi olurdu. Partnerinin mesajlaşmayı bir şeytan icadı olarak görmesine sinir oluyordu. Yardımına ihtiyaç duyduğunuzda onu aramanız gerekiyordu.

Üç mesaj. Mesajların ikisi Jonas'dandı. Sorumlu bir çocuk olduğu için, Louise ona Hvalsø'de kalacağını haber verdikten sonra arkadaşında kalmak yerine Dina'yı yalnız bırakmamak için geceyi evde geçirmişti. Sabah köpeği gezdirmişti ve şimdi de okula gidiyordu.

Bu mesaj Louise'in yüreğine dokundu. Jonas'ı özlemişti. Bir gecede sanki olgun bir genç haline gelmişti. Partilerin ve arkadaşların onu iyi bakmaya söz verdiği sarı Labrador'dan daha çok çekmeye başlaması yakındı.

Son mesaj Louise'in telefonunda kayıtlı olmayan bir numaradan gelmişti. *C'ye araba çarptı, beni ara, Frederik.*

17

Eve dönüş yolunda, "O pislik arabayı bilerek üzerime sürdü," dedi Camilla yeniden.

Röntgen çekimleri çok uzun sürmüştü ve doktor da onu ancak sabahın ilk saatleri inceleyebilmişti. Üstelik o zaman da gözlem için kendisini bir gün tutmak, beyin sarsıntısı yaşamadığından emin olmak istemişti.

Camilla'nın vücudu o kadar ağrıyordu ki bekletilmekten dolayı şikâyetçi bile olamamıştı. Acil'deki herkes aynı gemideydi. Birkaç kişi sert sandalyelerde uyumak zorunda kalmıştı ve bir anne, iki tekerlekli scooterdan düştüğü için canı çok yanan oğlunu bırakmak zorunda kalmıştı. Uzun gencin kanı pantolonuna siner ve sivilce dolu yanaklarından gözyaşları şelale gibi akarken annesi sabırla sandalyesinde dimdik oturup sekiz saat beklemişti.

Acil servis hemşiresi, gözlerini gri döşemeden ayırmadan etrafta dolanıp bekleyen insanlarla temas kurmaktan kaçınıyordu. "Zavallı insanlar," demişti Frederik, birkaç kez yardım edecek birini bulmaya çalışırken. "Karım ambulans ile hızla buraya getirildi ama yine de kimsenin onunla ilgilenecek vakti yok. HEY! KİMSE YOK MU?"

Ama hiçbir şey olmadı, sadece başında düzgünce sarılmış bir eşarp olan yaşlı bir kadın ona cevap verdi ve elindeki derginin üstünden bakarak kocasının tren istasyonundaki merdivenlerden düştüğünü söyledi.

Doktorlar Frederik'i eve yollayıp ona ertesi gün gelmesini söylediğinde Camilla, her gün burada bu baskı altında çalışmanın ne kadar zor olduğunu düşünüyordu. Bütün sabah doktorun gelmesini beklerlerken devletin sağlık harcamaları kesintisine karşı kuvvetli itiraz nedenleri aklına geliyordu.

"Arabayı bilerek üzerine sürüp sürmediğini bilemeyiz," dedi Frederik. Doğrudan söylemese de Camilla'yı bisikletinde reflektör olmadığı için alttan alta eleştiriyordu. Tabii ki bu Camilla'yı daha çok sinirlendirdi.

"Ne demek bilemeyiz? Ben biliyorum. Bir şoför farlarını iyice açarak beni kör ettiğinde bunu fark edebilirim. Yolun ortasında duruyordum. Arabanın gazına basıp bana çarptığında ortalık zifiri karanlık falan da değildi."

Frederik trafiğine konsantre olmaya çalışırken başını salladı. "Sana bilerek çarpıp çarpmaması bir yana, orman yolunda çok süratli bir şekilde araba kullandığı açık," dedi Frederik. "Ve izni olmayan araçların ormana girmeleri yasak. Ama şu an ağır bir yaralanma yaşamadığın için çok mutluyum."

Camilla sakinleşti. Frederik'in haklı olduğunu biliyordu. Doktor yaralarının ciddi olmamasını bir mucize olarak nitelendirmiş, ardından da birkaç gün boyunca kendini on iki rauntluk bir ağırsıklet maçından çıkmış bir boksör gibi hissedeceğini eklemişti. Kırık kemiği yoktu ama morarmış gözü kötü görünüyordu. Doktor havada uçtuktan sonra yüzünü bir ağaç köküne çarpmış olabileceğini söyledi. Yüzünün sağ tarafa şiş olduğu için bir gözü iyice kapanmıştı. Camilla hemşirenin verdiği aynada kendisini görünce büyük bir şok yaşamıştı.

"Tønnesen, insanların araçlarıyla ormana girişini engellemek

için kapıyı zincirledi. Ara sıra insanlar uyarı tabelalarını görmezden gelip orman yoluna dalıyorlar ama bu olay ara patikalardan birinde yaşanmış. Sana çarpan kişinin bir kaçak avcı olduğunu düşünüyorum. Adamın aracını bana tarif eder misin?"

Camilla bir süre düşündü, sonra başını salladı. "Çoğu arabadan büyüktü ama aracın bir minibüs mü yoksa bir jip mi olduğunu bilmiyorum. Onu büyük, karanlık bir gölge olarak gördüm."

Tüm hatırlayabildikleri bunlardı. Yerde ne kadar süre yattığını bilmiyordu. İlk başta ambulansın sesini mi yoksa Frederik'in sesini mi duydu, onu bile hatırlamıyordu. O an tek hissettiği şey acıydı. Onu sedyeye koyarlarken acıdan ağlamıştı.

"Bu arada beni nasıl buldun?" diye sordu Frederik'e.

"Ben değil, Elinor buldu. Eve geldi ve onu takip etmemi söyledi. Oraya varana kadar bir kaza olduğunu fark etmemiştim bile."

Camilla'nın zihninde gri saç örgülü yaşlı kadın canlandı. Bir anda bir ürperme hissetti.

Viking Gemileri Müzesi'ni geçtikten sonra sağa doğru keskin bir dönüş yaptıklarında elini Frederik'in baldırına koydu ve yüksek sesle inledi. "Onu takip etmen iyi olmuş," dedi Camilla ve ona Louise ile konuşup konuşmadığını sordu.

"Eik ile beraber çoktan kazanın olduğu yere gittiler. Daha sonra ofise geri döndüler ama Louise hafta sonu bizim evde kalacak. Jonas ve köpeği almak için eve gitti."

Camilla başıyla onayladı. Arkadaşının elinde çikolatalar ve çiçeklerle hastaneye gitmek yerine suç mahallini incelemeye gitmesi onu mutlu etmişti. "Demek Eik! Ondan ne haber? O da mı gelecek?"

Louise ile iş arkadaşı arasında hâlâ bir yakınlık var mıydı, emin olamıyordu. Camilla, Eik'tan çok hoşlanmıştı. İkisini bir çift olarak görmek istiyordu. Bu aralar ne durumda olduklarını bilmese de onların iyi anlaştıklarını biliyordu. Ama Louise koruyucunun evinde yaşananlardan sonra ondan hiç bahsetmemişti. Bu sıralar Louise'in geçmişindeki olaylar ateşlendiğinden, belki de onu çerçeveye tekrar sokmak iyi bir fikirdi.

"Neyse, ben onu ararım," dedi.

"Belki de onu..." diyerek Frederik onu durdurmaya çalıştı ama Camilla çoktan Ulusal Polis Merkezi'ni arayıp, Soruşturma Şubesi ile konuşmak istediğini bildirmişti.

"Eik davet edildiği için çok mutlu oldu," dedi birkaç dakika sonra. "İşten biraz daha erken çıkmalarını sağlamaya çalışacak. Markus'tan ne haber?" diye sordu araba yoluna girerlerken. "Bu hafta sonu evde mi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Frederik. Omuz silkti.

Son zamanlarda Markus bir tarafına motor takılmış gibi sürtüyordu. On beş yaşındaki oğlu sürekli arkadaşlarıyla birlikte dışarıdaydı ve evde olduğu nadir zamanlarda da ya Facebook'ta takılıyor ya da son ses televizyon izliyordu. Onunla iletişime geçmek çok zor bir hal almıştı. En azından Camilla için.

Evin önüne geldiler. Camilla arabadan inmek için bacaklarını dışarı çıkardığında, "Oh kahretsin," diyerek inledi.

Frederik yardımına koşarak onu ayağa kaldırdı. Dik durmakta zorlanan Camilla, ağır aksak eve doğru yürüdü.

"Seni yatağa götürsek iyi olacak," dedi Frederik ve Camilla'nın yarım ağız itirazlarına rağmen onu ön kapıya giden geniş basamaklar boyunca kucağında taşıdı. "Eğer doktorun sana verdiği hapları alıp biraz dinlenirsen, belki Louise geldiğinde kendini daha iyi hissedersin."

Camilla kendini ona bıraktı, zaten yürümek çok zordu. Frederik onu ikinci kattaki yatak odasına taşıdı ve kıyafetlerini çıkarmasına yardımcı oldu. Daha sonra onu yatağa iyice yerleştirdi. Frederik bir süre onun yanında oturup yanaklarını okşadı. Daha sonra bir bardak su koyup ona verdi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı ve onu öptü. Frederik'in hafif uzun saçları yüzüne düştü ve kirli sakalı yanağını gıdıkladı.

Camilla hapları yuttu ve Frederik daha sonra onu kontrol edeceğini söyleyip odadan çıkarken başıyla onayladı.

18

Uyku, acı, uyanış. Uyku, acı, uyanış. Her durum birbirine karışarak durmaksızın hakimiyet kuruyordu.

Camilla gözleri kapalı bir şekilde yatakta uzanmış halde hapların etkisini göstermesini beklerken başının döndüğünü hissetti. Belki de biraz uyumuştu ama emin değildi. Ancak aniden yatağının ucunda birinin dikildiğini hissetti.

Gözlerini açtığında kırışık bir yüz ona doğru bakıyordu. Bu ormandaki yaşlı kadındı.

"At arabaları Ölüm Yolu üzerinde ilerliyor," dedi, su akıntısının yanında Camilla'nın neredeyse korkudan ölmesine neden olacak aynı garip, tiz sesle.

Camilla dondu kaldı. O kadar korkmuştu ki hafifçe sızlanmaya bile başladı. Ona sürekli aynı mesajı veren ince ağza doğru baktı. En sonunda yaşlı kadın geriye doğru çekildi ama odadan ayrılmak yerine pencereye ve Camilla'nın büyük gardırobunun yanındaki girintiye doğru ilerledi.

Yaşlı kadın nefesini tuttu ama bir süre sonra yavaşça bıraktı. Camilla'nın kalbi güm güm atıyordu. Şok içinde kadının bükülmüş sırtına baktı, daha sonra yorganı üzerinden attı ve yaşadığı acıya rağmen yataktan inip üzerine kısa tişörtü ve iç çamaşırıyla

kapıya doğru ilerledi. Güçbela mutfağa inip sandalyeye oturdu ve yüksek sesle inledi.

Frederik, Camilla'nın çıkardığı sesleri duymuş olmalıydı çünkü endişeli bir yüz ifadesiyle kapı eşiğinde belirmesi pek sürmedi. "Uyuyamadın mı?"

"O kadın yatak odamda," demeyi başardı iki büklüm halde. "İçeri nasıl girdi?"

"Kim? Sen neden bahsediyorsun?" Frederik yanına gelerek Camilla'ya sarıldı, rüya gördüğünü sanıyordu.

"Ormandaki yaşlı kadın. Şu an yatak odamızda!"

"Elinor mu?" Frederik hiç şaşırmamış gibi görünüyordu. "Of hayır! Yine mi?"

"Ne demek yine mi?"

"Üşüdün mü?"

Frederik oturma odasına doğru gitti. Yanında getirdiği battaniyeyi Camilla'nın omuzlarına sardı.

"'Yine mi' derken ne kastettin?" diye tekrar etti Camilla. Battaniyeyi iyice etrafına sardı.

"Burası kız yetimhanesi olarak kullanıldığı dönemde Elinor burada yaşıyordu," dedi Frederik. "Annem, geldiğinde iki yaşına daha yeni bastığını anlatmıştı. Bazen bekçi evinde yaşadığını unutuyor. O zararsız biri ve bu evin tarihinin bir parçası. Ara sıra onu görmek güzel bir şey."

Camilla buna pek katılmıyordu.

"Tønnesen'ı arayacağım," dedi Frederik. "Ona evine kadar eşlik edebilir."

Camilla battaniyeye yeniden sarındı ve Frederik yöneticiyle konuşurken gözlerini kapadı.

Frederik döndüğünde Camilla ona, "At arabalarının Ölüm Yolu'nda ilerlediğini söyleyip duruyor," dedi. "Ne demek istiyor?"

Adam omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama evden kız mezarlığına, oradan da adak meşesine kadar giden yola böyle deniliyor. Adı hep bu olmuştur."

tg: kaktusunx

"Kız mezarlığı mı?" Camilla sandalyesinde doğruldu ama Frederik o esnada Elinor'u almak için üst kata doğru yönelmişti.

Ön kapı açıldı. Camilla, Tønnesen'a seslenmek üzereyken girişteki döşemelerden gelen bir sese kulak kesildi. Bunlar bir köpeğin pati seslerine benziyordu. Sesi duyduktan bir saniye sonra iki köpek bacaklarını koklamaya başladı.

"Ne oluyor böyle, benim en sevdiğim köpeğin yanında dolaşan bu sersem de kim?" diye bağırdı. Büyük Alman kurdu bacaklarını daha fazla salya yapmadan önce onları kapadı.

"Çıkar şu köpeği buradan," dediğini duydu Louise'in. Biri ıslık çaldı ve köpek arkasını dönerek, kuyruğuna takılan Dina ile birlikte mutfaktan çıktı. Daha sonra Camilla'nın arkadaşı mutfakta belirdi.

Louise sanki suratı hakkında bir şey söyleyecekmiş gibi Camilla'ya doğru baktı ama son anda vazgeçip sadece, "Tanrım," diyebildi. Canını acıtmamaya dikkat ederek Camilla'ya sarıldı. "Bir sonraki maratonunu koşmak için biraz beklemen gerekecek."

"Aslında o kadar kötü bir durumda değilim," dedi Camilla. Ama arkadaşı haklıydı. Gözünün üstündeki baskı can sıkıcıydı ve gözünden sürekli yaş akıyordu.

Louise arkadaşının saçını okşadı. "Araç sana gerçekten hızlı bir şekilde çarpmış olmalı. Hastaneyi aradım ve bana senin çarpışmanın etkisi yüzünden birkaç metre uzağa savrulduğunu söylediler."

"Onlarla konuştun mu?" Camilla dışarıdan sadece yüz ekşitme olarak görüneceğini bilmesine rağmen gülümsemeye çalıştı.

"Tabii ki. Ne olduğunu öğrenmek istedim. Elbette bunun bir polis soruşturması ile alakalı olduğunu söylemek zorunda kaldım yoksa bana asla bilgi vermezlerdi."

"Olay hakkında şikâyette bulundunuz mu?" diye sordu Eik, mutfak kapısından içeri girerken. Boştaki bir sandalyeye kuruldu. "Louise ile birlikte ormana gittik ama lastik izleri dışında bir şey bulamadık. İzlerden de şoförün gaza asıldığını doğrulayabiliriz."

Camilla başıyla onayladı.

Frederik merdivenlerin oradan bir şey söyledi. Daha sonra koluna girdiği Elinor ile birlikte mutfağa geçti. Hem Louise hem de Eik, Elinor'a oturacak bir yer vermek için ayağa kalktı.

Ama Elinor oturmak istemedi. Camilla'nın oturduğu sandalyenin yanında dikildi, sanki bir şeyler mırıldanıyormuş gibi dudaklarını oynatıyordu. Ellerini bol, yazlık ceketinin ceplerine sokmuştu. Kimseye bakmadı, sadece ayakta durup ağzında bir şeyler geveledi.

Camilla ne yapacağını bilemedi. Sanki yaşlı kadının gözü üstündeymiş gibi garip bir hisse kapıldı ve bu his hiç hoşuna gitmedi. Başını sandalyenin arkalığına yaslayarak gözlerini kapadı. Louise onun yanından ayrılmadan önce doktorun ne söylediğini sordu. En sonunda haplar işe yaramaya başlamıştı. Acı azalırken vücuduna hoş bir karıncalanma yayıldı.

Tønnesen içeri girip onunla göz göze geldiğinde bir kez daha gülümsemeye çalıştı. Elinor onu görünce canlanmıştı ve diğerleriyle fazla göz teması kurmadan yöneticinin koluna girdi ve onunla birlikte dışarı çıktı.

Frederik rahatlamış bir şekilde gülümsedi, daha sonra Eik'ın elini sıktı ve Louise'e sarıldı. "Jonas nerede?" diye sordu etrafına bakarak.

"Çoktan üst kata çıktı," dedi Louise, başıyla merdivenleri ve Markus'un odasını göstererek. Camilla, mülk yöneticisinin nasıl yaşlı kadının bakıcısı olduğunu sordu.

"Elinor buraya 1922 yılında geldi. O dönemde ev bir yetimhane olarak hizmet veriyordu," dedi Frederik. "Yetimhane kapandığında, belediye Elinor'u yakınlardaki bir kuruma yerleştirmek istedi. Onun barınması için başka bir yer bulamamışlardı. Ama eski yönetici ve eşi buna razı olmadılar. Birkaç yıl sonra büyükbabam burayı alana kadar ona baktılar. Elinor'un bekçinin evinde yaşamasına izin verdiler. O günden beri Elinor'a bakmak yöneticinin görevlerinden biri haline geldi ve sanırım Tønnesen bu görevi yerine getirmekten hiç rahatsızlık duymuyor."

Kadın doksan yaşlarında, diye düşündü Camilla.

Frederik, Eik ve Louise'e bira teklif etti. "Yoksa kahve içmek mi istersiniz?" diyerek bir seçenek daha ekledi buzdolabının kapağının arkasından.

İkisi de başlarını salladı. Daha sonra Frederik, Camilla'ya mürver meyvesi suyu ister mi diye sorduğunda Camilla başıyla onayladı. "Şu an alkol almanın sana iyi geleceğini sanmıyorum," dedi Frederik gülümseyerek.

Haplar işe yaramaya başladığı için kendini artık daha iyi hissediyordu. Elinor ve mülkün tarihi hakkında da daha fazla şey duymak istiyordu. Onun kanepeye oturmasına yardımcı oldular. "O dönemde yaşananlar hakkında daha neler biliyorsun?" diye sordu Camilla.

"Elimde eski günlerden kalma bazı fotoğraflar var," dedi Frederik ve kitap raflarına doğru yönelerek, kitaplığın alt kısmında sıralanmış çekmecelerden birini kendisine doğru çekti. "Ebeveynlerim, 1972 yılında burayı büyükbabamdan almışlar. Büyükbabam da burayı ilk olarak 1954 yılında, yetimhane kapatıldıktan sonra almış. Annem buranın tarihi ile yakından ilgileniyordu. Bazen bulduğu yeni bilgileri bizi anlatırdı ve anlattığı şeyler bazen uykularımızı kaçıracak türden olurlardı. Bir hafta boyunca ön bahçedeki büyük ağacın cayır cayır yandığına dair kâbuslar gördüğümü hatırlıyorum."

"Neden?" diye sordu Camilla. Eşinin annesi Inger Sachs-Smith ile tanışma fırsatı olmamıştı. Frederik ile tanıştıktan kısa bir süre sonra Inger hayatını kaybetmişti.

"O bir gardiyan ağaç," dedi Frederik, sanki bu ifadesi her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Gardiyan ağaç da nedir?" diye ilgiyle sordu Camilla, oturur pozisyona geçip dışarı doğru baktı.

"Ona aynı zamanda ateş ağacı da denir," dedi Frederik. "Batıl inanışlara göre, eğer o ağacın bir dalını keserseniz ya da o ağaç devrilirse malikâne alevler içinde kalır. Annem bunun çok ilgi çekici bir şey olduğunu düşünürdü. Aynı zamanda adak meşesine de aynı şekilde ilgi gösteriyordu."

Frederik, Louise ve Eik'a ormanda bulunan içi oyuk meşe ağacından bahsetti. "Ağaç bölgeden yayılan pek çok eski efsanede ve hikâyede yer alan kutsal bir objedir. O dönemki yönetici eski hikâyelerle çok ilgileniyordu ve eski gelenekleri yeniden uygulamaya koydu ve bunların hepsi mülk tarihinin bir parçası haline geldi."

Eik pencereden bahçeye baktı. "Gardiyan ağaçla ilgili bir şey vardı, sanki evin iskeletinden bir parça alıp ağaca koyuyordun?"

"Annem ağaç kabuğunu soyup gövdeye bir delik açtıklarını, ardından da evin iskeletinden alınan bir kereste parçasıyla o deliğin doldurulduğunu söyledi," dedi Frederik. "Daha sonra ağaç kabuğu geri yerleştirilmiş ve kabuk yeniden ağaca yapışmış. Bu 120 yıl önce yapılmış ve o günden beri kimsenin ağacın tek bir dalına dahi dokunduğunu zannetmiyorum. Hatırladığım kadarıyla herkes ağaca saygı ile yaklaşmış ve batıl inanışların gerçeğe dönmesinden çok korkmuş. Çocukken ona bir yıldırım düşmesinden ya da ona kontrolümüz dışında zarar görmesinden çok korkardım. O ağaca bir şey olacağından ve her yerin cayır cayır yanacağından ödüm patlardı," dedi gülerek.

Frederik eski fotoğraf albümünü açınca Camilla öne doğru eğildi. Malikâneyi tanımak çok kolaydı; beyaz ve güzeldi. Ama etrafta şimdi olduğu kadar çok ağaç ve yeşillik yoktu. Evin ardındaki orman tabii ki yine oradaydı ama evin etrafı şimdiye oranla biraz boştu.

Malikânenin yan duvarını gösteren bir fotoğrafa bakarken, "Ölüm Yolu bu mu?" diyerek ormana doğru uzanan bir patikayı işaret etti Camilla.

Frederik başıyla onayladı. "Eskiden o patika bu şekilde adlandırılıyordu. Ölüm döşeğindekileri at arabaları ile bu yoldan adak meşesine doğru götürüyorlarmış. Yetimhanenin müdürü eski gelenekleri yeniden canlandırmış. O zamanlar çoğu ufak yetim zayıf doğuyormuş ve pek çoğu hayatta kalamıyormuş. Ölüleri de oraya gömüyorlarmış."

Frederik ağaçların arasında kaybolan patikayı işaret etti.

Camilla omuzlarını düşürdü. Bunlar uzun bir süre önce yaşanmış olmasına rağmen tüyleri diken diken olmuştu.

"Bir kız öldüğünde yönetici at arabasını getirirmiş. Hasta kızı iyice sarıp at arabasıyla onu Ölüm Yolu'ndan mezarların ilerisine, adak meşesine götürürmüş. Öldüğünde tanrıların onu kabul etmesi için hasta kızın kanını adak olarak dökermiş."

"Şurada duran yönetici mi?" diye sordu Louise, fotoğrafın ucunda bir ok gibi dimdik duran adamı işaret ederek.

Frederik yine başıyla onayladı.

Diğer bir fotoğrafta adam etrafına toplanan tek tip giyinmiş kızlarla birlikte görünüyordu. Kızların fotoğraf çekimi için süslendikleri anlaşılabiliyordu. Her şey çok sahte gözüküyordu ama kızların hepsinin suratında kocaman bir gülümseme vardı. *Bunlardan biri Elinor olmalı*, diye düşündü Camilla.

"Elinor buraya taşındığında küçük kızlardan biri çok hastalanmış," dedi Frederik. "Yönetici onu at arabasına yatırıp onu adak meşesine götürmüş. Onun için dualar etmişler. Ayinin ardından geceler boyu onun yatağının yanında nöbet tutmuşlar. Herkes onun öleceğini düşünüyormuş ama kız ölmemiş. Daha sonra bir grip salgını yetimhaneyi vurmuş. Salgın bir yıl boyunca sürmüş ve genç kızların pek çoğu bu salgında hayatını kaybetmiş. Tanrıların kızı alamadığı için onları böyle cezalandırdığı söylenmiş."

Frederik hafifçe gülümsedi. "Bu annemin en sevdiği hikâyelerden biriydi. Çocukken bize anlattığında kız kardeşimle çok etkilendik. Kardeşim o ölmeyen kızmış gibi davranırdı; bir sürü yetimin ölümüne sebep olduğu için herkesin dışladığı."

Camilla, görümcesini bu senaryoda hayal etmekte zorlandı. Rebecca Sachs-Smith ile ilk tanıştığında, onu taş kalpli bir iş kadını olarak görmüştü. Kızı kaçırıldıktan sonra Rebecca'nın da karakteri biraz değişmişti ama yine de Camilla, Frederik'in kardeşini kurban rolünde hayal etmekte zorlanıyordu.

"Anneme göre, bu üzücü hikâye kızın kendini denizde boğmasıyla sona ermiş. Annem, kimi zaman kızı sanki sudan yeni çıkmış

gibi sırılsıklam bir şekilde evin içinde dolaşırken ya da bahçede beklerken görebileceğimizi iddia ederken çok ciddiydi."

Odadaki sessizlik bir an için çok yoğun bir hal aldı.

"Çok ilginç bir yere yerleşmişsiniz," dedi Louise ve kanepede üstü battaniye örtülü bir şekilde uzanan arkadaşına gülümsedi.

KAKTÜS TEAM

19

Bir süre tek bir kelime dahi etmeden mekânın tarihini hazmetmeye çalıştılar.

"Kızların gömüldükleri yeri bulabilir miyiz?" diye sordu Eik ve ayağa kalktı. "Köpeklerin dışarı çıkması gerekiyor ve kim bilir, belki ölmeyen kızla tanışma şerefine de nail olabilirim. Gelmek ister misin?"

Elini Louise'e doğru uzattı.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu Louise. "Roskilde'ye gidip biraz alışveriş yapabilirim. Önce yürüyüşe çıkarsak geç kalır mıyız?"

Saat neredeyse sekiz olmuştu.

"Siz dolaşırken biz akşam yemeğini hallederiz," dedi Frederik. "Çocuklara salata yapma görevi vereceğim. Ben de o sırada ızgarayı yakarım."

Frederik bir harita bulup açtı. "Ölüm Yolu ormana buradan giriyor ama yolun eve yakın olan bölümü aşırı uzamış otlar ve çalılar yüzünden kapalı. Adak meşesinden başlarsanız mezarları bulmanız daha kolay olabilir."

Frederik kırmızı bir ispirtolu kalem alarak rotayı haritanın üzerine çizip bitimine bir daire ekledi. "Burada bir açıklık var. Asatro şenlik ateşini açıklığın ortasında yakıyor. Ağacın arkası-

na doğru giderseniz Ölüm Yolu'nu bulabilirsiniz. Onu mezarlara kadar takip edin. Sanırım meşe ile mezarlık arasında on dakikalık bir mesafe var."

"Kolay göründü," dedi Louise. "Bulabiliriz."

Eik iki köpekle birlikte dışarıda bekliyordu. Louise çıkagelince köpekler sevinçten zıplamaya başladılar. Emekli polis köpeği roket gibi ileri fırlayınca Louise gülümsedi. Sanki bacaklarından birinin işe yaramadığını unutmuş gibiydi. Alman kurdu, koruması gereken bir alan olarak gördüğü ofisten çıktıktan sonra dost canlısı bir köpek haline gelmişti. Ne Camilla'ya, ne Frederik'e ne de Markus'a havlamış ya da hırlamıştı. Jonas ve Dina'ya ise görür görmez âşık olmuştu.

Yaşlı meşeye doğru ilerlediler. Louise, Eik'ın sıcak elini tutmaktan büyük keyif alıyordu; parmaklarını kavrama ve başparmağıyla elinin üstünü okşama şekli ona güven veriyordu. Orman çok huzurluydu. Güneş ışığı, önden koşturan köpeklerin sesleri... her şey çok güzel ve çok sakindi. Ara sıra küçük molalar verip öpüştüler. Eik ona sarılırken Louise de çenesini onun deri ceketine yaslamıştı. Louise bu anların hiç bitmemesini diledi.

Adak meşesini ve dar orman yolunu bulmak hiç zor değildi. Louise, Eik'ın elini bırakıp yaşlı meşeyi iyice incelemek için başını yukarı doğru kaldırdı. Ağaç o kadar büyüktü ki Camilla ve Frederik de gelse kollarıyla gövdesini saramazlardı.

"Eğer bir acın ya da ağrın varsa şu deliğe girmeni tavsiye ederim," dedi Eik, ağacın gövdesini işaret ederek. "Bu yaşlı ağaçlar seni iyileştirebilirler. Ayrıca eğer bir kadın çocuk sahibi olmakta sıkıntı çekiyorsa, bu ağacın onun doğurganlığı artıracağına dair bir inanış da var."

"O ağacın içine girmeyeceğim," dedi Louise. Patikaya doğru ilerlemeye başladı. "Bunları nerede duydun?"

Patikaya ulaştıklarında Eik onun elini bıraktı. "Çocukken bu tip şeyler çok ilgimi çekerdi."

Acaba buna neden hiç şaşırmamıştı?

Eik bir dalı geri doğru çekerek yolu açtı ama Louise saçına takılan dallarla mücadele etmekten ilerlemekte sıkıntı yaşadı.

"Ben önden yolu açayım," dedi Eik ve engelleri kaldırmak için öne doğru atıldı.

Köpekler çoktan önlerine geçmişti. Sık çalılar onları yutmuşçasına arkalarından kapanıyordu.

Bir anda karşılarına açıklık bir alan çıktı. Ortasındaki eğri büğrü, tepesi bir mantar şapkası gibi yayılmış bir ağaç duruyordu. Güneş ormanın arkasında gizleniyordu ama akşam ışığı her şeyi kırmızıya boyuyordu. Ağacın dört bir yanından çıkan çalılar onu bir sahanın merkezindeymiş gibi gösteriyordu.

Vahşi bir çalının arkasında aralarında iki üç metre mesafe olan, birbirinin aynısı mezarlar bulunuyordu. Sade ve ürpertici bir görüntüye sahiptiler. Louise zamanın durduğu bir dünyaya adım atmış gibi hissetti. Yavaşça onlara en yakın mezar taşını inceleyen Eik'a doğru yürümeye başladı.

"Ellen Sofie Mathilde Jensen," dedi Eik, "1908 yılında doğmuş, 1920 yılında ölmüş. Hayatını kaybettiğinde on iki yaşındaymış."

Louise mezarlara doğru ilerledi ve mezar taşlarının üzerine kazınmış isimleri ve tarihleri okumaya başladı. Tüm kızlar çok küçük yaşlarda ölmüş, hiçbiri on altı yaşını görmemişti. Louise'in tüyleri diken diken oldu ve kendisini toparlamak için başını salladı. Daha sonra Dina'nın sızlanmalarını duydu. Onu takiben Charlie havladı. Louise onun bölgesini işaretlediğini bilecek kadar polis köpeklerini tanıyordu ve tam Eik'a onu geri çağırmasını söyleyecekken, Dina da havlamaya başladı. Bu durumdan canı sıkılan Louise onlara doğru yürümeye başladı. Charlie yeri kazıyordu ve hırlayarak Dina'yı oradan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Eik, lanet olsun!" dedi Louise, sağır Labrador'u tutmak için cebinden tasmasının ipini çıkarmıştı bile.

"Ne buldu?" diye sordu Eik. Mezarların diğer tarafından dolanarak gelmişti.

"Bilmiyorum ama burada kırk iki tane yüz yıllık ceset olduğunu görebiliyorum ve eğer peşinde olduğu şey buysa, burada onlardan istemediği kadar var." Eik, Charlie'ye durmasını emrederken Louise de Dina'yı yakaladı. "Aklını kaçırmadan mezarlığa gidemeyecek kadar mı kötü yaralandı?"

"Tabii ki hayır. O birinci sınıf bir köpek, sadece en iyileri bu seviyeye ulaşabilir," dedi Eik gücenmiş bir edayla. Daha fazlasını da söyleyecekti ama bir anda durdu. "Lanet olsun!"

Dizlerinin üzerinde çöküp sıkı toprağı eşelemeye başladı.

Louise, Dina'yı bir ağaca bağladı. "Ne buldu?" diye bağırdı ona doğru koşarken.

"Bir ceset."

Charlie küçük bir çukur kazıp onun yanına yattı ve onlara takdir bekleyen bir ifadeyle baktı.

Eik'ın sesi çok ciddiydi. Gün boyu Louise'e hoş anlar yaşatan sıcak ses tonu kaybolmuştu. Dikkatli bir şekilde çukuru biraz daha kazdı. "Bu bir çocuğun eli değil," dedi Eik, "ve yüz yıllık olmadığı da kesin."

Louise'in içine bir ürperti geldi. Eik ortaya solgun beyaz bir el çıkarmıştı. Şişmiş dokuları ve derinin üzerini kaplayan mumsu tabakayı gören Louise, bu cesedin 1900'lü yılların başından beri burada gömülü olmasının imkânsız olduğunu anladı.

Eik'ın yanına çöktüğünde kalbi güm güm atıyordu. Eik, kolu ortaya çıkarmak için toprağı biraz daha kazdı. Yeni bir ceset değildi; birkaç yerde sadece kemik ve kas görünüyordu.

Louise mezar taşına baktı. "Klara Sofie Erna Hermansen. Doğum 1916, Ölüm 1918."

Bir süre orada oturdular. Louise, kolun ön bölümünde kalan deriyi incelerken Eik'ın dizine yaslandı. Tam kalkmak üzereyken Eik onu tuttu ve bir şey işaret etti. Eik toprağın bir bölümünü daha kazdı ve parçalanmamış parmaklardan birinde bir şey takılı olduğunu gördü. Bir altın yüzük, çok büyük bir yüzük, göz kamaştırıcı derecede büyük.

"Kadın mı?" diye bir tahminde bulundu Eik. Ayağa kalkıp el-

lerini pantolonuna sildi. "Ya da bir genç. Ama yetişkin bir erkek olmadığı açık."

"Bunu söylemek zor." diye cevap verdi Louise ayağa kalkarken. "Uzun bir süredir burada yattığı açık. Kıyafetleri neredeyse çürüyüp gitmiş."

Elbise kolu yavaşça çürümüş gibi koyu renk parçalar toprağın içinde dağılmıştı.

"Tahminime göre bu ceset beş ya da on yıldır burada," dedi Eik. Louise telefonunda Frederik'in numarasını ararken Eik bir sigara yakmak için uzaklaştı. "Mezar sığ."

"Bunun bir mezar olduğunu düşünmüyorum," dedi Louise. Ceset ile toprağın üstündeki mesafeyi ölçtü. "Biri aceleyle bu cesedi saklamaya çalışmış.

"Mezarlığı bulamadınız mı?" diye sordu Frederik, Louise arayınca.

"Mezarlığı bulduk bulmasına da," dedi Louise. Nasıl anlatacağını bilemiyordu. "Burada yetimhanedeki kızlara ait olmaya bir ceset bulduk."

Frederik birkaç saniye şaşkınlıkla sustu. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre eski mezarlardan birinin üstüne birisi gömülmüş."

Louise, Charlie'nin cesedin kokusunu aldığını anlattı. "Toprağın yarım metre altındaydı. Hayvanların kazıp çıkaramayacakları kadar derindeydi."

"Bir hayvan olamaz mı?"

Louise onun sarsıldığını ses tonundan anlayabiliyordu. "Hayır bu bir insan, bundan hiç şüphe yok." Roskilde Polisi'nin onunla mutlaka konuşmak isteyeceğini de ekledi.

"Oraya gelsem iyi olacak," dedi Frederik.

Louise telefondan takır tukur sesler duyunca yola çıktığını anladı. "Polisin ormana farklı bir yoldan girmesini sağlayabilir

misin? Yarın sabaha kadar Jonas ve Markus'a bu konudan bahsetmemize gerek yok, onları bu gece heyecanlandırmayalım."

Frederik kabul etti ve Tønnesen'a girişi kapatan zincirleri kaldırmasını söyleyeceğine dair söz verdi.

"Polise, ormandaki otoparka gelmelerini söyle, onlarla orada buluşacağım. Ama yarına kadar beklemeyecekler mi, gün ışığını?"

Louise, "Hemen intikal edeceklerine eminim," dedi ve Roskilde'deki West-Zealand ve Mid-Zealand Polisi'ne haber vereceğini söyleyen Eik'a başıyla onay verdi. Bir yandan da, hava kararmasına rağmen polisle birlikte bir de teknisyen ekibinin geleceğini izah ediyordu.

"Büyük olasılıkla Acil Durum Yönetim Kurumu'na mezarın üzerine bir çadır kurdurturlar. Daha sonra da suç mahallini aydınlatmak için ışıklar yerleştirirler," dedi Louise. Elbette bir adli tıp uzmanının ceset dikkatli bir şekilde topraktan çıkarılıp götürülmeden önce burada bir ön inceleme yapacağını da ekledi.

On dakika sonra Frederik bölgeye ulaşmıştı. Zifiri karanlığın çökmeye başladığı yaz gecesinde, kendisini toparlamak için bir saniye duraksadıktan sonra soluğu Louise'in yanında aldı.

Louise onu durdurmaya çalıştı ama Frederik topraktan fırlayan kolu görecek kadar çok yaklaşmıştı bile.

"Tanrım!" dedi Frederik toprağa doğru bakarken. Ağzını eliyle kapatıp başını salladı. "Böyle bir şey nasıl olabilir?"

Ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "Böyle bir şeyi kim yapabilir? Kim ormanımıza bir ceset saklar?"

Frederik biraz geri doğru çekildi ama gözü hâlâ topraktan çıkan koldaydı.

İnsanların neler yapabileceğini bilseydin çok şaşırırdın, diye düşündü Louise ama bunu yüksek sesle dile getirmedi. Frederik yeteri kadar sarsılmıştı.

"Polisi sana soracağı sorulardan biri şu olabilir," diye söze başladı. "Orman halka açık mı?"

Frederik başıyla onayladı. Sonunda gözlerini yerde yatan cesetten ayırmayı başardı. "Burası özel bir orman ve kapıya ARAÇ GİREMEZ diyen bir tabela astık ama pek çok insan bu yazıyı görmezden gelmeyi tercih ediyor.

Eik'ın telefonu çaldı. Başıyla Frederik'e selam verdi. "Birazdan buradan olurlar. Onlara yolu gösterir misin?" dedi ve çalan telefona cevap vermek için yanlarından uzaklaştı.

Frederik polisleri karşılamak için gittiğinde Eik geri döndü ve kolunu Louise'in omzuna koydu. "Köpekleri geri götürsek iyi olacak, polisler buraya geldiğinde kargaşaya neden olabilirler."

Louise, Dina'yı ağaçtan çözdü, cesedin yanına gitmesin diye tasmasını sımsıkı tuttu ama Labrador cesede olan ilgisini kaybetmişti. Charlie hâlâ aynı biçimde yatıyordu. Dina oyun oynamak için onu dürtse de büyük Alman kurdu yerinden ayrılmadı.

Louise kendine çeki düzen verdi. Birkaç dakika içinde huzurlu orman bir suç mahalline dönüşecekti ve detaylı bir soruşturma başlayacaktı. Bir sürü insan buraya gelecekti ve ışıkları soğuk bir şekilde kızların eski mezarlarının üzerine vuracaktı. Louise bir an için ormanda saklanan çocuğu düşündü. Bölgeyi terk etmiş olabilirdi ama eğer terk etmemişse ışıklar onun ortaya çıkmasına neden olabilirlerdi. Ya da korkudan ölmesine.

20

Nymand arabadan dışarı adımını atıp birbirinin aynısı mezar taşlarını gördüğü zaman, "Burası ne biçim bir yer böyle?" diye bağırdı.

"Orman yetimhanenin mülkü olduğu zamanlardan kalma özel bir mezarlık," diyerek duruma açıklık getirdi Louise. Daha sonra da Roskilde'de görev yapan komiser yardımcısını cesedin bulunduğu noktaya doğru götürdü.

Frederik'in küçük yeğeni kaçırıldığında soruşturmayı Nymand yönetmişti; olay büyük bir aile trajedisinin başlangıcı olmuştu. Louise o olaydan sonra Nymand ile konuşmamıştı ama onun gözlerine baktığında, korucunun evinde yaşananlar hakkında bilgi sahibi olduğunu anladı.

"Adli tıp ekibi ve teknisyenler aşağı yukarı yarım saat sonra gelecekler," dedi Nymand. Bir yandan da cesedi nasıl bulduklarını öğrenmek istiyordu.

Eik birkaç metre uzakta durup bir sigara yaktı. "Köpek buldu. Bir anda cesedin kokusunu alıp toprağı kazmaya başladı. Ama Charlie deneyimli bir köpek, ne zaman duracağını iyi biliyor." Eik, bir paket sigarayı cebine sokarken oldukça gururlu gözüküyordu.

"Bir başka deyişle suç mahallini mahvetti," dedi Nymand soğuk bir şekilde. "Köpeği neden başıboş bırakıyorsunuz?"

Louise, ortağının Nymand ile kapışmasından korktu. Eik'ın yeni dostunu eleştirmek onunla iyi bir başlangıç yapmanın en iyi yolu değildi. Ama Eik, Nymand'ın sözleri karşısında sadece kafasını hafifçe yana eğdi.

"Eğer köpeğin tasması takılı olsaydı şu an bir suç mahallinde olmazdık," dedi sakin bir şekilde. "Ve eğer gidip mezara bakarsan, onun toprağın altından sadece cesedin elini çıkardığını görürsünüz. Kolun tamamını dışarı çıkaran kişi benim ve bir sıkıntı çıkmaması için mezarın geri kalanına da dokunmadık."

Nymand homurdandı.

"Charlie bir polis köpeği ve amatör değil," diyerek devam etti Eik. Louise güldüğünü göstermemek için başka bir tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Geriye bize yardımcı olacak bir şey kaldığını zaten düşünmüyorum," diyerek durumu kabullendi komiser yardımcısı ve adamlarının yanına gitti.

Louise, Eik ile beraber köpekleri malikâneye götürmeden önce öğrenmeleri gereken bir şey olup olmadığını sormak için onu takip etti.

Nymand başını salladı. "Ama Frederik ile konuşmamız gerekiyor." Elleri cebinde arka tarafta duran adama doğru baktı.

"Yönetici ile konuşarak daha fazla şey öğrenebilirsin," dedi Louise. "Tønnesen, onlarca yıldır burada çalışıyor. Frederik sadece son yirmi yıldır burada yaşıyor."

"Bölgeyi taramak için yarın sabaha kadar bekleyebiliriz," dedi Nymand, sanki Louise'i duymamış gibiydi.

Louise başıyla onaylayıp mezara doğru baktı.

"Ama tabii ki şimdiden suç mahallini güvenlik altına alacağız," diyerek devam etti, "Ve teknisyenler yarın işlerini bitirdikten sonra cesedi adli tıbba götüreceğiz," Nymand etrafına bakındı. "Bir emniyet çemberi çeksek iyi olacak."

Kimin için? diye düşündü Louise. Bu hafta sonu Camilla'da

kalacağını söyledi. Ayrıca ona vur kaç olayından ve ormanda kaybolan çocuktan da bahsetti.

"Frederik," diye seslendi Nymand, Louise'i görmezden gelerek, "Yarın sabah konuşabilir miyiz?"

"Burada kalabilirim. Elimden gelirse yardım etmek isterim."

Nymand sert bir şekilde başını hayır anlamında salladı. Yabancıların suç mahallini bozmasını istemediği çok açıktı. "Eve git. Sana ihtiyacım olursa ararım."

Louise, Frederik'in tereddüt ettiğini fark etti.

"Köpekleri geri götürüyoruz," diye bağırdı Eik. "Sen önden git ve birkaç bira kap. Şu anda çok iyi gelir."

Camilla, geri döndüklerinde kanepede uzanmış uyuyordu. Mutfakta çocukların kendilerine tost yaptıkları çok açıktı. Tezgâhta ağzı duran ve erimiş peynir kokan tost makinesinin yanında dilimlenmiş ekmek, peynir ve jambon gördü. İki genç merdivenlerden uçarak aşağı indiler.

"Neredeydiniz?" diye sordu Markus mutfağa adım atmadan önce.

Louise ve Frederik birbirlerine baktı. Olayı fazla abartmadan çocuklara anlatmaya karar vermişlerdi.

"Eik ve Louise ormanda bir ceset buldu," diye söze başladı Frederik.

"Büyük olasılıkla biri ormanda intihar etmiş," diye yalan söyledi Louise, çocukların ilgisini biraz düşürmek için ama daha sonra bu taktiğinin işe yaramadığını fark etti. "Polis geldi ve henüz pek bir şey bilmiyoruz."

"Yani ormanda bir katil olabilir mi?" diye sordu Markus. Fal taşı gibi açtığı gözlerle bir Eik'a bir Louise'e bir Frederik'e bakıyordu.

"Bir cinayet, değil mi?" diye sordu Jonas.

Louise bıkkınlıkla ellerini iki yana açtı. "Çocuklar, neler olduğuna dair bir çıkarım yapmak için henüz çok erken. Ama evet,

biri cinayet işleyip cesedi ormana saklamış olabilir ama bu suçun ormanda işlendiği anlamına gelmez."

Jonas'ın omuzları düştü. Markus önünde duran sandalyeyi itince ayakları zeminde gürültüyle kaydı. İkisinin de huzurlarının kaçtığı açıktı.

"Bunun annemin yaşadıklarıyla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu Markus.

Louise hızla başını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle hayır." Louise, Markus'un yanına gidip elini omzuna koydu ve diğer eliyle de yavaşça saçlarını okşadı. "Muhtemelen yıllar önce olmuştu. Siz buraya taşınmadan önce. Ve bu olayın nerede yaşandığını kesin olarak öğrenmenin yolu yok."

Herkes Louise'in söylediklerini kabullenmiş gibiydi.

"Büyük kola şişesini yanımıza alabilir miyiz?" diye sordu Markus, Frederik'e. Olumlu cevap alan çocukların keyfi cesedin onlarla artık ilgisi yokmuşçasına yerine geldi.

Louise mutfak dolabından iki bardak kapıp Frederik'ten de üst raftaki cipsi istemelerini yüzünde gülümsemeyle izledi.

"Siz bir şey istiyor musunuz?" diye sordu Frederik çocuklar üst kata çıkarken. "Acıktınız mı?"

Louise başını salladı ve birkaç tane ciğer ezmeli sandviç yapmayı teklif etti. Başı biraz dönünce en yakın koltuğa oturup dinlenmeye karar verdi ve hazırlıkları Frederik üstlendi.

Önce Bitten'in evinden uzak durmasını söyleyen Thomsen tarafından tehdit edilmişti. Daha sonra Camilla'ya ormanda arabayla çarpmışlardı. Şimdi bir de ortaya bu olay çıkmıştı. Düşünceler Louise'in aklında dolanıp duruyorlardı. Birkaç lokma yedikten sonra tabağını itti. Saat daha on biri yeni vurmuş olsa da, "Sanırım biraz uzanmam gerekiyor," dedi. "Şehre geri mi dönüyorsun?" diye sordu Eik'a.

Frederik hemen araya girdi. "Burada kalabilirsiniz. En iyi bu olabilir, polisin ikinize de ihtiyacı olabilir."

Eik bu teklife memnun oldu. "Harika. Sadece köpeği besle-

mek için bir şeyler bulmam gerekiyor. Ben, Dina için yanında köpek çantası getiren Jonas gibi düşünceli biri değilim."

Frederik buzdolabını işaret etti. "Dolapta biftek var. Charlie bir vejetaryen değilse ona ziyafet çekebilirsin."

Louise'in misafir odasında kendisine özel bir çekmecesi vardı. Beklenmedik bir ziyaret esnasında ihtiyaç duyduğu her şey oradaydı. Bu çekmeceyi ona Camilla ayarlamıştı. Frederiksberg'deki evlerinden taşındığı için bunun görevi olduğunu düşünmüştü.

Louise, Eik ile bir kez bu misafir odasında, Camilla ve Frederik'in evlendiği gece yatmıştı. Tonlarca şampanya içip ilk kez burada öpüşmüşlerdi. Merdivenleri nasıl çıktığına ve yatağa nasıl girdiğine dair bir fikri yoktu ama bir anda o gece Eik ile yaşadığı her şeyi saniyesi saniyesine hatırlamıştı. Onun vücudunu, yüzündeki kirli sakalı, ellerini.

Tuvaletteyken Eik ile ilgili aklından geçen şeyler, midesinin karıncalanmasına neden oldu. Eik'ın misafir odasına doğru ilerleyen adımlarını duyunca yüzüne bir su çarptı.

Eik o gece ona hayatını anlatmıştı. Ona kaybettiği kadından bahsetmişti. Onunla ve iki arkadaşıyla beraber Akdeniz'de yelken açıp neler yaptıklarını ve Roma'nın dışında ettikleri kavgayı anlatmıştı. Eik tatili yarıda kesip Copenhagen'a dönmüştü ve kaza haberini de orada almıştı. Denizciler kiralık teknenin küçük bir limana doğru sürüklendiğini görmüşlerdi. Eik'ın arkadaşları boğularak hayatlarını kaybetmişlerdi ama kız arkadaşı arkasında bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. O günden beri onu gören olmamıştı. Bu olay Eik'ın içinde büyük bir kara delik oluşturmuştu. Bazen onun içine düşüyor ve yukarı tırmanmakta da zorlanıyordu.

Eik tuvaletin kapısını çaldı. "İyi misin?"

Louise musluğu kapadı. "Geliyorum," dedi ve yüzünü kuruladı.

21

Telefon çaldığında Louise bir süredir uyanıktı. Gece pek fazla uyuyamamıştı. Utanç içindeydi. Tüm o iç ısıtan dokunuşların ortasında bir anda kendisine sarılıp ağlamaya başlayınca Eik ona büyük bir anlayışla yaklaşmıştı. Gözyaşları dindikten bir süre sonra da hikâyenin devamını, tüm hayatını ele geçiren kederi ve utancı anlatmıştı ona. Onlardan ayrılmak istemesine rağmen pis pençelerini Klaus'tan çekmeyen Thomsen ve çetesi hakkında konuşurken sırtını okşamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Louise ona doğru dönüp elini göğsüne koymuş, daha sonra elini kaburgalarına doğru oradan kalça kemiğine ve kasığına doğru götürmüştü. Ama onun büyüdüğünü ve sertleştiğini hissettiğinde, zihninde korucunun ahırında yaşananlar belirince Eik'tan uzaklaşmıştı.

"Yaşadıkların hakkında profesyonel biriyle konuşmayı düşünmüyor musun?" diye fısıldamıştı Eik.

Aslında, kriz danışmanıyla konuşmanın iyi bir fikir olduğunu aklından geçirmişti. Başvurmayı düşündüğü kişinin adı Jakobsen'di. Cinayet masası yıllardır memurlarına psikolojik destek sağlaması için onunla çalışıyordu ve Louise de daha önce ona gitmişti. Eik'ın haklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden Jakob-

sen'den randevu almaya karar verdi ama önce çocuğu bulması gerekiyordu. Ayrıca Klaus'un öldüğü gece tam olarak neler yaşandı öğrenmesi gerekiyordu.

Louise yere uzanıp titreyen telefonunu eline aldı.

"Karşımıza yaşlı bir kadın çıktı. Onun yüzünden rahat çalışamıyoruz. Frederik Sachs-Smith'e de bir türlü ulaşamıyorum," diyerek söze girdi Nymand, kendini tanıtmadan. "Kadını buradan almanız gerek."

Louise yatakta doğruldu. Saat yedi buçuktu, görünüşe göre az da olsa uyumayı başarmıştı. "Neredesin?"

Eik da uyanmıştı.

"Kızlardan birinin mezarının yanındayım. Hani dün akşam burada bir ceset bulmuştunuz ya, işte orada. Bu arada, cesedin bir kadına ait olduğunu düşünüyoruz. Mezarlığı baştan aşağı incelememiz gerekiyor ama başımızda bu kadın beklerken bunu başaramayız."

"Ceset hakkında başka bir bilgiye ulaşabildiniz?" diye sordu Louise.

"Bu yaşlı kadın, işimizi yapmamıza engel olmaya devam ederse hiçbir halt öğrenemeyeceğiz!"

"Hemen geliyoruz."

Camilla oturmuş mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Avuçlarının arasında bir bardak kahve, aklında evden kaçıp ormanda yaşayan çocuk vardı.

Vücudunun her tarafının ağrıması yetmiyormuş gibi Frederik geceyi kanepede geçirmesine izin verdiği için boynu da tutulmuştu. Frederik haplarla ona günaydın demeye gelince can havliyle elindeki hapları alıp içmişti. Ona Eik'ın köpeğinin mezarlıkta bulduğu cesetten bahsettiğindeyse gelip kendisini almadığı için sinirlenmişti ama Frederik ona orada neler yaşandığına dair kimsenin bir bilgisi olmadığını ve uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu yatıştırmıştı.

Merdivenlerde Louise'in ayak seslerini duyunca o yöne doğru döndü. Eik ve arkadaşının beraber yattıklarını tahmin etmişti. Onun güne mutlu bir şekilde başlayacağını düşünüyordu ama Louise odaya girdiğinde Camilla'nın suratındaki gülümseme kayboldu. Arkadaşı yorgun görünüyordu, gözlerinin altında mor torbalar vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Camilla. Bir bardak kahve daha almak için ayağa kalktığında inledi. "Beni uyandırabilirdin. Seninle birlikte oraya gitmek istiyorum."

"Yöneticinize ulaşabilir misin?" dedi Louise. "Polis suç mahallinde ve bölgeyi taramaları gerekiyor. Ama Elinor mezarlardan birinin üstüne oturmuş ve onların çalışmalarına müsaade etmiyormuş. Polis birinin gelip onu almasını istiyor."

"Onun orada ne işi var?" dedi Camilla. "Ve dün tam olarak neler oldu?"

Louise omuz silkti. "Köpekler etrafta koşuşturuyordu, biz daha neyin peşinde olduklarını anlamadan Charlie toprağın altından bir el çıkardı."

"Tanrım! Burada neler oluyor böyle? Eğer burada Vikingler, hayaletler, bilerek arabalarını insanların üzerine süren şoförler ve mezarlara gömülmüş cesetler olduğunu bilseydim, Frederik benimle beraber şehre taşınmak zorunda kalırdı."

"İki mezar olup olmadığından şimdilik emin değiliz," dedi Louise. "Tek bildiğimiz mezarlıkta şüphe uyandıran bir cesedin varlığı."

Eik darmadağınık saçlarıyla arkasından geldi ve kahve makinesine doğru yöneldi. "Bir bardak kahve içecek kadar zamanımız var mı?"

"Kahveyi yanında getirirsen var," dedi Louise, ayakkabılarını ayağına geçirmeye başlamıştı bile.

"Sizinle geliyorum," diye bağırdı Camilla. Tønnesen'ı aradı ama adam cevap vermedi. "Elinor'u ben hallederim."

Camilla bahçeye doğru baktı. Dina bir ağacın altına uzanmış

uyuyordu. Charlie kuyruğu havada burnuyla yeri tarıyordu. "Onları içeri mi kapatalım yoksa yanımızda mı götürelim?"

"Nymand'ın takımı kendi köpeklerini getirmiştir, yani bizimkilerin burada kalması iyi olur," dedi Louise, Eik'a doğru bakarak.

"Tabii," dedi ve iki köpeği içeri çağırdı. "İhtiyar sirk atını dans ettirmeyeceksen onu sahneye de çıkarmayacaksın."

KAKTÜS TEAM

22

Elinor, büyük bir satranç tahtasındaki küçük bir piyon gibi gözüküyordu. Bastonuna yaslanmış, sırtı kambur kadın, birisi onu çivilemişçesine mezarın üstünde dikiliyordu.

"Merhaba Elinor," diye seslendi Camilla.

Sabah düşen çiğ hâlâ ormandaki yaprakların ve çalıların üzerindeydi. Mezarların hepsinin üstü koyu renk çakıl taşlarıyla kaplıydı. Bir zamanlar bu mezarlara güzel bakılmıştı ama şu an pek çoğunun üstü yabani otlarla kaplıydı. Büyük olasılıkla rüzgârların biriktirdiği bir ufak toprak yığını mezarları sarmıştı ve üzerlerinde kendi kendine uzun çimenler büyüyordu. Bütün alan ihmal edilmişti ve hızla doğaya geri dönüyordu.

"Polisin işini yapması için onun oradan çekilmesi gerekiyor," diye tekrar etti Louise. Ardından Nymand ile suç mahalli inceleme ekibine doğru ilerledi. Cesedin etrafını dikkatli bir şekilde kazmışlardı ve şimdi de onu çıkarmak için bir plaka yerleştiriyorlardı. Ceset ve etrafındaki toprak incelenmek üzere laboratuvara götürülecekti.

Ağaç tepelerinin gölgeleri Camilla'nın ayaklarının önündeki toprağın üzerinde dans ediyordu. Ormanın bir köşesindeki küçük bir noktadan, hemen ilerideki eğri büğrü, yaşlı ağacın ilerisinden hafif bir sis yükseliyordu. Soğuk sabah yelinde titredi.

"At arabaları Ölüm Yolu üzerinde ilerliyor," diye mırıldandı kadın.

"Hani işinize engel oluyordu?" diye sordu Camilla, ondan birkaç metre uzakta duran köpek eğitmeni polise, "Şu taraftaki mezarlar üzerinde çalışmalarınızı sürdürmüyor musunuz?"

"Onu yolumuzdan çekerseniz biz de işimizi yapabiliriz," dedi adam sadece. Gözlerini Camilla'nın siyah ve mor yüzüne dikmişti.

Elinor mırıldanıp duruyordu. Camilla elini uzattı ama onu görmezden gelince bir adım geri attı. Kadının durduğu yerde toprak siyahtı, en ufak bir yeşillik yoktu. Sanki biri etrafını temizlemiş gibiydi.

"Lanet olsun, beni dinleyin, bunu sadece sizi sinir etmek için yapmıyor," dedi Camilla ve sendeleyerek memuruna doğru yaklaştı. "Orada durup huysuz huysuz bekleyeceğinize gidip orada neler oluyor inceleyebilirsiniz. Şuradaki mezarların toprakları daha farklı görünüyor."

"Evet, olabilir! Ama orada dikilirken görmek biraz zor, değil mi?"

Camilla gözleriyle etrafta Nymand'ı aradı.

Elinor en sonunda kımıldanmaya başladı. Öne eğilip yere doğru baktı, arkasını döndü ve mezardan uzaklaştı. Camilla onu takip etti. Artık Elinor'un ona bu mezarı işaret etmek istediğinden emin olmuştu. Amacına ulaşınca da mezarın üstünden çekilmişti.

Yaşlı kadını takip etmek için acele etti. Camilla'nın tüylerini diken diken eden şey, sadece sabah soğuğu değildi; içinde bir şeyler olacağına dair bir his vardı. Hiç de iyi olmayan bir şey.

Elinor iki mezar taşının yanından geçtikten sonra üçüncünün yanında durdu. Mezar diğerleri gibi gözüküyordu; toprağa hafifçe gömülmüş, aynı gri ve sade taştı. Camilla çömeldi ve tam mezar taşının üstünde yazanları okuyacakken arkasından gelen bir erkek sesi dikkatini dağıttı.

"Burada bir şey bulduk!" dedi uzun, iri polis memuru. Köpek şimdi Elinor'un dikildiği yere ilgisini verdiği için köpek eğitme-

ninin doğrulduğunu gördü. Nymand ve ekibi telaşla oraya koşturdu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı ve Elinor'un kolunu tuttu. "Orada neler olduğunu görmeye gideceğim."

Fakat tam gidecekken Elinor onun kolunu sımsıkı kavradı. "At arabaları Ölüm Yolu üzerinde ilerliyor."

Teknisyenler, mavi minibüsü Elinor'un üzerinde durduğu mezara doğru geri geri götürdü. Beyaz iş tulumları giymiş iki adam dikkatli bir şekilde toprağı kazmaya başladı.

"Olumlu!" diye bağırdı bir kişi.

Camilla sesin geldiği yere doğru aceleyle ilerlerken omzunda güçlü bir el hissetti. "Burada kalın!" dedi bir polis memuru.

"Neler oluyor? Çekin ellerinizi üzerimden!" diyerek çıkıştı Camilla.

"Görünüşe göre bir ceset daha buldular," dedi memur ve onu bıraktı.

"Elinor'un durduğu yerde bir ceset mi gömülüymüş?"

"Öyle görünüyor."

Bir an şaşkınlıktan dolup kaldı, ardından hışımla arkadaki mezarın üzerinde dikilen Elinor'a döndü. Göz göze geldiler ve daha sonra yaşlı kadın arkasını dönüp ormana doğru ilerledi.

Camilla ona seslendi. Peşinden gitmek istedi ama hem bacaklarındaki ağrı hem de iri polis memuru ona engel oldu. "Bu yaşlı cadı neyin peşinde?" dedi memur, Elinor'un arkasından bakarken.

Camilla bezgin bir tavırla omuzlarını düşürdü. Yaşlı kadının biraz önce üzerinde durduğu mezara baktı. Köpek eğitmeninin köpeğine övgüler yağdırdığını duydu. Köpek de bir yandan eğitmeninin ona verdiği ödül mamasını afiyetle midesini indiriyordu. İnsanların harıl harıl çalışmasına rağmen ormanın dingin olduğunu fark etti. Bir an kendisini bir film setindeymiş de gözleri önünde bir toplu mezar ortaya çıkarılıyormuş gibi hissetti.

"Bence bakmanız gereken bir mezar daha var," dedi Camilla.

"Nymand!" diye bağırdı polis memuru, açıklığın öte yanından.

Memur köpek eğitmenine, işaret ettiği mezarı kontrol etmesini söyleyince Camilla kılını bile kıpırdatamadı. İçinde ne göreceğini zaten bildiğine dair bir his vardı.

Gözleri memuru ve köpeğini ağır çekimde takip ediyordu. Mezarda durdular. Köpek etrafı kokladı ama eğitmenine başını kaldırıp baktığında sesini çıkarmadı. Eğitmen, Camilla'nın yanındaki memura bir şey söyledi ama Camilla konuşulanları duymadı, şadece dudaklarının hareket ettiğini görmüştü. Bakışlarını yeniden mezara doğru çevirdi.

"Olumsuz," dedi memur.

Memur mezarın başından ayrılmadan önce Camilla onun kolunu tuttu. "Orada bir şey *var*. Yoksa, Elinor bize mezarı işaret etmezdi." Adamın olay yerlerinin her zaman, dikkat çekmek isteyen garip insanları kendine çektiğine dair sözlerini duymazdan geldi. Camilla etrafından birkaç teknisyenin cirit attığı ilk mezarı göstererek, "Birkaç dakika önce haklı çıkmıştı ama," dedi. Atmosfer çok gergindi. Teknisyenler hızlı çalışıyor, kısık sesle konuşurlarken çıkarılanlara odaklanıyorlardı.

Louise arkadaşının yanına geldi. "Genç bir kadın. Kısa bir süre önce gömüldüğü düşünülüyor. Eğer adına bir kayıp kişi raporu hazırlandıysa muhtemelen kimliğini teşhis etmek çok zor olmaz."

"Bu nasıl olabilir?" diye fısıldadı Camilla. Kalbi sıkışıyordu. *Morgenavisen* gazetesi için çalışırken pek çok cinayet olayını incelemesine rağmen, ceset görmek onun için hâlâ zor bir deneyimdi. "Neden bütün cesetler burada ortaya çıkıyor?"

Oturmak zorundaydı. Yanaklarındaki kan çekilirken kafatası karıncalandı.

Louise başını iki yana salladı. Ona verebilecek bir cevabı yoktu.

"Elinor'un bana gösterdiği son mezarı kontrol etmen gerek," dedi. Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Köpek koku alamamış olabilir ama ben orada bir şey olduğuna eminim. Oraya bakmamızı istediği açık."

"Tahminime göre bu bölge tamamen güvenlik çemberi altına alınacak. Nymand bu bölgenin geçmişiyle ilgili bilgi sahibi olan

bir arkeolog çağıracak. Bize son zamanlarda birinin burada toprağı kazıp kazmadığını söyleyebilirler." Louise diğerlerine doğru yürümeye başladı.

Camilla onu takip etti. "Demin bulduğunuz kadın kim olabilir?"

"Bunu söylemek zor. Genç, muhtemelen yirmili yaşların başlarında."

"Nasıl görünüyor?"

"Zayıf, neredeyse çıplak, uzun sarı saçlı," dedi Louise. "Bir bileğinde dövme var, bir tanede kalçasının üstünde var ama ne olduğunu göremedim."

Louise, teknisyene ve Elinor'un üzerinde durduğu son mezara doğru yaklaşırken Camilla arka planda kaldı.

Geri dönünce, "Genç kadının nasıl öldüğünü tespit edebildiniz mi?" diye sordu Camilla. Ama o anda Nymand herkese uzaklaşmasını emretmişti.

"Tüm bölgeyi emniyet altına alana kadar kimsenin buraya girmesini istemiyoruz," diye bağırdı. Gözlerini Camilla'ya dikti.

Gazetecilik yaptığı yıllar boyunca bazı faali meçhul davaları mercek altına almıştı. Bazılarını hatırlayabiliyordu ama bunlardan hiçbiri Roskilde bölgesinde hayatını kaybeden genç bir kadın ile alakalı değildi.

"Bu biraz zaman alacak," dedi Louise. Camilla sallanmaya başlayınca kolunu onun omzuna koydu. "Nymand, bir arkeolog bölgeyi inceleyene kadar herkese durmalarını emretti. Ayrıca Elinor'un sana gösterdiği son mezarı da inceleyecek. Eğer birisi son zamanlarda toprağı kazmışsa, bitki örtüsü bize bu konuda ipuçları verecektir."

Bir polis memuru Camilla'nın yanına gelerek ondan bölgeyi terk etmesini rica etti. "Tüm bölgeyi güvenlik çemberi altına alıyoruz," dedi. Sanki Camilla'nın oraya koşmasını bekliyormuş gibi ormanı işaret etti.

Eğri ağacın öte yanını işaret ederek, "Aracımızı öbür tarafa park ettik," dedi Camilla.

"O zaman suç mahallinin etrafından dolaşarak gitmeniz gerekecek," dedi adam ve onu itmeye başladı.

Camilla'nın sabrı taşmıştı. Üşüyordu, bacağı ağrıyordu ve gözleri önünde inanılmaz şeyler yaşanıyordu. Son istediği şey kafasını kazıtmış genç bir polis memurunun kendisine emirler yağdırmasıydı.

"Çek ellerini üzerimden. Burası benim ormanım!"

"Olabilir ama şu an burası bir suç mahalli. Bu yüzden sizden bölgeyi terk etmenizi istemek zorundayım."

Camilla ona binlerce farklı yoldan cevap verebilirdi ama bunun yerine iç çekerek geri adım attı. Artık tek isteği eve gidip uzanmaktı.

"Eik ile beraber şehre dönüyoruz," dedi Louise, onu arabaya doğru takip ederken. "Ulusal kayıp kişi raporlarını incelemek için ofise gideceğiz."

23

Onu buldular. Onu buldular! Sune, bir an heyecandan ölecekmiş gibi hissetti.

Son iki gündür saklandığı yerden polis arabalarını izlemişti. Köpeklerinin sesini duymuş ve polis memurlarının bağrışlarını dinlemişti. Adamlar her yeri kazmışlardı, eski yetimhanenin mezarları düzensiz, kara tümsekler halindeydi.

Sune beyaz iş tulumu giymiş iki adamın ceset torbasını yaymasını ağaçların arasında saklandığı yerden izlemişti. Uzakta olmasına rağmen, ceset torbasının içine koyulan uzun sarı saçlı kadını tanımıştı. Onu siyah camlı bir arabanın arkasına götürdüler.

Polis sonunda ormanı terk edince Sune da kazılmış mezarların tersi istikamete doğru gizlice ilerledi. Kalbi göğsünü dövüyordu, damarlarına hücum eden kan yüzünden başının döndüğünü hissetti. En başından beri haklıydı. Bu yaşananların bir hayal, korkusunun nedensiz olması için kendi kendine hep dua etmişti. Ama kadının şenlik ateşiyle aydınlanmış, yerde yatan cansız bedenini görmüştü.

Ayın soluk ışığı Sune'un etrafında hafif gölgeler oluşturuyordu ama o artık ağaçlardan ya da karanlık ormandan korkmuyordu. Doğaya ait elementler onu hiç tedirgin etmiyordu. O başka şeylerden korkuyordu.

Sune nefesini toplamak için durduğunda, arkasında kırılan dal seslerini duydu ve hışımla arkasını döndü, sert adımlar ona doğru ilerliyordu. Sune yaşadığı şok yüzünden etrafına fazla dikkat etmemişti ve karanlıktan babasının sesini duyduğu an koşmaya hazırlandı.

"Bekle! Beni dinlemen gerekiyor. Annen seni görmek istiyor!"

Bir anda yaşanan her şey aklına hücum etti. Umutsuz kaçışı. Ceza, yemin yüzüğü. Bacakları koşarak uzaklaşmak istiyordu ama annesine karşı duyduğu özlem harekete geçmesini engelliyordu. Kalbi göğsünü öyle bir dövüyordu ki kuşlar gece uykusuna yatmamış olsaydı kaçışırdı. Ormanda babasıyla yalnızdı.

"Sune." Babası kollarını açarak ona doğru yaklaştı. Çekim gücü âdeta bir mıknatısı andırıyordu ama direndi. Babasının kolları düştü.

"Polis senin hakkında soru sormak için evimize geldi. Onlara ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken çok zorlandım. İnsanlar senin intihar ettiğini düşünüyor. Herkes senden bahsediyor."

Sune da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu durumun artık bir son bulmasını istiyordu. Babası o gece kulağına kendini toplamasını, arkadaşlarının önünde onu utandırmamasını söyleyen adamdan bütünüyle farklı görünüyordu.

"Annenin durumu iyice ağırlaştı ve bu durum onu çok üzüyor. Onun hatrına eve dön. Beraber her şeyin üstesinden gelebiliriz. Sen artık yetişkin bir çocuksun. Bazı sorumlulukların var."

"Eve dönmeyeceğim," diye fısıldadı Sune, sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

"Mecbursun. Sana burada sahip çıkamam."

"Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi, kendisine olan güveni biraz daha artmış gibiydi.

"Artık bakamazsın. Bu çok tehlikeli. Benimle birlikte gel ve yemin yüzüğünü kullanarak kardeşliğe yemin et. Senin kaderin doğduğun gün belirlendi, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bir süreliğine ay ışığının altında birbirlerine baktılar. Daha sonra Sune başını salladı, babasının neyin peşinde olduğunu anlamıştı. Onu almaya gelmesinin annesiyle alakası yoktu.

"Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Sen bizden birisin, biz sana bakarız."

Sune babasının onu tutsak etmeye çalıştığı Asatro bağlarını neredeyse görebiliyordu. İyice sıkılaşarak etlerini kesiyor, Midgård'ın etrafına dolanan ve kendi kuyruğunu ısıran solucan gibi hırlıyordu. Ama bir anda babasının omuzları yeniden düştü, suratındaki ifade yumuşadı ve iç çekti.

"Şimdi karar verme. Yarın gene görüşelim mi? Ama şunu söylemem gerekiyor, eğer bana hayır dersen kendi başına kalırsın. Tamamen kendi başına kalırsın. Kucağa oturtulmamış çocuklar gibi yalnız kalırsın."

Sune bunun ne demek olduğunu biliyordu. Annesinin ve babasının kucağına oturmamış çocuklar kimseye ait değillerdir. Ebeveynlerinin bakamayacaklarına karar verdikleri çocuklar ormanda kurtlara terk edilirler. Sune adını aldığı ve ailesinin resmî olarak kendisini kabul ettiği bir ayinde kucağa oturmuştu. O zamanlar çok küçüktü, neler yaşandığını hatırlamıyordu ama kimse ona ailesi tarafından reddedilebileceğini söylememişti.

"Yarın akşam güneş battıktan sonra büyük meşenin orada buluşalım," dedi babası. "Sana açık bir kapı bırakıyorum. Eğer bu kapıdan içeri girmezsen, seni artık koruyamam."

Babası arkasını döndü ve gitti.

24

Olle pazartesi günü koridorda karşılaştığı Louise'e, "Ofisinizi şubeden taşınız mı siz?" diye sordu.

Louise hafta sonu geldiklerini ona söylemek üzereydi ama bunun yerine, Roskilde polisine yardım ettiklerini ve teşhis etmeleri gereken üç kişi olduğunu söyledi. Olle bunun Nymand'ın davası olup olmadığını sorunca Louise evet anlamında başını salladı.

"Rønholt sabahki toplantıda bahsetti," dedi Olle. "Mezarlıkta üç tane ikili mezar bulunduğunu ve bizim yardımımıza ihtiyaç duyabileceklerini söyledi. Kimlik teşhisi için Interpol ile bağlantıya geçip onların veri tabanına bakmamız gerekebilir."

"Buna hiç şüphe yok," dedi Louise. "Nymand elinden geleni yapıyor, bugün patologlar da cesetleri inceleyecekler. Diş örnekleri elimize geçer geçmez kimlik tespiti çalışmalarına başlayacağız. Yakın zamanda ölen cesetle ilgili elimizde fazladan birkaç ipucu daha var: İki dövmesi var ve onların fotoğraflarını çektik. Elimizdeki tüm verileri bir araya getirip toplantıda sunacağım."

Louise, meslektaşına gülümsedi ve hızlı bir şekilde Sıçandeliği'ne doğru ilerledi.

"Kendi çayını içmeyi tercih edeceğini düşünüyorum," dedi Eik beş dakika sonra içeri girerken. Masasına bir tepsi koyup içinde iki çörek olan bir tabağı Louise'in önüne bıraktı.

Louise, Eik'ın tabağındaki sandviç dağına şaşkınlıkla baktı. İki peynirli, dört tane de ciğer ezmeli.

"Görünüşe göre taze orman havası senin iştahını açmış," dedi. Ama Eik sandviçlerin içinden turşuları almaya başlayınca neler döndüğünü anladı.

"Bunu yapamazsın. Onu bunlarla besleyemezsin!" Louise, iştah açıcı kokuların kaynağına dikkat kesilmiş Charlie'ye doğru baktı. "Bunları yedikten sonra bütün gün gaz çıkarıp bizi burada perişan edecek."

"Sakin ol. Bugün Netto'ya gidip köpek maması alacağım," diye söz verdi Eik. Tabağı yere koydu.

Louise iç çekti. Veterinere gidip Charlie için doğru düzgün bir mama alması gerektiğini biliyordu. Ama daha fazla bir şey söyleyemeden, Olle kapıyı tıklatıp kafasını içeri soktu ve köpeğe doğru endişeli bir bakış attı.

"Şu fotoğraflara bir bakın." İçeri bir dosya uzattı. "Tårnby'den, yirmi dört yaşında bir kadına ait. Kız kardeşi üç hafta önce kayıp ihbarı vermiş. Küçük bir oğlu var, üçüncü doğum gününden önce kaybolmuş ve iki tane dövmesi var."

Dava, Station City'ye aitti ve genç kadın bir hayat kadınıydı. *Muhtemelen bu yüzden ona öncelik verilmemiş,* diye düşündü Louise. Kaybolan şahıslar genellikle kendi kendilerine döndükleri için polisler kayıp olaylarında işi biraz daha ağırdan alırlardı.

"Lisa Maria Nielsen," dedi Louise yüksek sesle.

"Tam olarak ne zaman kaybolmuş?" diye sordu Eik, tişörtündeki ekmek kırıntılarını eliyle silkelerken.

"31 Mayıs ya da 1 Haziran'da," dedi Louise. Gözlerini kapadı ve bir an için düşündü. "Çocukla aynı tarihte."

Louise, Ollie'ye doğru döndü. "Bu bir süre bende kalabilir mi? Aradığımız kişi olduğundan emin olmamız gerekiyor ilk önce, teşekkürler Olle."

Adam odadan ayrılınca Eik, Louise'den bilgileri yüksek sesle okumasını istedi.

"Lisa Maria'nın küçük bir oğlu var. 1 Haziran'da üç yaşına

basmış. Lisa oğlunun doğum gününe gelmeyince kız kardeşi kayıp ihbarında bulunmuş. Lisa, çocuğunun doğum gününde onu asla yalnız bırakacak biri değilmiş. Hayattaki tek varlığı çocuğuymuş. Lisa doğum günü için oğlunun kreşten arkadaşlarını çağırmış. Onlar için sandviç ve pasta hazırlayacakmış. Bu işleri kız kardeşi halletmek zorunda kalmış ve yeğenine, annesinin doğum gününde nerede olduğunu anlatırken oldukça zor anlar yaşamış."

"Ne yazık ki bu meslekte böyle şeyler yaşanıyor," dedi Eik kısık sesle. "Çocuğa kim bakıyor?"

"Kız kardeş. Ev arkadaşılarmış. Kız kardeşinin de dört yaşında bir kızı var."

Louise, Lisa Maria'nın kız kardeşinin polise verdiği fotoğrafları inceledi. İki dövmeyi de tanıyınca Olle'yi aradı.

"Kız kardeşe ulaşın ve kimlik tespiti için gerekli ayarlamaları yapın. Adli Tıp ne zamana işlerini bitirir bilmiyorum. Flemming Larsen'e ulaş. Bu hafta sonu görevdeydi, cesetler geldiğinde Adli Tıp'taydı."

Louise telefonu kapatıp dosyayı Eik'a uzattı. Daha sonra Sune Fradsen adına açtığı yeşil dosyayı alıp dosyaya göz atmaya başladı. "Aynı zamanda ortadan kayboldular."

"Ama aynı bölgede kaybolup kaybolmadıklarını bilmiyoruz," diye belirtti Eik. Peynirli sandviçinin yarısını Charlie'ye attı.

"Kes şunu, onu hasta edeceksin," dedi. Louise. "Doğru, bunu bilmiyoruz ama kadın Sune'un saklandığı yerde gömülüydü."

"Yani onun bir şeyler görmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Eik. "Bu yüzden saklanıyor olabilir. Bir suça tanıklık ettiği için ortaya çıkmaya korkuyor olabilir. Ne düşünüyorsun?"

Yapbozun parçaları yerine oturmaya başlamıştı. "Kadını o öldürmüş olabilir!" dedi Louise. Bu cinayetin faili de, tanığı da olabilirdi. İki şekilde de ormanda saklanmak için bir nedeni vardı.

"Bu da olasılıklardan biri. Ama on beş yaşında. Bunu yapabilir mi?"

"Bir şey onu deli gibi korkuttuysa yaralı bir hayvan gibi tepki vermiş olabilir."

"Gençler her gün kayboluyor," diye hatırlattı Eik ona.

Louise başıyla onayladı. Normalde küçük bir çocuk kaybolduğunda arama çalışmaları ilk başta çok yoğun bir şekilde yürütülürdü. Polisler en önce gölleri ve sıklıkla kullanılan yolları arayıp kredi kartı ya da banka kartı kullanılmış diye bakarlardı. Bu çalışmalar sonuçsuz kaldığında, kanundan kaçan tehlikeli ve sorunlu kişilerin uğrak yeri olan Freetown Christiania'ya geliyordu sıra. Sonra da gençlerin kaldığı yurtlara bakılıyordu. Kaybolan gençler, kendi rızalarıyla evden kaçmışlarsa bir süre sonra açlıktan ve evin rahatlığına duydukları özlemden dolayı geri döndükleri için bazen son adıma gerek bile kalmıyordu. Ne de olsa, uzun süre banyo yapmayan insan kendi kokusundan bile tiksinir.

"Fakat bu kalıp davaya uymuyor," dedi Louise.

"Bunu araştırmamız gerekiyor," diyerek ona katıldı Eik ve şimdi çocuğun nerede olduğuna dair bilgi bulunduğuna göre, babanın oğlunu arayacağı doğru mu diye sordu.

Louise başını evet anlamında salladı. "Eğer onu bulursa bize söyleyeceğine söz verdi. Neyse, ben Nymand'ı arayacağım. Eğer çocuğun bu cinayetle bir alakası varsa bundan haberi olması gerek."

Louise yardımcı komisere ulaştı. Ona, genç kadının kimliğini büyük olasılıkla teşhis ettiklerini ve Sune Frandsen'ın Lisa Maria'nın kaybolduğu günden beri ormanda saklandığını söyledi.

İki davayı da onun için özetledi ve çocuğun fotoğrafını görebilmesi için ona Sune'un kayıp şahıs dosya numarasını verdi.

Nymand saklanan çocuğu bulmak için bölgede arama faaliyetlerine başlamaya karar verdi. "Eğer oradaysa onu bulacağız. Ama eğer onun davam ile bir alakası yoksa senin için kaçak gençlerin peşine düşecek kadar zamanımız olmadığını bilmeni isterim."

"Anlıyorum," dedi Louise. *Garip*, diye düşündü. Bu saçma laflar onu sinirlendirmemişti. Çok yorgun olmalıydı.

"Babasını arayıp ona Roskilde emniyet güçlerinin bir arama çalışması başlatacaklarını söyleyeceğim," dedi Eik.

Louise, çöreğinden bir ısırık aldı ama kuru çörek boğazına takılıp kaldı. Ama çok açtı. Küçük bir paket tereyağının ambalajını sıyırıp çöreğin üzerine tereyağını kalın bir tabaka sürdü ve ona saldırdı. Eik telefon konuşmasını bitirdiğinde tabağını temizlemişti.

"Nymand'a arama çalışmalarını iptal etmesini söyle. Sune eve dönmüş."

"Ve o aptal beni aramaya tenezzül bile etmemiş mi?" Yorgun olmasına rağmen bazı şeyler onu hâlâ sinirlendirebiliyordu.

"Özür dileyip durdu. Oğlunun, annesiyle yeniden bir araya gelmesinin duygusal anlamda onu çok etkilediğini söyledi. Biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymuşlar ve adam da bu esnada seni aramayı unutmuş. Görünüşe göre çocuk okula bile gitmiş. Bu bana gerçekten çok garip geldi. Yani, üç haftadır ortalıkta yoktu."

"Küçük şehirlerde işler bu şekilde yürür," dedi Louise. Üzgün bir şekilde omzunu silkti. "Her şey en kısa sürede eski haline dönmelidir."

Eik başını iki yana salladı. "Birinin çocukla ilgilenip onun ne durumda olduğunu incelemesi gerekirdi. Orada işler hep mi bu şekilde yürüyor yoksa olan biten her şeyi unutmak işlerine mi geliyor?"

Son söylediği söz Louise'e bir suçlama gibi gelmişti. "Birisi kontrol edecek ve o da biz olacağız. Arama faaliyetlerini iptal edip davayı kapamadan önce oraya gidip onunla konuşacağız. Üç hafta boyunca ormanda neden saklandığını öğrenmek istiyorum. Ve onunla konuştuktan sonra gözümüz onun üstünde olacak."

"Neden bunu şimdi yapmıyoruz?" diye sordu Eik. Ayağa kalkacakmış gibi ellerini masanın üstüne koydu.

"Hâlâ okuldayken mi?"

Eik başıyla onayladı. "Ebeveynleri yanında değilken, evden neden kaçtığını öğrenmek daha kolay olmaz mı?"

Tabii ki, diye düşündü Louise. Sune'un yanında bir yetişkin olması gerekiyordu ama okulda kolayca bir öğretmen ya da bir müdür bulabilirlerdi.

"Gidelim," dedi Louise ve ayağa kalktı.

KAKTUS TEAM

25

Gölün yanından geçerlerken Louise dokuzuncu sınıftan mezun olduğundan beri Hvalsø Okulu'na adım atmadığını fark etti. O zamanlar tüm hayatı okuldan ibaretti ve mezun olduktan sonra da okul ansızın hayatından çıkıp gitmişti. Peki şimdi neden geri dönmek zorundaydı? Mezun olduktan sonra okula dönmek için bir sebep yoktu.

Louise yolu hatırlıyordu. Eik'ı konferans salonunun önündeki otoparka doğru yönlendirdi. Öğrencilerin bisikletlerini bıraktıkları kulübelerin önünden geçtiler. Bu bir kestirme yoldu, ayrıca bu şekilde ana girişi de kullanmak zorunda kalmıyorlardı. Ama kafeteryanın içinden geçmek zorundaydılar. Müdürün odasına doğru giderken meraklı gözler onları takip edecekti.

Kafeteryanın beklediği yerde olmadığını görünce aşinalık hissini kaybetmeye başladı. Yani artık Ellen Teyze de çocuklara sandviç ve şeker satmıyordu. Louise eski okulunda yaşanan bu değişimleri görünce biraz hüzünlendiğini hissetti.

Sekreter ofisinde duran kadına Sune Frandsen ile konuşmak istediklerini söylediler ve Sune halihazırda derslerinden geri kalmışken ders saatinde geldikleri için özür dilediler.

Sekreter şaşırmıştı ama çabuk bir şekilde kendini toparla-

yarak gülümsedi. "Onu geri döndüğünden haberdar değildim. Bunu duymak çok güzel. O çok tatlı bir çocuk, kimse neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştı. Onun kendi hayatına son vereceğine dair söylentiler çıktı." Bir anda hüzünlenmiş gibiydi. "Hiçbir çocuk ya da genç, daha doğrusu hiç kimse böyle bir noktaya gelmemeli. Ah, canım. Eğer biraz beklerseniz hemen onu buraya getirebilirim."

Okulun büyük bir fotoğrafının altında duran iki sandalyeyi gösterdi. Gri beton dış cephe ve pas kırmızısı kare pencereler. Öğrenciler okulun önünde uzun bir sıra halinde duruyorlardı. Louise fotoğrafın çekildiği günü hatırladı. Aslında o da öğrencilerin arasında bir yerdeydi.

Müdür ofisinden çıktı. Kısa bir tanışma faslının ardından bu üzücü olayın mutlu bir sonla bitmesini umduğunu söyledi.

"Geçen hafta dokuzuncu sınıflar ile bir toplantı yaptık. Onlarla hayatın zor ve karışık olabileceğine ve insanların bazen vazgeçme noktasına gelebildiğine dair konuşmalar yaptık."

Sekreter geri döndü, yanında Sune'un sınıf öğretmeni vardı.

"Sune'un okula döndüğünü size kim söyledi?" Öğretmen önce Louise'e sonra da Eik'a baktı. "Çünkü o burada yok ve arkadaşları da onu görmemiş. Bunu size kim söyledi?"

"Babasıyla konuştuk," dedi Eik. "O bize Sune'un yeniden okula başladığını söyledi."

Öğretmen fark edilir şekilde üzgündü. "Bu konuda pek çok kez düşüncelerimi bildirdim. Sosyal hizmetleri arayıp o evde neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Ama kimse bu konuda bir şey yapmıyor. Yetkilileri aradım, onları evde bir sorun olduğuna dair bilgilendirmeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Tonder ve Mern'de yaşananları gördükten sonra bu tip tepkiler almak hiç şaşırtıcı değil. Kimsenin çocukların iyiliğini düşünecek zamanı kalmamış. Her şey para olmuş, kimse sorumluluğu üstüne almıyor, kimse kâr getirmeyecek şeylerle uğraşmak istemiyor."

"Sakin olun, pekâlâ, sanırım gidip..." Müdür kekelemekten cümlesini tamamlayamadı ama bir an durup kendisini toparla-

dıktan sonra, "Onun ailesini arayacağım, bakalım bize ne söyleyecekler," dedi.

"Çocuğun şiddet gördüğünü ya da istismara uğradığını söylemiyorum," dedi öğretmen. "Ama on beş yaşındaki bir çocuk bir anda sırra kadem basıyorsa bir sorun vardır. Bunu en başından beri söylüyorum. Çocuğu fotoğrafta gördüğümü söylediğim zaman bile kimse bana kulak asmadı."

"Holbæk'teki polise gazetedeki fotoğrafı gösterdiğiniz günden beri bu dava üzerine çalışmaktan başka bir şey yapmadık," dedi Eik ve ayağa kalktı. Sune'un öğretmeninden bir kafa boyu daha uzundu. Her zamanki gibi siyah pantolon ve deri ceket giymiş, saçlarını geriye doğru taramıştı. Tehditkâr görünmüyordu ama sinirlenmişti. "Bu olayda ailenin suçlu olduğuna dair kanıt yok. Fakat Sune'un ciddi bir suça tanıklık etmiş olabileceğini düşünüyoruz. Bu yüzden saklanıyor olabilir. Bütün suçu aileye yıkamayız."

Louise, genç öğretmenin geri çekildiğini gördü.

"Tehlikede olabilir mi?" diye sordu müdür.

"Muhtemelen," diye kabul etti Louise ve Sune ile konuşmak istediğini vurgulayarak belirtti. "Eğer buraya gelirse, lütfen hemen bizi arayın. Biz ailesini ziyaret edeceğiz. Umarım onu orada buluruz."

Odadan ayrılırken Louise okul fotoğrafına bir kez daha baktı. Klaus da orada bir yerde olmalıydı.

26

Okuldan Sune'un ailesinin yaşadığı çiftliğe ulaşmak sadece beş dakika sürdü. Eik, boş avlunun içinde bulunan büyük kestane ağacının yanına külüstür jipini park etti.

Eik kapıyı birkaç kez çaldı. Kimse gelmeyince de kapıyı ittirerek içeri girdi ve "Merhaba!" diye bağırdı.

Louise onu koridora doğru takip etti. Eik bir kez daha bağırdı ama kimse cevap vermedi. Oturma odasına girmeden önce bir duraksadılar ve Jane'e seslendiler. Louise yatak odasına doğru gidip kapıyı tıklattı. "Jane, ben Louise, içeri girebilir miyim?"

Bir ses duyarak yatak odasının kapısını araladı. Kapalı perdelerin arasından süzülen cılız bir ışık odadaki karanlığı kıran tek aydınlıktı. "Jane," diye tekrar etti Louise.

"Louise! Onu buldun mu?"

Louise, eski arkadaşının yatağının yanına bir sandalye çekti ve Eik'a içeri girmesini işaret etti. "Jane, Sune için geldik. Meslektaşım bugün Lars ile konuştuğunda ona oğlunuzun eve döndüğünü söyledi. Onunla konuşmamız gerekiyor, onun ciddi bir suçun tanığı olduğunu düşünüyoruz."

Jane'in dudakları titredi ve bakışlarını kaçırdı. Derin bir nefes alıp kendisini toparladıktan sonra yeniden Louise'e baktı, gözleri yaşlıydı. Başını salladı. "Bu doğru değil. O eve gelmedi."

Uzanıp Louise'in elini tuttu ve sıktı. "Onlar bulmadan önce oğlumu bulman gerekiyor! Bana yardım et..."

Sözlerinin devamı uzunca bir burun çekişin arasında kaybolmuştu. Louise ona komodinin üzerinde duran mendili verdi ve Jane'in başını okşamaya başladı.

"Şu an tek istediğim, ölmeden önce Sune'u son bir kez görebilmek." Jane yakaran gözlerle eski arkadaşına baktı. "Geceleri onu aramak için ormana gidiyorlar. O daha küçücük bir çocuk. Neyle karşı karşıya olduğunu anlamıyor!"

Louise arkadaşının elini bırakmadan öne doğru eğildi. "Jane, bize neler olduğunu anlatman gerekiyor. Bizim bilmediğimiz bir şeyler mi var?"

Jane yavaşça başını evet anlamında salladı. Gözyaşları çökmüş yanaklarından süzülüyordu ama onlara ormandaki kabul ayinini, herkesin dört gözle beklediği ayini anlatırken sesi hiç titremedi.

"O gece bir şeyler oldu, ne dediysem bana anlatmalarını sağlayamadım. Lars bana bir anda Sune'un kaybolduğunu söyledi. Ben kocamı tanırım. Çok kötü bir şey olduğunu hissedebiliyordum ve Sune'a zarar vermelerinden çok korkuyorum."

Louise gerildiğini hissetti. Eik bir sandalye daha getirince sandalyesini kenara doğru çekerek ona yer açtı.

"Bize bildiklerini anlat," dedi Eik. "Ve en başından başla. Böylece neler olduğunu anlayabiliriz."

Kısık ve sakin sesini duyunca onun yatağın başında oturmasına izin vermediği için pişman oldu. Jane ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir an için ona doğru baktı. Daha sonra Louise'e doğru döndü.

"Bu konuda bir şey bildiğinden emin değilim ama uzun süredir devam eden bir durum, ta çocukluk yıllarımıza kadar dayanıyor. Klaus da bunun bir parçasıydı."

Louise bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Uzun süredir devam eden bu durum nedir?"

"Kardeşlik. Birbirlerini korumak için ve güçlüklere birlikte

göğüs germek için bir yemin ettiler. Tıpkı Odin ve Loki gibi. Onlar kan kardeşi."

Klaus'un ve daha önce hiç duymadığı şeylerin bahsi geçince Louise'in gerginliği, dondurucu bir ürpertiye dönüştü. "Hangi kardeşlikten bahsediyorsun? Asatro mu?"

"Yani kanlarını mı karıştırdılar?" dedi Eik. "Söylemek istediğin şey bu mu? Birbirlerine yemin mi ediyorlar?"

Jane öyle bitkindi ki başını yataktan neredeyse hiç kaldıramadan onayladı. "Böyle de söyleyebilirsiniz. Ama biraz daha karışık bir durum. Bizim grubumuzun kendine has bazı âdetleri var ve bunları çok ciddiye alıyorlar." Bir süre duraksadı. "Görünüşe göre ben bu işi ne kadar ciddiye aldıklarını anlayamamışım."

"Peki oğlun bu işe nasıl bulaştı?" diye sordu Eik.

"Ayin sırasında tam olarak ne yaşandığını bilmiyorum. Sadece erkekler katılabiliyor. Bir ergenlikten erkekliğe geçiş ayini. Bir şey kazanmak uğruna bir kurban sunuyorlar. Kendilerine kan kardeşi diyorlar, bu terimin kökenleri İskandinav mitolojisine dayanıyor."

Louise, Jane'in sözlerinin arkasındaki korkuyu hissedebiliyordu.

"Erkek çocukları ayininin ardından kardeşliğe kabul edilirler. Kızlar için durum farklıdır, onlara rahibin olmadığı bir kabul ayini yapılır. Kızlar İskandinav tanrılarına inandıklarını gösterirler ve yetişkin kabul edilirler. Ama erkekler aynı zamanda, erkek meclisinin de üyesi olurlar. Birbirlerini desteklemek için ant içerler. Bu erkeklere özgü bir şeydir. Sune bir yıldır bu ayini bekliyordu ve kaçtığı akşam da ayine gitmişti."

Louise bu ayini bir motor çetesinin kabul törenine benzetti ki zaten Thomsen ve çetesi kendilerini tam olarak böyle görüyorlardı.

"Birbirleri için intikam yemini de ediyorlar mıydı?" diye sordu Eik.

Jane'in yüzüne aniden korku dolu bir ifade yerleşti. Başıyla onayladı. "Evet kesinlikle. Ama geceleri uykumu kaçıran şey yeminin içeriği. Yemine göre eğer bir kişi kardeşliği terk ederse

herkes tarafından dışlanır. Ne olduğunu bilmiyorum ama Sune'un ormanda saklandığını bize söylediğinizden beri, en kötü ihtimalin gerçekleştiğinden korkuyorum."

Bir süre sessiz bir şekilde oturdular. En sonunda Louise, erkek meclisinde kimler olduğunu sordu ve kaybolduğu gün ormanda Sune'un yanında kimlerin bulunduğunu tahmin etmesini istedi. Louise yanıtı bildiğinden korkuyordu.

Jane bir süre onlara doğru baktı ve daha sonra Louise ile konuştu. "Elbette Thomsen ve Særløse'den John Knudsen. Onu hatırlıyor musun? Ona Korkak derlerdi."

Louise başını evet anlamında salladı.

"Lars Hemmingsen de var. Såby'de yaşıyor olmasına rağmen eskiden Ole Thomsen'in yanında dolaşırdı."

"Duvarcı mı?" diye sordu Louise. Camilla'nın Ingersminde'nin restorasyonu sırasında kovduğu adam olduğundan son derece emindi. Vergiden kaçmak isteyen adam Frederik'ten yaptığı işi bir ek iş olarak göstermesini istemişti, Frederik de bunu kabul etmeyince adam da işleri ağırdan almaya başlamıştı.

"Evet. Tabii ki kocam Lars ve René Gamst da bu grubun bir parçası. Ama senin de bildiğin gibi René o gece ormanda değildi. Daha kimler var bilmiyorum. Sadece okuldan beri bir arada olan kişileri tanıyorum."

Jane'e hayat kadınının cesedinden bahsetmemişlerdi. Louise tam kadın hakkında ne biliyor diye soracakken Eik öne eğildi.

"Daha önce bu konu hakkında neden polise bilgi vermedin?" dedi.

Jane bir süre gergin bir ifadeyle ikisine baktı. "Cesaret edemedim. Burada bu halde yatarken, onların öfkesini üstüme çekmekten korktum." Bir süre bekledi. "Ama kaybedecek neyim kaldı ki?" dedi kendi kendine. "Hayatta hiçbir şey oğlumdan önemli değil."

Kadın yorulmaya başlamıştı. O an arkadaşının polise konuşmasından en çok zarar görecek kişinin Jane'in eşi olduğunu fark etti.

"Sune'un imkânı olsa eve geleceğini, en sonuna kadar benim yanımda durmak isteyeceğini biliyorum. Pek çok kez Lars'ın gece dışarı çıktığını duydum. Geri döndüğünde eve vuran araba farlarını gördüm. Sune orada bir yerde ve şu an çok korktuğuna eminim."

"Sune'un saklandığı ormanda genç bir hayat kadının cesedini bulduk," dedi Eik. "Onunla aynı gece ortadan kaybolmuş. Bu yüzden Sune'un bazı şeylere tanıklık etmiş olabileceğini düşünüyoruz. Çok korktuğu için eve dönmek istemiyor olabilir. Bu konu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Bir anlığına Jane uykuya yenik düşmüş gibi göründü ama daha sonra başını sallayıp gözünü açtı. "Kadın o gece mi ölmüş?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken. Ama kadın işe gitmeden önce oğlunu kız kardeşine bırakmış ve daha sonra onu bir daha gören olmamış."

Jane yüzünü küçük ellerinin arasına gizledi. "Erkekler bir doğurganlık ayini düzenliyorlar."

Duraksadı, yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı.

"Ve onlar..." dedi Eik.

"Ve onlar bir hayat kadınıyla anlaşıyorlar."

Jane'in omuzlar sarsılmaya başladı.

"Bir hayat kadınını mı paylaşıyorlar?" diye sordu Louise neredeyse bağırarak. Eik sakinleşmesi için kolunu tuttu.

Jane ellerini yüzünden indirdi. "Bilmiyorum ama sanırım bunlar yaşanıyor. Lars bu konuda benimle hiç konuşmadı. Ben size sadece duvarcı ustasının eşi Ditte'den duyduğum şeyleri aktarıyorum. Kocasıyla tartıştıkları bir gün adam çok sinirlenmiş ve ona, birçok kişiyle paylaşmalarına rağmen genç hayat kadınının, evde bulduğu çok şeyden daha iyi olduğunu söylemiş."

"Tanrım," diye fısıldadı Louise.

Dışarıdan eve doğru yaklaşan bir arabanın sesi geldi.

"Sune'u bul," dedi Jane, Louise'in kolunu tutarak. "Onlardan önce bul onu."

* * *

Louise ön kapı açılmadan önce neredeyse mutfağa ulaşmıştı ama kasap içeri girdi.

"Bize Sune'un kaybolduğu gece ormanda neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi Louise sinirli bir şekilde. Ona doğru yaklaştı ve "Oğlun evde yok," diye ekledi.

"Biz kendi sorunlarımızı kendimiz hallederiz. Sizden bu işe karışmanızı kimse istemedi." Kasap ifadesiz bir suratla ona bakıyordu.

"Bize yalan söyledin," dedi. "Bu yeteri kadar kötü bir şey ama bilgi sakladın ve polisi yanılttın, eğer bizimle işbirliği yapmazsan hakkında tutuklama kararı çıkarmayı düşünüyorum."

Kasabın suratı sertleşmişti ama bu Louise'i durdurmadı. "Ve eğer ormanda bulduğumuz genç hayat kadının ölümüyle senin ve arkadaşlarının bir alakası varsa, senin peşine düşeceğim ve seni hapse tıkacağım. Ve oradan çok uzun bir süre çıkamayacaksın. Beni anladın mı?"

Louise, kasap onu tehdit ettiği için şikâyetçi olursa başının derde gireceğini biliyordu. *Ufak bir risk,* diye düşündü. Buna değerdi.

27

"O çocuğu bulmamız gerekiyor, hem de hemen," dedi Louise, Eik ile birlikte arabaya binerken. "Eğer Sune Thomsen ve çetesini Lisa Maria'yı öldürürken gördüyse, çocuğu susturmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır."

"Bu kasap nasıl bir baba böyle?" dedi Eik. Louise, onun bu kadar sinirlendiğini daha önce hiç görmemişti. Arabayı dar çakıl yolda çok hızlı bir şekilde sürüyordu, Louise onu sakinleştirmek için kolunu tuttu. Eik tüm öfkesini gaz pedalına kusuyordu ve bir tümseğe girip kafasını arabanın tavanına vurana kadar da hızını hiç kesmedi. "Kimse çocuğuna bu şekilde davranamaz," dedi.

"Haklısın," dedi Louise. "Ole Thomsen ile ilişkisi olan insanlar genelde böyle davranırlar. Onun ve arkadaşlarının kendilerine has kuralları var ve ne yazık ki pek çok insan onlara bulaşıyor."

Louise kardeşliği hiç duymamıştı ama buna şaşırmamıştı. Özellikle de Klaus'un ailesi, hizmetli ve Gudrun'dan bahsettikten sonra. Birbirilerinin pisliklerini temizliyorlar, bunu hep yaptılar. Kendilerini nasıl isterlerse çağırabilirlerdi ama onların on beş yaşındaki bir çocuğu bu hastalıklı dünyanın içine sokmalarına izin vermeyecekti.

"Kenara çek, tam olarak nereye gideceğimize karar vermeden önce biraz bekleyelim."

Louise, Eik bir sigara yakmak için arabadan inmeden ve koşması için Charlie'yi salmadan önce, Sune'u arama çalışmalarının organize edilip edilmediğini öğrenmek için Nymand'ı aradı. "Hvalsø bölgesinde yaşayan bir grup erkeğin hayat kadınını öldürdüğünü düşünüyorum," dedi ve çocuğun muhtemelen cinayet tanığı olduğunu bildirdi. "Adamlar büyük olasılıkla Sune'un peşinde çünkü çocuk bu suça tanık oldu ve onların aleyhine ifade verebilir. Onu korumamız gerekiyor." Nymand bu çıkarımı nereden yaptığını sorduğunda, Louise ona hayat kadınının ortadan kaybolduğu gün yapılan erkekliğe kabul ayininden bahsetti. "Eğer cinayeti onlar işlemediyse bile, en azından onlarla konuşmamız gerekiyor. Kadının kaybolduğu gün o adamlar da bölgedeydi."

Nymand boğazını temizledi. "Adli Tıp ekiplerinin yaptığı incelemenin ardından kadının ormanda öldürüldüğüne dair net bir kanıta ulaşılamadı. Korkarım bir süre beklemek zorunda kalacağız."

"Kahretsin!" dedi Louise ve kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Koca Thomsen'i yakalamak için yanıp tutuştuğu için bazı şeyleri zorluyor olabilirdi. "Tamam. Ama yeni ipuçları bulmak istiyorsan, lütfen, teknisyenlerini kız mezarlığının arkasındaki açıklığa yönlendir. Orada şenlik ateşi yakılan bir alan ve içi oyuk, büyük gövdeli bir meşe ağacı var. Açıklık incelendikten sonra bir kez daha konuşalım."

Louise bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Nymand'ın cinayet soruşturmasıyla alakası olmayan bazı taleplerde bulunarak ona adamlarını nasıl görevlendireceğini anlatıyordu. Bu yaptığı şey geri tepebilirdi ama yine de şansını denemesi gerekiyordu.

"Eik ile birlikte o gece ormanda olan dört adam ile konuşacağız."

Nymand, "Hayır, bunu yapmayacaksınız," diye bağırınca Louise telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Eğer

bu adamların cinayet ile bağlantılı olduğunu düşünüyorsanız, onlarla benim adamlarım konuşacak."

"Bu adamlarla kendi soruşturmam için konuşmak istiyorum," diye cevap verdi. "Cinayetle bir bağlantıları *olabilir*."

Louise işi hızlandırmaya çalıştı. Medyaya polisin cinayetle ilgili ilk sorgulamaları yaptığını söylemesinin Nymand'a iftihar kazandıracağını biliyordu. Bu yüzden Louise ona dört adamın adını verdi ve çocuğun ebeveynleri ile görüştüklerini söyledi. Ayrıca, Jane'in verdiği ifadelerin ışığında bir rapor hazırlayacağına ve bu raporun bir kopyasını Nymand'a yollayacağına da söz verdi.

"Adamlardan ikisinin yaşadığı yere çok yakınız. Onlarla biz konuşuruz ama son adam daha uzakta, Kirke, Såby'de yaşıyor."

Bu bilgiyi ona veren Camilla'ydı ve Hvalsø'den ayrıldığından beri adamla görüşmemişti.

"Onu iyice sıkıştır," dedi Louise ve Lars Hemmingsen'in eşine, yılda bir kez bir hayat kadını tutup ormana gittiklerini itiraf ettiğini anlattı. "Bir başka deyişle, Freya'yı onurlandırmak için kadınla toplu seks yapıyorlarmış."

Nymand diyecek bir söz bulamadı.

"Buradan sağa dön," dedi Louise.

"Nereden başlıyoruz?"

"Skov Hastrup, Thomsen'den. Ve eğer kalıcı olarak Bitten'in yanına taşındıysa ormandaki eve gitmemiz gerekecek."

Louise eski sorunlarıyla yüz yüze gelmek için ne kadar hevesli olduğunu görünce şaşırdı. Artık hazırdı.

Thomsen'in evine yaklaştıkları esnada, "Bence Jane'i bu işin dışında tutmamız gerekiyor," dedi Louise. "Bakalım şu erkekliğe kabul ayinleri hakkında neler söyleyecekler. Çok uzun konuşmaya gerek yok. Sadece kardeşlik hakkında bilgi sahibi olduğumuzu söylediğimizde nasıl bir tepki verecekleri merak ediyorum. Burada işimiz bitince Holbæk'e gideceğiz."

Eik'ın bir soru sormak istediğini fark etti ama bu niyetinden vazgeçerek başıyla onaylamakla yetindi.

Otoyoldan ayrıldılar ve yanında geniş hendeklerin uzandığı küçük bir yolda ilerlemeye başladılar. Küçük bir kıvrımdan döndüklerinde Thomsen'in beyaz çiftlik evi karşılarına çıktı. Louise evin yakınlarına park edilmiş Toyota Land Cruiser'ı hemen fark etti, yanında da eski model siyah bir Mercedes vardı.

Çiftlik evine ilerleyerek araçlarını park ettiler. Koca Thomsen, yanındaki kır saçlı bir adam ile birlikte evin arkasındaki odun yığının etrafında dolanıyordu. Louise, mavi bir tulum giymiş, elinde bir testere tutan eski polis şefini hemen tanıdı.

"Lanet olsun!" dedi. "Babası burada. Thomsen bize tek kelime etmez."

Sanki yalnız olsa bir şey söyleyecekti de, diye geçirdi aklından.

Louise daha araçtan inmeden, Thomsen ve babası kolları göğüslerinde kavuşturulmuş halde, omuz omuza dikiliyorlardı. Ziyaretçilerin onlara doğru ilerleyişini tek kelime etmeden izlediler ama Louise ve Eik, çakıl taşlı garaj yolunda yürümeye başladıklarında Roed Thomsen öne doğru bir adım attı.

Tehditkâr olarak nitelendirebilecek bir aksiyonda bulunmamışlardı ama daha kibirli görünemezlerdi. Buna rağmen Louise, Thomsen'i evde buldukları için mutlu olduklarını söylerken olabildiğince sıcakkanlı davranmaya çalıştı. Louise ona elini uzatmadı çünkü içinden bir ses eğer uzatırsa elinin havada kalacağını söyledi.

"Sune'un erkekliğe kabul ayini hakkında konuşmak istiyoruz. O akşam ikinizin de orada olduğunu biliyoruz. Tabii ki siz de o günden beri çocuğun ortalarda olmadığını biliyorsunuz."

Yaşlı Roed Thomsen başını yavaşça arkaya doğru çevirdi ve oğluna baktı. Koca Thomsen sırtını sikleştirip başını kaldırmıştı, Louise'e yukarıdan bakıyormuş gibi görünüyordu. "Bu özel bir mesele," dedi Koca Thomsen.

"Biz yine de neler yaşandığını öğrenmek istiyoruz," dedi Louise. Provokasyona gelmek niyetinde değildi. Gözünü bile kırpmadan ona baktı.

Thomsen, bir anlığına söyleyeceği sözleri tartıyor gibi göründü ama daha sonra başını salladı. "Çocuğun doğum gününü kutladık ve parti yaptık," dedi. "Babası dükkânından güzel birkaç parça et getirdi ve birkaç şişe devirdik."

Eik bir adım öne attı. Siyah bir deri ceket giymiş bir büyük şehir polisiydi ve Ole Thomsen'e kadar uzundu. Eik Thomsen'in yüzüne doğru bir sigara yaktı ve kibritini yere, Thomsen'nin mülküne attı. Tulum giymiş şişman adam sinirini kontrol etmekte zorlandı.

"Bunlar nasıl ayinler böyle, kardeşliğinize girmek için ne yapmak gerekiyor?" Eik sigara dumanını iki adamın yüzüne doğru üfledi. "Yemin yüzüğünden haberimiz var. Sanırım birbirinize sadık kalacağınıza dair yeminler falan ediyorsunuz. Tabii sessizlik yemini de ediyorsunuzdur."

Louise, Eik'a sinirlendi. Çok fazla konuşuyordu. Durması gerekiyordu.

"Peki erkeklik testini nasıl yapıyorsunuz? Cesaretinizi nasıl kanıtlıyorsunuz?"

Şimdi başını kaldıran kişi Eik'ti. Babasına kaçamak bir bakış atan Koca Thomsen'e tepeden bakıyordu.

Eski polis şefi sinirleri bozuk bir şekilde güldü. "Günümüz çocuklarında cesaret filan yok. Sanırım şu okullar onları yumuşatıyor. Bizim çocukluğumuzda işler çok farklıydı," dedi ve daha sonra Eik'ın bahsettiği bu erkeklik testinin ne olduğunu sordu.

Koca Thomsen'in gözü seğirmeye başladı ama çenesini kapalı tuttu.

"Ormanda toplanıyorsunuz," dedi Eik, büyük Thomsen'e sakin bir edayla cevap veriyordu. "Ve sanırım bir kurban kesiyorsunuz."

"Bu konu hakkında gerçekten ne kadar bilgiye sahipsiniz?"

Roed Thompson konuşmayı üstlenmişti şimdi. Louise onu

tanımasa bile, davranışlarından bu tip konuşmaları yapmaya alışık olduğunu anlamıştı. Sorgulamayı o yapardı, kimse onu sorgulayamazdı.

"Pek fazla bilgi sahibi olduğumuz söylenemez," diye cevap verdi Eik sakin bir şekilde. "Çocukken bu tip şeyleri ilgi çekici bulurdum."

"Bundan öyle sıradan bir gösteriymiş gibi bahsedemezsin," dedi Koca Thomsen. Burnundan soluyordu. Eik'a ters bir bakış atıp ona doğru bir adım yaklaştı. "Din İşleri, on yıl önce Asatro'yu resmî bir din olarak kabul etti. Bu yüzden buraya gelip bize saygısızlık yapmaya ve inanışlarımızla alay etmeye hakkınız yok."

"Biz kimseye saygısızlık yapmak niyetinde değiliz," dedi Eik ve sigara izmaritini Land Cruiser'ın ön lastiğinin yanına fırlattı.

"Benden zaten ciddiye almadığınız bir konuda bilgi vermemi nasıl istersiniz?" diyerek devam etti Koca Thomsen kızgın bir sesle.

"Çünkü ormanda eğlendiğiniz gece ortadan kaybolan bir kadının cesedine ulaştık ve bu kadının neler yaşadığını öğrenmek istiyoruz."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Koca Thomsen.

"Şu an, tüm bölge didik didik aranıyor. Her taşın altına bakılıyor ve o kadının ölümüyle sizin küçük eğlenceniz arasında en ufak bir bağlantı varsa bunun yetkililer tarafından tespit edileceğine emin olabilirsiniz." Eik ifadesini vurgulamak için başıyla onayladı.

"Yine de buraya gelip inancımızın gücünü kiliseden değil doğadan aldığımız için bizi suçlamaya hakkınız yok," diye çıkıştı Roed Thomsen.

Ellerini tulumunun cebine sokmuştu ve göğsünü öne doğru çıkarmıştı. Oğlunun tavırlarını kimden aldığını anlamakta hiç zorlanmamıştı Louise.

Eik geriye doğru bir adım attı. "Biz kimseyi suçlamıyoruz," dedi. "Sadece ne yaptığınızı anlatmanızı istiyoruz. Nasıl ayinler uyguluyorsunuz? Ne tip kurbanlar veriyorsunuz?"

"Şimdi oğlumun mülkünden ayrılmanızı istiyorum yoksa sizi iftiradan mahkeme vereceğim," dedi eski polis şefi ve eliyle arabalarına gitmelerini işaret etti.

"Merak etmeyin, sanırım yeteri kadar bilgi aldık," dedi Louise, Koca Thomsen'e bakarak. "Zaten artık René ile konuşmak için Holbæk'e dönmemiz gerekiyor. Ona selamını ileteyim mi?"

Thomsen'in okyanus mavisi gözlerinin sinirden kararduğını görmek Louise'e büyük keyif veriyordu. Her ikisi de Koca Thomsen'in René'yi konuşma öncesi hazırlama şansına erişemeyeceğinin farkındaydı.

KAKTÜS TEAM

28

"Orada neler oldu öyle?" diye sordu Eik. Arabanın camını açtı ve bir sigara daha yaktı.

Louise tavrından dolayı onu azarlamak istiyordu ama sonra bundan vazgeçti. O da bir sigara yakmak istiyordu. Canını sıkan iki adamın söylediklerinden çok havadaki gerginlikti. Eik ile beraber resmen duvara toslamışlardı.

"Hvalsø'ye hoş geldin," dedi Louise üzgün bir şekilde ama bir grup insan yüzünden şehrin tamamına haksızlık ettiğinin de farkındaydı. "En iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğu yere."

Bıkkınlıkla, *İşler hep böyle yürür,* diye geçirdi içinden. Burada insanlar kendilerini böyle koruyordu ve bunu öğrenmesi zaman almıştı. Louise okula giderken babası bir at almış ve yolun öbür tarafına gübre yığmaya başlamıştı. Kısa süre içinde, Lerbjerg'den bir adam durumdan şikâyetçi olmaya başladı ki yakın bir komşu bile değildi. Ama babası artık oyunu nasıl oynaması gerektiğini öğrenmişti ve adama şikâyetçi olunacak çok fazla şey olduğunu söyledi. Mesela bir adamın lağım çukurunu şehrin boşaltım borularına bağladığını, tüm çiş ve bokun nasıl da yakınlardaki bir su akıntısına karıştığını anlatmıştı. Bu konuşmanın ardından babası bir daha şikâyet falan duymamıştı.

"Bu gerçekten inanılmaz," dedi Louise. Babasının en sevdiği hikâyelerini anımsayınca kahkaha attı.

"Ne oldu?" diye sordu Eik.

"Ailem, Lerbjerg dışındaki çiftliği aldığında yolun iki tarafında da tahıl tarlaları vardı ve tabii ki bu tahılların hasat edilmesi gerekiyordu. Babam daha önce hep şehirde yaşadığı için bunun nasıl yapılacağına dair bir fikri yoktu. O da gidip bu işleri halletmesi için biçerdöver sahibi komşularından biriyle anlaştı. Komşu biçme işlemini yaptı, babam da makinenin üstünde durup tahıl yığınlarını bağladı ve onları yere yattı. Daha sonra, çürümesin diye tahılların düzenli olarak döndürülmesi gerekiyordu."

"Bunun üstünden uzun bir süre geçmiş olmalı," dedi Eik ama Louise onun çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmediğinden emindi.

"Babam ne zaman tahıl yığınlarıyla uğraşmaya başlasa komşumuz elinde bir bardak kahveyle bahçesinde oturup keyifle şehirli komşusunun elli kiloluk tahıl yığınlarıyla mücadelesini izliyordu. Babama yardım etmek aklının ucundan dahi geçmezdi ama onun mücadelesini izlemekten duyduğu keyfi göstermekten de geri kalmıyordu. Burada 'yabancılara' böyle davranılır işte. Şu an durum biraz farklı olabilir çünkü büyük şehirlerden buraya pek çok genç aile geldi ama küçümsemek zihniyetin hep bir parçasıdır. Korkak şurada yaşıyor." Louise tepenin üstündeki kiliseyi işaret etti.

John Knudsen babasının Særløse'deki çiftliğini devralmıştı. Koca Thomsen ile sınıf arkadaşıydı ve Louise'in bildiği kadarıyla, okulda taktıkları talihsiz lakap hayatı boyunca onu takip etmişti.

Eik sağa döndü ve kilise avlusunun yanında uzanan çakıl taşlı yoldan devam etti. Yolu delip geçen uzun çimler aracın altına sürüldü. Yol, büyük bir ahırı olan köhne bir çiftlik evinin önünde son buldu. Yeşil ahır kapısı aslında muşambaydı. Knudsen aile çiftliğinin zor günler yaşadığı fark edilmeyecek gibi değildi. Çocukken, okul servisine binmek için her gün bu evin önünde geçerdi.

Bu çiftlik her şeyin bakımlı olduğu, belki de biraz fazla bakımlı olan Thomsen'in çiftliğinden çok farklıydı. Louise, Hvalsø'daki tüm tesisatçıları, marangozları ve işçileri kendisine ek iş yapmaya zorladığından şüphelendi. Thomsen'e birkaç iyilik borcu olduklarını tahmin etmek pek zor değildi ki borçlarını evini tamir ederek ödüyor olabilirlerdi.

Korkak'ın çiftlik avlusunda tavuklar koşuşturuyor, taşların arasında yiyecek arıyorlardı. Beri tarafta iki çocuk mutfak basamaklarının önüne kırmızı plastik bir kovadan kum boşaltıyorlardı.

"Buraya park et," dedi Louise. Etrafına bakındı. Basamakların önünde tayt giymiş tıknaz bir kadın ağzında bir sigara ile bekliyordu. Başka bir küçük çocuk bacaklarına sarılmış, onu eve sokmaya çalışıyordu.

Eik çoktan arabadan inip Knudsen'in eşine selam vermişti. Kadın başıyla evin arkasındaki ahırı işaret etti. Louise kadını tanıyamayınca nedenini o bütün hamileliklerin ardından aldığı kilolara verdi.

Kadına doğru yürüyüp ona elini uzatınca onu daha önce hiç görmediğine ikna oldu. "Eşim, ahırın orada yeni doğmuş kedi yavrularını suda boğuyor," dedi kadın gayet rahat bir tavırla, sanki adam hep bunu yapıyordu. "Ama spora giden en büyük kızımızı almaya gitmesi gerek. Bir dakika sonra burada olur."

Gri bir kedi miyavlayarak evden çıktı. Korkak'ın eşi onu nazik bir şekilde ayağı ile içeri doğru itip kapıyı kapattı. Küçük çocuk hâlâ kadının bacağına sarılmış bir şekilde duruyordu.

"Kaç tane çocuğunuz var?" diye sordu Eik, kum havuzunda oynayan iki çocuğa doğru bakarak.

"Dört," dedi. Elini karnına götürdü. "Bir tane de yolda. Noel'e doğru aramızda olacak."

Eik gülümseyip kadını tebrik ederken, Louise geldikleri an kadının ağzında gördüğü sigarayı düşündü. Kum havuzunda oynayan çocuklardan bir çığlık yükseldi ve içlerinden bir tanesi ağlamaya başladı. Diğeri ise kumları bir noktada toplayarak küçük bir tepecik oluşturuyordu.

"Bir fareyi gömüyorlar. Tjalfe, onu yakmak için gerçek bir şenlik ateşi yakmak istedi ama babaları, yanlarında olmadığı zamanlarda onların ateş yakmasına izin vermiyor."

"Tjalfe harika bir isim," dedi Eik. "Hepsinin adını İskandinav mitolojisinden ilham alarak mı koydunuz?"

"Eşime bıraksaydım öyle olurdu," dedi kadın kocaman gülümseyerek. İki yanağında derin gamzeler belirdi. "Onlara Odin, Thor ve Loki ismini verecekti ama ben masaya yumruğumu vurdum."

Eik başıyla onayladı ve kız kardeşinin Sigrun isimli bir kızı olduğunu söyledi.

Louise onun bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Aslında, onun çocukluğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece bir kez çocukluğunun Hillerød'da geçtiğini söylemişti. On yedi yaşına geldiğinde de oradan ayrılmıştı.

Ayak sesleri duydular. İki çocuk bağırdı. "Baba!"

John Knudsen'nin kırlaşan saçları başına yapışmıştı. Her sabah okul servisine binerken onun arkasından el sallayan babasına çok benziyordu.

John dikkatini çocuklarına verdi. Louise ve Eik'ın yanına gelmeden önce onların fare için hazırladıkları mezarı övdü. Adam onu hemen fark etti, başıyla selam verdikten sonra da Eik'ın elini sıktı. Thomsen gibi onlara karşı saldırgan bir tutum takınmamıştı ama pek dost canlısı olduğu da söylenemezdi.

"İçeri geçebilirsin," dedi eşine. "Bir dakika sonra yanında olacağım.

"Görüşmek üzere," dedi kadın gülümseyerek. Eik işlerinin uzun sürmeyeceğini söylediğinde gamzeleri daha derinleşti.

Kadın kapıyı kapatıp içeri girince Knudsen onlara neden geldiklerini bildiğini söyledi. Thomsen onu aramıştı.

Louise, ilk olarak buraya gelmediklerine pişman olmuştu.

"O akşam ile ilgili size söyleyebileceğim hiçbir şey yok," dedi Knudsen, baskın Mid-Zealand aksanıyla. "Zaten ne öğrenmeye çalıştığınızı anlamış değilim."

"Sadece o akşam neler yaptığınızı öğrenmek istiyoruz," dedi Louise. "Sune'un haftalardır eve dönmemesine neden olan ve onu korkutan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyoruz."

Korkak güldü. "Öğrenmek istediğiniz şey bu muydu? Ben size neden korktuğunu söyleyeyim. O çocuk biri yellendiğinde bile korkuyor. Büyük olasılıkla bizim çocuklardan biri sağlam bir şekilde yellenince korkup kaçmıştır."

Louise çok öfkelendi ama Eik ondan daha çabuk harekete geçti. Adamın yakasına yapışıp onu duvara çarptığında Knudsen hâlâ gülüyordu. "Şu genç hayat kadınından da bahsedelim biraz. Zorla ormana götürdüğünüz hani," dedi Eik.

"Biz kimseyi zorlamadık. Ona ödeme yaptık," dedi nefes nefese Knudsen, Eik mavi kareli oduncu gömleğini iyice sıkıyordu artık.

"Ve eğlendikten sonra da onu öldürdünüz!" dedi Eik ve onu bir süre daha tuttuktan sonra bıraktı. Dizlerinin üzerine düşen Knudsen nefes almak için mücadele veriyordu.

Louise eşinin oturma odasının penceresinden onları izlediğini gördü.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu Eik.

Gözlerini bir noktaya odaklayamayan Knudsen iki eliyle de boğazını tutuyordu. "Biz kimseyi öldürmedik," dedi başını sallayarak.

"Onun cesedini ormanda bulduk," dedi Eik.

Korkak bakışlarını yere indirdi.

Louise söz aldı. "Boserup Ormanı'ndaki genç kadını sen mi öldürdün?" Kum havuzunda oynayan çocuklar fal taşı gibi açtıkları gözleriyle onları izliyordu.

Korkak şiddetli bir şekilde başını hayır anlamında salladı. Kendine çeki düzen verecek kadar toparlanmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben kimseyi öldürmedim."

"O gece yanında kimler vardı?"

Adam yüzüne donuk bir ifade yerleştirdi. "Gidip kızımı almam gerekiyor," dedi ve arabaya gitmeye yeltendi.

Louise başıyla onayladıktan sonra Eik'a doğru baktı. Şimdilik yeteri kadar bilgi elde etmişlerdi. Korkak, Lisa Maria'yı yanlarında ormana götürdüklerini itiraf etmişti. Bu daha sonra reddetmekte çok zorlanacağı bir ifadeydi: Louise her şeyi telefonuyla kaydetmişti.

KAKTÜS TEAM

29

Louise, ziyaretçi odasına girdiğinde René Gamst ellerini bol hapishane pantolonunun cebine soktu ve sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Adamın saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Masanın üzerinde duran koladan birkaç yudum almıştı.

Louise odaya adım atar atmaz, "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi. Birkaç kelam daha etmeye hazırdı ama kadının yalnız olmadığını görünce sırtını dikleştirdi ve sözlerini yuttu.

"Bize söyleyecek çok fazla şeyin olduğunu düşünüyoruz," dedi Eik. Sigara paketini masaya fırlattı. "Sigara içmek ister misin?

"Sen de kimsin?" dedi René paketi alarak. Daha sonra güldü. "Şimdi hatırladım. Ben ortağını büyük bir beladan kurtarırken sen de oralarda takılıyordun."

"Bu doğru," dedi Eik ve başıyla onayladı. "Ben de oradaydım. Senin nasıl bir pislik olduğunu da orada görmüş oldum. Bu yüzden sana bunu söylerken kendimi hiç suçlu hissetmiyorum. Sen burada dakika sayma oyunu oynarken arkadaşlarından biri karınla gününü gün ediyor."

René, Louise'e baktı. "Bu göt herif neden bahsediyor?"

"Meslektaşımın kusuruna bakma lütfen," dedi Louise. "O Sydhavnen'den geliyor, onları anlamak bazen zor. Aslında söy-

lemek istediği şu: Koca Thomsen, Bitten'in yanına taşındığı ve karın, büyük yatağın ve çocuğun kendisine aitmiş gibi davrandığı."

"Ne geveleyip duruyorsun be sen?" dedi René öfkeyle. Ayağa kalkmak üzereydi ama Eik elini onun omzuna koydu.

"Yalan mı söylüyoruz sence?" dedi Louise sakin bir şekilde. "O zaman söyle bana, mavi bir bornozun var mı? Senden yarım metre daha uzun ve çok daha şişman bir adamın üstünde epey komik duruyordu."

René sandalyesine gömüldü.

"Artık oyun dışı kaldın, René. İster şah mat de, ister boynuzlanıyorum. İki türlü de bunun hiç güzel bir his olmadığına eminim."

Louise bu ânın daha tatlı olacağını tahmin etmişti ama René bir süre ona baktıktan sonra birleştirdiği ellerine başını yaslayınca bütün intikam tatmini sönüp gitti.

"Jane ile konuştuk. Muhtemelen umurunda değildir ama eskiden onunla beraber hentbol oynardık. Onu o kadar hasta görünce çok üzüldüm. Onu son zamanlarda gördün mü?"

Cevap vermeyince Louise konuşmaya devam etti.

"Doktorlar her an hayatını kaybedebileceğini düşünüyorlar. Şanslıysa, iki hafta daha yaşarmış."

"Bunu neden bana söylüyorsun?" diye sordu. Anlamazdan gelerek ona baktı, yüzü artık bembeyazdı. "Evet, ikinizin beraber takıldığınızı hatırlıyorum."

"Bize erkekliğe kabul ayininden bahsetti. Oğlu uzun süredir o akşam için hazırlanıyormuş. Erkekliğe adım atacağı için çok gururluymuş. Ama Jane'in kalan son günlerini cehenneme çeviren şey ne olmuş biliyor musun?"

René cevap vermeden ona baktı.

Louise masaya doğru eğilerek, "Biliyor musun?" diye bağırdı. "Oğlumu bir daha asla göremeyebileceği. Bunun nasıl hissettirdiğini anlıyor musun?"

"Bu, eşinin bacaklarını başka bir adam için aralamasına benzemez," dedi Eik, masanın yanındaki sandalyelerden birine

oturmuştu. "O en azından yaşıyor. Kim bilir, eşin yeniden seninle birlikte olmak isterse belki kaldığınız yerden devam bile edebilirsiniz."

"Jane bize ayinlerinizden ve inançlarınızdan bahsetti," dedi Louise. "Şimdi bize Sune'un on beş yaşına bastığı o gece neler yaşandığını detaylı bir şekilde anlatacaksın."

René başını kaldırıp ona baktı. "Bunu nereden bilebilirim? Benim burada olduğumu gayet iyi biliyorsun lanet kaltak!"

Louise gözünün ucuyla Eik'ın ona saldırmak üzere olduğunu fark etti ve son anda onu durdurmayı başlardı. Yumruğunu René'nin önüne, masaya indirdi. Devrilen koladan çıkan köpükler kapağının üstünde vızıldadı. "Bence orada ne yaptıklarını en ince detayına kadar biliyorsun."

"Peki sana neden bu konuda bilgi vereyim?"

"Çünkü bu Thomsen'i eşinin yatağından çıkarmak için son şansın. Ve arkadaşların çoktan konuşmaya başladı. Bütün planı senin yaptığını söyleyerek suçu üzerine yıkmaya çalıştıklarını bilecek kadar onları tanıyorsundur. Ne de olsa burada savunmasızsın."

Louise onu çok fena köşeye sıkıştırdığını biliyordu. Gözünü kırpmadan yalan söylemiş, en ufak bir suçluluk duygusu göstermemişti. Söylediği her sözle René Gamst'ı yerden yere vuruyordu ve artık öldürücü darbeyi indirmenin zamanın geldiğine karar verdi.

"Thomsen'in senin buradan çıkmanı ve eve, Bitten'e geri dönmeni istediğini sanmıyorsun, değil mi?"

René'nin çektiği acıyı görmek mümkündü. Neye inanacağını bilemez bir haldeydi ama en sonunda Louise'in haklı olduğuna dair inancı ağır basmaya başlamıştı. Dünyası başına yıkılmış bir adam gibi görünüyordu. "Gerçekten onunla birlikte mi yaşıyor?"

Louise bıçağı daha derine sapladı. "Sizin eve gittiğimde, Thomsen kızını kreşe götürmek için hazırlanıyordu."

"Orospu çocuğu!" Gamst öfkeyle alevlendikten sonra sus pus oldu. Yüzünü yine ellerinin arasına aldı.

"Ormanda, ayinlerinizi yaptığınız yerin yakınında genç bir kadının cesedi bulundu," dedi Louise, ona toparlanması için bir süre verdikten sonra. "Aralarında bir bağlantı olduğunu düşünüyoruz. Kardeşliğinizin o gece ormana gelmesi için kadına ödeme yaptığını biliyoruz. Onunla kim bağlantı kurdu?"

René hareket etmedi.

"Doğurganlık ayininden haberim var ve senin neler planladığını öğrenmek istiyorum. Sana söz veriyorum, eğer kadınla bağlantı kuran kişi Thomsen ise bu işten suçu senin üzerine yıkarak kaçmasına izin vermeyeceğim."

René başını kaldırdı ve bir süre önüne ileri baktı. "Ormana bir kız getirdiğimizde her şeyle Thomsen ilgileniyordu."

Onlara bakmadan ortaya konuşmuştu, arkadaşını ispiyonladığı için rahatsız olduğu çok açıktı. "Bu işten benim çıkarım ne olacak?" diye sordu sert biri ses tonuyla.

"Sana söylediğim gibi, eğer şanslıysan Thomsen bir daha senin yatağında yatamaz," dedi Louise.

René bunu bir süre düşündü. "İyi," dedi boğuk bir sesle. Ciddi bir şekilde Louise'e baktı. "Eğer sana her şeyi anlatırsam onu ailemden uzak tutacağına söz verir misin?"

"Hiçbir şey için söz veremem," dedi net bir tavırla. "Ama yeteri kadar delil toplarsak, uzun bir süre hapisten çıkabileceğini sanmıyorum."

René, Eik'ın masaya bıraktığı sigara paketine uzandı ve bir çakmak istedi. "Kasabın çocuğunun bir kızla sevişmediğini biliyorduk ve kardeşliğe adım atacağı için hepimiz onun artık gerçek bir erkek olması gerektiğine karar verdik."

"Ve bir hayat kadınıyla ilişkiye girmek onu gerçek bir erkek mi yapacaktı, öyle mi?"

Bir anda Louise, Hvalsø Hanı'nda geçirdiği bir akşamı hatırladı. Bir cuma günü, disko gecesinde barda durmuş, birkaç erkeğin aynı şeyi konuşmasını dinlemişti: Bir orospuyla sevişmeden gerçek bir erkek olamazsın.

"Evet," dedi René. "Her şeyin bir ilki olmalı."

Louise şoke olmuştu. "Yani planınız babasının ve sizin önünüzde bakirliğini kaybetmesini sağlamaktı, siz de bir kenarda durup ona puan verecektiniz. Bu gerçekten harika."

René gözlerini masaya indirip başıyla onayladı.

"Peki yanlış giden ne oldu?" dedi Louise.

"Bilmiyorum. Ama ayinin kendisi çok büyük bir deneyimdir ve Sune da yumuşak bir çocuk. Belki damarının kesilmesi hoşuna gitmemiştir."

Louise, Jane'i düşündü, oğluyla gurur duyuyordu. Çocuğun babası ise onun bir pısırık olduğunu iddia ediyordu.

"Ayin tamamlandıktan sonra ona hediyesi verilecekti," dedi René.

"Hediyesi de bir hayat kadınıydı," diyerek iç çekti Louise. Büyük erkeklik testi.

"Duyduğuma göre bunu yapmak istememiş ve pantolonu bileklerinde ormana doğru kaçmış."

"Daha sonra devreye arkadaşların mı girmiş?" diye sordu Eik.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye hızla yanıt verdi.

Ama Louise onun yakasını kolay kolay bırakmayacaktı. Öne doğru eğildi ve "Kadın nasıl öldü?" diye sordu hırlarcasına.

"Bilmiyorum. Kadının da kaçtığını söylediler."

"Hepsi sırayla kadını becerdikten sonra mı?"

Bir saniye bekledikten sonra başıyla onayladı.

Louise ona polisin bulduğu diğer iki cesetten bahsetmeyi düşündü ama daha sonra bunu ileri zamanlarda kullanmayı uygun gördü. Bilgi almak için onu yeniden sıkıştırmaları gerekebilirdi. "O gece ormanda kimler vardı?"

René dişlerini sıktığında yüz ifadesi iyice gerildi. "Bilmiyorum."

"Bir tahminde bulun," dedi Louise, yeniden sinirlenmeye başlamıştı. "Thomsen, Korkak, duvarcı, kasap. Başka kim vardı?"

René yüzüne hiçbir duygusunu belli etmeyen bir ifade yerleştirdi.

"Hadi, söyle, başka kim vardı?" diye sordu Eik, onun arkasından.

"Duvarcının oğlu Roar olabilir," dedi. "Onun kabul ayini geçen sene yapıldı. Babası yetişip yetişemeyeceğini bilmiyordu çünkü başka bir şehirde yatılı okuyor."

"Gruba dahil başka birisi daha var mı?" diye sordu Louise, sakin olmaya çalışıyordu.

René'nin yüzünden bir ipucu yakalamaya çalıştı ama başarısız oldu. "Klaus," dedi en sonunda. "Gidebildiğini sanmıyorum ama."

René suratına bir yumruk indirse daha iyiydi.

"Orada değilsem kimlerin ayine katıldığını nereden bilebilirim? Neler yaşandığını bilmiyorum, zaten bir şey olsa da bu konuda kimse bana bir şey söylemez. Beni içeri attığın an, bu olasılığı ortadan kaldırdın!"

"Geçenlerde bir ziyaretçin vardı," dedi Louise. "İkinizin konuştuğunu düşünüyorum?"

René cevap vermedi.

"Kardeşlik yemini," dedi Louise, "Bana ondan bahset!"

René huzursuz biçimde sandalyesinin ucunda oturuyordu. Öne doğru eğilmişti, ayaklarını oynatıp duruyordu. Bir anda doğruldu. "Yemin yüzüğünü aramızda dolaştırarak bir sessizlik yemin ederiz. Orada olanlar hakkında kimseye bir şey söyleyemezsiniz. Yemini ettiğinize pişman olsanız da onu bozamazsınız."

Loş bir ışıkla aydınlatılan ziyaretçi odasına sessizlik çöktü. Sigara izmaritlerinden süzülen son dumanlar tavanda asılı kalmıştı.

"Klaus'un öldüğü gece de sessizlik yemini ettiniz mi?" diye sordu Louise, artık kısık sesle konuşuyordu. René tek kelime etmeden başıyla onayladı.

"Gerçekten benim mavi bornozumu mu giyiyordu?" diye sordu bir süre sonra. Louise onun gözlerindeki çaresizliği gördü. "Bitten onu bana doğum günümde almıştı."

"Bana o evde neler olduğunu anlat," dedi Louise. Kaşlarını kaldırıp Eik'a baktı ve başıyla kapıyı gösterdi. Ona isterse dışarıda bekleyebileceği mesajını verdi. Eik hayır anlamında başını salladı.

René ağlamaya başladı. Yaşlar hapiste kalmaktan bembeyaz kesilmiş yanaklarından süzülürken omuzları sarsılıyordu. Louise yarısı dolu bir peçete paketi çıkarıp masanın üstüne attı.

Sesli bir şekilde burnunu sümkürüp nefesinin düzene girmesi için bir süre bekledi. Daha sonra kırmızı gözleriyle Louise'e baktı. "Hepimiz oradaydık," diyerek söze başladı.

Louise başının döndüğünü hissetti. Bir anda duyacağı şeylere hazır olmadığını fark etti. Bu konuda bilgi sahibi olmamak daha mı iyiydi acaba? Duyacağı şeyler onun içinde açılan yaralara merhem olacak mıydı yoksa artık bunun için çok mu geçti?

"Sen orada değildin," dedi René sanki Louise bunu bilmiyormuş gibi. "Biralarımızı alıp oraya gittik. Yeni evinizi kutlamak istiyorduk. İlk başta Klaus bizi kovdu ama daha sonra biri kardeşlerine bunu yapmayacağını söyledi. Ama içeri girdik."

Öfkeli bir şekilde Louise'e baktı. "Siz lanet sürtüklerin sorunu ne? Evcilik oynayacaksınız diye bir anda ortaya çıkıp etrafınızdaki her şeyi değiştirmeye hakkınız olduğunu size kim söylüyor?"

Louise kendini savunmak üzereydi ama daha sonra René'nin bir açıdan haklı olduğunu fark etti. Louise, erkek arkadaşının çevresindeki kişileri sevmiyordu. Ancak değişim ikisinin arzusuyla gerçekleşmişti; Klaus olgunlaşmıştı.

"Bitten de yanıma taşındığında aynı şekilde davranmaya başladı. İlk başta benim arkadaşlarımla takılmamamı istedi ama onu hemen bu fikrinden caydırdım."

René düşüncelerine dalarak odağını kaybetti. Muhtemelen şimdi arkadaşlarıyla takılan kişinin Bitten olduğunu fark etmişti. Ya da en azından birisiyle.

"Daha sonra ne oldu?" diye fısıldadı Louise.

René derin bir nefes alıp uzaklara daldı. "Tuvaletten döndükten sonra yeni bir şişe almamız kolay olsun diye bira kasalarını

mutfağın arkasındaki çamaşır odasına istifledik. Hepimiz biraz eğlenmek istiyorduk. Biz takılırken Klaus geldi ve biriyle görüşmesi gerektiğine dair abuk sabuk şeyler söyledi. Daha sonra hikâyesini değiştirip senin döndüğünü ve yeni taşındığınız için bir sorun yaşamak istemediğini söyledi."

Louise, erkek arkadaşının onlardan kurtulmaya çalıştığını duyunca kendisini çok kötü hissetti.

"Daha sonra babasının matkabıyla geldiğini söyledi. İşte o zaman Thomsen onu hırpaladı ve ona lanet çenesini kapatmasını ve bir bira açmasını söyledi. Daha sonra Klaus sinirlendi, zaten o kardeşlikten çıkmak istediğini söylediğinden beri o ikisi kavga edip duruyorlardı. Eğer ayrılmasına izin vermezsek Klaus bazı konularda konuşmaya başlayacağını söyleyip duruyordu."

"Hangi konuda konuşacaktı?" diye sordu Louise. "Såby'de hizmetlinin yaşadığı kazadan mı bahsedecekti? Yoksa dükkânında Gudrun'un başına gelen şeylerden bahsedecekti?"

René'nin kafası karışmıştı. Duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken gözleri sağda solda dolaştı. Daha sonra başıyla onayladı. "Sanırım ama bilmiyorum. O an kardeşlikten ayrılmak için boş tehditler savurduğunu sanıyordum."

Louise, René'nin bir anda konuşmaya başlama nedenini anladı: Bitten'i Thomsen'in pençelerinin arasından kurtarmak için onlara yeteri kadar bilgi vermediğini fark etmişti. Ama Klaus'un ölümüyle ilgili bilgiler işe yarayabilirdi. René, Thomsen'in peşine düşmüştü ve Louise sonuna kadar onunla birlikte gitmeye niyetliydi.

"Klaus, artık kardeşliğin bir parçası olmak istemiyordu," dedi. "Hepimiz ara sıra kardeşlikten çıkmayı düşünüyorduk ama kimsede ayrılacak cesaret yoktu. Hâlâ da yok." Son sözleri neredeyse fısıldayarak söylemişti.

Louise bir yandan daha fazlasını duymak isterken bir yandan da kaçmak, kapının altından süzülen duman gibi yok olmak, rüzgâra kapılıp karanlığın içine karışmak istiyordu.

"Bize sürekli biraları da alıp gitmemizi söylüyordu. Ve Thom-

sen onu hırpalamaya devam ediyordu. Daha sonra Klaus dengesini kaybedip bira kasalarından birinin üstüne düştü. Orada yığılı kaldı, daha sonra kasap ile birlikte onu bir sandalyeye oturttuk."

Louise'in aklına hemen Klaus'un ailesinin ona verdiği siyah deri sandalye geldi.

"Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Müzik dinliyorduk, biramız bitince gitmeye karar verdik. Klaus'a bizimle gelip gelmeyeceğini sorduk ama cevap vermedi. Koltukta gözleri kapalı bir şekilde, sanki uyuyormuş gibi öylece oturuyordu. Kasap gidip kolunu kavradı ama ölmüştü. Onu sallamaya başlayana kadar öldüğünü farkına varmamıştık; sandalyeden düştü."

René duraksadı.

"Kimse bir kasa biranın üzerine düşüp ölmez," dedi. "Bunu tahmin edemedik. Bir kazaydı." Bir daha duraksadı. "Gerçekten çok boktan kazaydı."

"Neden ambulansı aramadınız?" diye sordu Louise. "İlmek fikri kimin aklına geldi? Ve neden bunu bir intihar gibi göstermeye çalıştınız?"

René ellerini birbirine kenetlemişti, gözlerini masaya dikip omuz silkti. "Başımızı belaya sokmak istemedik. İntihar etmiş görünümü verirsek kimsenin soru sormayacağını düşündük."

Louise'in zihninden sanki bir sis kalkmıştı. Sanki berrak bir kış gününde bir dağın zirvesinde durmuş iliklerine kadar donmuş halde René'nin bir bebek gibi ağlamasını izliyordu. Louise o anda bütün grubun hayatındaki boşlukları doldurmasına imkân tanıyacak bir sırrı sakladıklarını fark etti. Kendini ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Bir yarısında dinginlik hâkimdi, diğer bir yarısında ise şimşek yüklü kara bulutlar toplanıyordu.

Louise doğruldu. Piç kuruları zaten kimsenin onları suçlamayacağı bir kazadan dolayı çenelerini kapalı tutmuşlardı. Birbirlerini korumak için ettikleri yemine sadık kalmış ve arkadaşlarının hayatını kurtarabilecekken parmaklarını bile kıpırdatmamışlardı. Daha fazla sarhoş olmak yerine bir ambulans çağırabilirlerdi. Ama çağırmamışlardı. Arkadaşları yerine Louise'i seçtiği için

onu cezalandırmışlardı. Ve Klaus'un intihar edip kendisini terk ettiğini, onun sevgisine layık olmadığını düşünmesine neden olarak Louise'i cezalandırmışlardı.

"Onun kendini öldürmediğini bilmene rağmen bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Bir kazaydı."

"Peki ya hizmetli ve Gudrun? Onlarda mı bir kaza sonucu öldüler?

"Biz kimseyi öldürmedik!"

"Bir şey söylemen gerekiyordu!

"Yemin bozulmaz."

"Demin bozdun ama!" dedi Louise.

"Şimdi durum farklı," diye açıklık getirdi René, onun gözlerinin içine bakarak.

"Jane'in oğlunun korktuğunu biliyordun. Onun eve gelmeye cüret edemediğini biliyordun ama hiçbir şey söylemedin. Ancak Thomsen'i cezalandırmak istediğin zaman konuşmaya başladın. Sen nasıl bir insansın böyle?"

Öne doğru eğildi. "Arkadaşlarının ona neler yapabileceğini gayet iyi biliyorsun. Sune daha on beş yaşında! Eğer ona bir şey olursa, seni bu olaydan sorumlu tutacağıma emin olabilirsin!" diye bağırdı.

"Benden ne yapmamı istediğini anlamıyorum," diye yanıtladı René.

"Bana Thomsen ile ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Ayrıca arkadaşlarınla ilgili sakladığın tüm gerçekleri de ortaya dökeceksin. Polise her şeyi anlatmanı istiyorum. Onlara Klaus'un başına gelenler dahil, yaptığınız her türlü pislik hakkında bilgi vereceksiniz."

Louise'in sabrı kalmamıştı. Gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu. Herkes eteğindeki taşları dökmeliydi. Çok ileri gittiğini biliyordu, bu yüzden kendine kızdı. Asla bağırmamalıydı, asla kontrolünü kaybetmemeliydi. Ama René bunun farkına varmış gibi bile görünmüyordu.

"Sana diğerleri hakkında bilgi veremem. Bunu yaparsam başıma neler gelir haberin var mı?"

"Bana hikâye anlatma! Sen yetişkin bir adamsın, öyle davran!"

René, "Şu an hayatımda yeterince sorun yok mu sence?" diye yakındı.

"Hayatında bir bok yok senin!" diye bağırdı Louise. Eik'ın gözleri üzerindeydi. "Her şeyini kaybettin: eşini, kızını, özgürlüğünü. Kendi saçmalıkların ve ettiğin aptal kardeşlik yemini yüzünden hayatını uçuruma sürükledin. Konuşsan da konuşmasan da zaten uçurumdan aşağı yuvarlanıyorsun. Ve senin yerinde olsam, yanımda Thomsen'i de götürürdüm. Sana yardım etmek istiyorum ama tek bir koşulum var. Mahkemede onların aleyhine tanıklık yapacaksın."

René bir süre sessiz kalıp Louise'in ona sunduğu seçeneği düşündü. Daha sonra gözyaşlarını kurulayıp başını evet anlamında salladı ve kısık bir sesle cevap verdi. "Tamam."

Louise artık onu görmeye tahammül bile edemiyordu. Sanki bir anda odadaki tüm hava tükenmişti. Başının döndüğünü hissetti. Eik'a doğru dönünce partneri ayağa kalktı ve gardiyanı çağırdı. Bütün enerjisini kaybeden Louise, gardiyanın odasına giden Eik'ı takip etti. Daha sonra alacakaranlıkta hapishaneden ayrıldılar. Eik, ağlayan Louise'i kendisine çekip kollarını etrafına doladı.

Onun saçlarını okşuyor ve diğer eliyle de nazikçe sırtını tutuyordu. Louise en sonunda gözlerindeki yaşları silip onu yanağından öptü. Biraz çekilip, "Teşekkürler," dedi kısık bir sesle. "Benim yanımda kaldığın için teşekkürler."

30

Sune'un karnı ağrıyordu ama bu kez nedeni açlık değildi. Adak meşesinde babasıyla buluşacağı düşüncesi bütün gün zihnini meşgul etmişti fakat hâlâ ona ne diyeceğine karar verememişti.

Ağlamaya başladı. Kendini çok yalnız hissediyordu. Annesini o kadar çok özlemişti ki vücudunu harekete geçirecek gücü, devam etme arzusunu kendisinde bulamıyordu.

Meşeye doğru ilerlerken güneş yok olarak ormanı bir yaz akşamının loş ışığına boyadı. Babası sırtını ağacın gövdesine yaslamış halde oturuyordu, ellerini büktüğü dizlerine sarmıştı. Kızgın görünmüyordu. Sadece üzgündü. Can yakan bir düşünce Sune'un zihnine düştü. Annesi ölmüştü. Dehşet içinde babasına doğru ilerledi.

"Kötü bir şey mi oldu?" dedi kısık bir sesle. "Annem iyi mi?"

Babası başını hayır anlamında salladı.

"O nasıl?"

"Durumu kötü ama mücadeleye devam ediyor. Sadece seni bir kez daha görebilme umudu onu hayatta tutuyor."

Sune korkunç bir acı hissetti. Karanlık ve korku kalbinin sarmaya başladı.

"Polis yine uğradı," dedi babası. Sesi yorgun çıkıyordu. "Lütfen eve döner misin?"

Sune cevap vermedi. Sadece rüzgârla dans eden ağaç yapraklarının sesi duyuluyordu.

"Kızı buldular," dedi en sonunda.

"Biliyorum. Eve dönmeni istememin bir diğer nedeni de bu. Sen doğduğun andan beri kardeşliğin bir parçasısın, elimizden hiçbir şey gelmez."

"Ama..." Sözcükler Sune'un boğazına düğümlenip kaldı. "O öldürüldü! Polisler her şeyi ortaya çıkaracaklar."

"Ormandan ayrılıp eve gelmeni bu yüzden istiyorum. İnsanlar onu senin öldürdüğünü düşünecekler."

"Ama ben yapmadım!"

"İnsanlar öyle sanacak."

Sune'un arkasından gür bir ses yükseldi. "Eğer yüzüğü takıp bizimle beraber yemin etmezsen, onu öldüren kişi *sen* olursun."

Korkuya kapılan Sune arkasını döndü ve gothinin karanlığın içinden çıktığını gördü. Babası ayağa kalkıp onu korumak için ona arkasından sarıldı.

"Eğer bizden biri olmazsan seni koruyamayız," dedi gothi. Onlara doğru yaklaştı. "Burada yaşananlardan senin sorumlu olduğunu söylemek zorunda kalırız."

"O kadına neler yaptığınızı polise anlatacağım."

Gothi, Sune'u yakalamaya çalıştı ama babası oğluna sarılmaya devam etti. "Çocuğumu rahat bırak," diye bağırdı. "Onunla ben ilgilenirim."

Gothinin elinde bir odun parçası vardı, onu yukarı doğru kaldırdı ve Sune babasının kafasına inen darbenin sesini duydu. Babasıyla birlikte yere düştü ve daha tam olarak ne olduğunu anlayamayan Sune sert bir şekilde açıklığın dışına doğru sürüklenmeye başladı. "Bu çocuk tanrılara ait, hoşuna gitse de gitmese de."

"Dur!" diye bağırmaya çalıştı babası; sesi kısık ve boğuktu.

31

"O da neydi?" diye sordu Camilla, Frederik'in kolunu tutarak.

Frederik tüyleri diken diken eden çığlıkların nereden geldiğini saptamaya çalıştı. Daha sonra tereddüt etmeden ormanın içinde var gücüyle atıldı. Camilla, Sune için hazırladıkları çuvalı bir kenara atıp onun peşinden koşmaya başladı.

Camilla bir süre sonra Frederik'in durduğunu gördü. Koyu yeşil avcı ceketi giymiş iri yarı bir adam birini sürüklüyordu: Çocuk! Çocuk hâlâ çığlıklar atıyordu. Yavrucağın yüzünde dehşet dolu ifadeyi görmek Camilla'nın kalbinin burulmasına neden oldu.

"Burada neler oluyor böyle?" diye bağırdı Frederik. Koşup çocuğu yakalamaya çalıştı ama bir ayı çarpmışçasına yere serildi. İri adam sendelemeye başladı; Camilla, Frederik'in onun ayağına sarılmış olabileceğini tahmin etti. Ama tek gördüğü şey geniş bir sırt ve Frederik'i tekmeleyen bir bacaktı. Adam öne doğru eğilince kurtulan çocuk Camilla'ya doğru koştu ve onun arkasına saklandı. Sanki orada güvende olacakmış gibi.

Camilla, ağaçların arasından Frederik'e baktı. Ayağa kalkmıştı ama sallanıyordu. Kendisini toparlamak için bir ağaca dayandı. Daha sonra orman yoluna girerek ortadan kaybolan adamın peşinden gitti.

"Frederik!" diye bağırdı Camilla. "Dur!"

Bir anda orman yeniden sessizliğe büründü. Camilla'nın tek duyduğu şey güm güm atan kalbi ve çocuğun sessiz hıçkırıklarıyla titreyen omuzlarıydı. Çocuk, sanki arkasında saklanmak onun için utanç vericiymiş gibi davranarak iki adım uzaklaştı. Zayıf ve güçsüz görünüyordu. Elleri ve kıyafetleri kirliydi. Camilla ona doğru uzandı.

"Her şey bitti," dedi Camilla. Onu rahatlatmaya çalışıyordu fakat bu çabası uzaktan gelen bağrışmalar yüzünden sekteye uğradı. Frederik'in sesini tanımıştı. Daha sonra araba kapısının çarpıldığını duydu. Bunu vahşi bir motor sesi takip etti. Araba, lastiklerini bağırta bağırta uzaklaştı.

"Babam," dedi çocuk kısık sesle. "Babamı bulmam gerekiyor."

"Nerede?" diye sordu Camilla. Bir an için kararsız kaldı, çocuğu mu takip etmeliydi yoksa Frederik'in peşinden gidip onu mu bulmalıydı? Çocuğun peşinden gitmeye karar verdi. Bir odun yığınının ve eğreltiotu kümesinin yanından geçip çalıların arasından kendilerine yol açtılar ve birkaç yabani ahududunun üstüne basarak ilerlediler.

"Baba!" Çocuk koşmaya başlayınca Camilla ona ayak uydurmaya çalıştı. Adak meşesine vardıklarında ikisi de durdu. Çocuk, çalı ve birkaç kütüğün arasında bir kamp kurmuştu. Şenlik ateşi için açtığı alanın hemen yanında, Camilla'nın oğlunun mavi ceketi bulunuyordu. Bunun dışında kamp terk edilmiş gibi görünüyordu.

"O gitmiş!" dedi çocuk tiz bir sesle.

"Ama ondan kaçmıyor muydun?" diye sordu Camilla ve etrafına bakındı. Hareket eden hiçbir şey yoktu.

"Hayır, babam buraya beni almaya geldi. Bana yardım etmeye çalışıyordu."

Çocuk dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. İnce omuzları yeniden sarsılmaya başladı. Camilla onun yanına çömelip sırtını sıvazladı. "Babanı bulacağız," dedi. "Seni evine bırakabilirim."

Sune hemen hayır anlamında başını salladı. "Eve gidemem," diye fısıldadı panikle. "Babamı düşman olarak görmeye başladılar."

"Artık her şeyin yoluna gireceğine eminim," dedi Camilla.

"Anlamıyorsunuz. Beni öldürecekler."

"Kimse bir çocuğu öldürmeyecek," diye bağırdı Camilla. Daha sonra beş yüz metre uzakta kız mezarlığında bulunan küçük bedenler geldi aklına geldi.

Bir adamın sesi yükseldi. "Merhaba!" Çocuk irkildi.

"Sakin ol, gelen eşim," dedi Camilla. "Buradayız!" diye bağırdı.

Frederik açıklığa çıktı ve onlara doğru yaklaştı. "Neler oldu böyle?" dedi Camilla, onu görünce şoke olmuştu. Frederik'in elbiseleri çamur içindeydi ve şakağı kanıyordu.

"Herif beni ezmeye çalıştı. Bir hendeğe atlamak zorunda kaldım."

"Bana vuran adam o olabilir," dedi Camilla, içinde biriken öfkeyle yumruğunu sıktı. "Adam tam bir manyak."

İkisi de yüzlerini çocuğa çevirdi.

"Beni bulana kadar durmayacaklar," dedi ve yeniden ağlamaya başladı. "Ve nereye gideceğimi bilmiyorum."

Camilla ayağa kalktıktan sonra çocuğa yardım etti. "Bizimle gel. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Polis senin iyi durumda olduğunu bilmekten oldukça mutlu olacaktır."

Çocuk direnince Camilla bir an için onun yeniden kaçacağından korktu.

"Babam hâlâ orada olabilir," dedi.

"O zaman biraz bekleyelim. İstersen onu arayabilirsin."

Ona bir telefon uzattı ama çocuk telefonu almadı. Midesi gurulduyordu ve Camilla onun soğuktan donduğunu görebiliyordu. "Açıkçası bir banyo yapmak sana çok iyi gelebilir," dedi gülümseyerek. "Ve iyi bir yemeğe de hayır diyeceğini düşünmüyorum. Bazen tok karınla güzel bir uyku çektikten sonra her şey çok daha farklı gözükebilir. Ne dersin?"

Çocuk artık daha rahat görünüyordu ama ormana doğru bakmaya devam etti. "Sizinle gelmek istiyorum ama kimseyi aramayacağınıza söz vermeniz gerek. Babamın yarın benim için geri döneceğini düşünüyorum."

"Söz veriyoruz," dedi Frederik ve elini çocuğun omzuna koydu.

KAKTÜS TEAM

32

"Eğer Klaus'un ölümünden sorumlularsa bunun bedelini ödeyecekler," dedi Louise. Eik'ın masaya bıraktığı sade sabah kahvesinden bir yudum aldı. "Gerçekten bir kaza olabilir ama pek çok kez yaptıkları gibi üstünü örtmeye çalışmak yerine, arkadaşları için yardım çağırmaları gerekirdi. Yeteri kadar oyun oynadılar. Artık buna bir son vermemiz gerekiyor."

Bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Hatta gece yarısı mutfağa gidip rahatlamak için kendine bir bardak papatya çayı dahi yapmıştı. Eik, Sydhavnen'deki evinde kalmasını teklif etmişti ama Louise bu teklifi geri çevirmişti ve gece boyunca aldığı bu kararın pişmanlığını defalarca kez hissetmişti. Eik gibi o da sabaha yüzerek ve bir bardak likör içerek başlayabilirdi.

Bu rahatlamama yardımcı olurdu, diye içinden geçirdi. Ama bu teklifi nazikçe reddetmiş ve Jonas ile yemek üzere hazır yiyecekler almıştı. Eve girdiğinde Jonas koca kulaklıklarını takmış salonda oturuyordu. Zaman algısını kaybettiğinden akşam yemeği saatinin geldiğinin farkında bile değildi. Ama bir anda Louise'i elinde yemeklerle görünce kurt gibi acıkmıştı, hatta Tavuk Tikka Masala'yı midesine indirdikten sonra Louise ona bir tabak da çorba ısıtmıştı. Daha sonra beraber mısır patlatmışlardı. Ardın-

dan da Melvin halk bahçesinden dönerken aldığı iki kutu Danimarka çileği ve yarım litre kremayla kapıda belirmişti.

"Postaları ve birkaç temiz kıyafet almak için geldim," demişti Melvin onlara. Louise daha neler yaşandığının farkına varamadan Melvin oturma odasına geçmiş, kahvesini ve doldurduğu içkisini yudumlamaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra Louise alt kat komşularının onları özlemiş olduğunu fark etmişti. Birden içi ısınmıştı. Jonas ile birlikte kanepede otururken, Melvin de başını ayaklarına koymuş Dina ile birlikte onların karşısına kurulmuştu. Louise yaşadığı acıların biraz olsun dindiğini fark etti. Artık her şey daha yoluna koyulabilir görünüyordu.

Ama bir saat sonra yatağa girip komodinin üzerindeki ışığı kapattığı anda, geçmişten gelen anılar yeniden zihnine hücum etmişti. René Gamst'ın Klaus'un son gecesi hakkında anlattığı her şey...

Düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayan kişi Eik oldu. "Umarım bu iki davayı birbirine karıştırmıyorsundur," dedi ve bardağını masaya koydu. "Klaus'un yaşadıkları Roskilde Polisi'ni ilgilendiriyor, tabii eğer ortada bir dava varsa. Bizim ormanda saklanan çocuğu bulmamız gerekiyor."

Louise tam emin olamasa da Eik'ın ses tonunda ufak bir kıskançlık sezdi. Bir süre onu inceledi. Eik'a âşıktı. Bunu beraber geçirdikleri o gece fark etmişti. Onun garip çekiciliğine, yıpranmış deri ceketinin ardındaki yumuşak kalpli, güvenilir, karşısındakiyle empati kurabilen kişiliğine âşıktı. Eik, içinde hem karanlığı hem de aydınlığı barındırıyordu. Yüreğine öyle bir işlemişti ki görmediği her an ona özlem duyuyordu.

Artık Klaus hayatının büyük aşkı değildi. Onu özlüyordu ve acısını asla içinden atamamıştı. Ancak artık onun ölmesine neden olan kişilerin, şimdi birer yetişkin olsa da asla gerçeği söylemeyen bir grup çocuk olduğunu biliyordu. Öfkeliydi ve öfkesi onu tüketmeden önce bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. İki işi karıştırması umurunda bile değildi; bir avuç

kan kardeşlerinin, on beş yaşındaki bir çocuğu zorla yozlaşmış kardeşliklerinin bir parçası yapmaya çalışmaları karnına ağrılar saplanmasına neden oluyordu.

"İki dava birbiriyle bağlantılı," dedi Eik'a doğru bakarak. "Bunu görmüyor musun? Sürekli birbirlerinin hatalarını ört bas etmeye çalışıyorlar. Şu âna kadar işledikleri bütün suçları ortaya çıkarmak istiyorsak ulaşabildiğimiz tüm kanıtları bir araya getirmemiz gerekiyor. Ayrıca René onların aleyhine ifade vermeyi kabul ettiği için, Gudrun ve okul hizmetlisinin dosyalarını da iyice incelememiz gerekiyor."

Eik hâlâ çekince koyuyor gibi görünüyordu.

"Buraya gelmeden önce Klaus'un ailesi ile görüştüm," dedi Louise onu görmezden gelerek. "Nymand, Klaus'un tabutunun açılması için gerekli kurumlara başvuruda bulacak. Eğer Klaus'un bedeninin çıkarılmasına izin verilirse Adli Tıp onu inceleyecek. Suç mahallinde intihar mektubu bulunduğu için otopsi işlemleri yapılmamıştı. Eğer düştüğü zaman aldığı bir darbeden dolayı hayatını kaybettiyse, onun asılmadan önce öldüğünü kanıtlama şansımız artar. Ayrıca bu durum René'nin ifadelerini destekler ve onun güvenilirliliğini artırır."

O sabah Nymand, Louise'e bir önceki akşam René Gamst'ı sorguladığını söylemişti.

"Tutuklama emirlerini hazırlıyorlar ama birilerini Lisa Maria Nielsen cinayetinden dolayı tutuklamaya başlamadan önce, tüm grup hakkında sağlam delillere ulaşmak istiyor ki sadece birini değil bütün grubu bu suçtan tutuklayabilsin. Hepsini tek davada içeri tıkmak istiyor."

Louise, Nymand'a tamamen katılıyordu. Bu dava, son günlerde meydana gelen bir namus cinayetini andırıyordu. Aile düşük ceza alır düşüncesiyle on yedi yaşındaki oğullarını suçu işlemesi için seçmişti. Ama gerçek ortaya çıktıktan sonra aile üyelerinin hepsi cinayete teşebbüsten başlayıp cinayete uzanan çeşitli cezalar almıştı. Ama bu dava büyük bir hazırlık yapılmasını gerektir-

mişti. Nymand'da benzer bir hazırlığın içine girmiş ve Louise ile Eik'ın de bu yönde davranmalarını istemişti.

Partneri başını salladı. İlk başta hiçbir şey söylemedi ama onun ne düşündüğü tahmin etmek hiç zor değildi.

Eik en sonunda konuşmaya başladı. "Bu davaların bağlantılı olup olmadıklarını *bilmiyorsun*. Hayat kadınını öldürüp öldürmediklerini *bilmiyorsun*. Çocuğun onlar yüzünden kaçıp kaçmadıklarını bilmiyorsun!"

"Evet, bilmiyorum," diyerek onun ithamlarını kabul etti Louise. "Bilmiyorum ama tahminlerimin doğru olduğu yönünde güçlü hislerim var. Ve eğer yanılıyorsam tüm sorumluluk benim olacak, ortaya çıkacak sorunlarla ben yüzleşeceğim."

"Benim tavsiyelerime kulak ver." Dirseklerini masaya koydu. "Dikkatli ol. Duygularına kapılarak profesyonelliğini kaybetme. Sofie ortadan kaybolduğu zaman senin şu an yapmak üzere olduğun hataları yaptım. En nihayetinde kimse davamı ciddiye almadı."

Louise, Eik'ın eski sevgilisinin adını öğrenmekten pek hoşnut kalmadı. O âna kadar, o kadın Louise'in aklında sadece silik bir karakterdi.

"Onun başına gelenlere o kadar kafayı takmıştım ki," dedi Eik, "teknede boğularak hayatını kaybeden iki kişi daha olduğunu görmezden geldim. Ve insanlar Sofie'nin onların ölümüyle bir alakası olabileceğini söylediklerinde, büyük bir öfkeyle onlara sırtımı döndüm ve söylediklerini ciddiye almayı reddettim. O gece Sofie'nin onlarla birlikte denizde öldüğünden emindim."

"Ama dürüst olmak gerekirse, onun orada bir yerlerde olmadığına tam anlamıyla emin olamazsın, değil mi?" dedi Louise, Camilla'nın kendisini aradığını görmezden gelerek.

Eik başını iki yana salladı. "Nerede yaşadığımı ve telefon numaramı bilmesine rağmen o günden sonra ondan hiç haber almadım."

Louise, Eik'ın kendini sakinleştirmeye çalıştığını fark etti ama gözleri onu ele veriyordu. Louise boğazını temizledi ve başıyla

onayladı. "Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Ve benim iyiliğimi düşündüğün için de sana minnettarım. Ama bu olayla bu kadar ilgilenmemin nedeni sadece Klaus değil. Haklısın, çocuğun neden evden kaçtığını hâlâ tam olarak bilmiyoruz ama Klaus'un ölümünde parmağı olan insanlar, genç bir kadını da öldürmüş olabilir. Bu adamların ne tip metotlara başvurduklarını da biliyoruz; onlar hapse girmemek için her türlü yolu deneyecek insanlar. Onların ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarına izin veremem. Lisa Maria üç yaşında bir oğlu olan bekâr bir anneydi. Thomsen ormana gelmesi için ona para verdi ve bir ay sonra o kadının cesedini aynı ormanda bulduk. Eğer onları bu yaptıklarından dolayı adaletin önüne çıkaramazsam, bu işi yapmamın da bir anlamı kalmaz."

"Bu davaya Roskilde Polis Departmanı bakıyor. Biz değil. Eski erkek arkadaşının ölümünü soruşturanlar da onlar değil miydi?"

"Bir soruşturma yapılmadı! Thomsen ve çetesi, herkesi bunun bir intihar olduğuna inandırarak paçayı kurtardılar."

"Ama yine de suç onların yetki alanına giriyor."

"Kesinlikle. Nymand'ın bu olaya ilgi duymasının nedeni de bu zaten. Bu dava en başından beri Roskilde Polis Departmanı'na ait. Ama bu adamları yakalamak istiyorsak onlara yardımcı olmam gerekiyor. René'nin bize yardımcı olmasının tek nedeni Thomsen'i haklayabilecek olmam. Ayrıca, Nymand bu eski davalar hakkında bilgi sahibi değil. Nasıl olsun ki? Bu olaylar yaşandığında o Roskilde'de görev yapmıyordu. Her şeyi tek tek incelememiz, eski davaları yeniden açmamız gerekiyor. Toparlayabildiğim bütün delilleri bir araya getireceğim ve onun masasına bırakacağım."

Eik, Louise'in söylediklerini düşündükten sonra başıyla onayladı. Bazı şüpheleri olmasına rağmen Louise onu ikna etmişti. "Senin yanındayım. Tabii ki o pisliklerin bekâr bir anneyi öldürüp daha sonra da bu suçtan paçayı kurtarmalarına izin veremeyiz. Bu arada, mezarlıktan çıkan diğer iki ceset hakkında bir gelişme var mı?"

Louise başını hayır anlamında salladı. "Henüz yok."

Telefonu yeniden çalmaya başlayınca Louise bu kez cevap verdi. "Camilla, seni kısa bir süre sonra arayacağım." Louise tam telefonu kapatmak üzereyken, ters bir şeylerin olduğunu fark etti.

"Buraya gelmen gerekiyor," dedi ağlayan arkadaşı. "Çoktan Roskilde Polisi'ni aradım ama bana kayıp çocuk davasına senin baktığını söylediler. Biri çocuğu aldı ve bize savaş ilan etti."

KAKTÜS TEAM

33

"Tek söylediği bu muydu?" diye sordu Eik, St. Hans Psikiyatrik Hastanesi'ne doğru yaklaşırlarken.

Roskilde yolu boyunca Louise büyük bir panikle arkadaşına ulaşmaya çalışmıştı ama hep meşgul tonunu duymuştu.

"Sune'un neden onların evinde olduğunu söyledi mi?"

Louise başını hayır anlamında salladı. "Oraya gittiğimizde her şeyi açıklamanın daha kolay olacağını söyledi. Ama çok korkmuştu. Tek bildiğim şey birisinin onlar uyurken eve girdiği ve çocuğu alıp götürdüğü."

"Kendi isteğiyle evden ayrılmış olabilir," dedi Eik. Bu fikrini daha öncede birkaç kez tekrarlamıştı.

"Evet olabilir. Bu mantıklı açıklamalardan biri fakat eve biri girmiş. Hatta olayın bu şekilde cereyan ettiğine çok eminler. Ben sadece savaş ilanı bölümünü ve çocuğu yanlarında nasıl götürdüklerini anlamış değilim."

Louise, Ingersminde'nin girişinde duran iki büyük taş sütunu gördü. Eik uzun garaj yoluna girerek evin önüne ilerlediğinde Charlie kulaklarını dikti. Eik aracı geniş taş merdivenlerin önünde durdurdu ve kontağı kapatmadan önce Camilla pijamaları ile onları kapıda karşıladı. Yüzü bembeyazdı. Onları içeri

buyur etti. "Görmeniz gereken bir şey var," dedi ve onları hızlı bir şekilde büyük salona doğru yönlendirdi.

Ev çok sessizdi. Yerde bir ceket, mutfak kapısının hemen yanında da Frederik'in lastik botları duruyordu. Devasa bahçeye doğru bakan mutfak camının önüne geldiklerinde Louise, ormana giden patikanın, yani namıdiğer Ölüm Yolu'nun başında duran Frederik ve yöneticiyi gördü.

Camilla kendisi takip ediyorlar mı diye Eik ve Louise'e baktı. Daha sonra mutfağın arkasındaki küçük koridora yöneldi ve dış kapıyı açtı. Yana doğru bir adım atıp arkasındaki ikilinin dışarı çıkmalarına müsaade etti.

Yere bir direk çakılmıştı. Direğin üstünde büyük ve siyah bir at kafası vardı.

Louise donup kalınca Eik ona çarptı, Louise geriye doğru bir adım atınca onun ayağına bastı. Eik, dengesini kaybetmesini önlemek için Louise'in omuzlarını tuttu. Atın kafası boynunun başladığı yerden kesilmişti. Yelesini direğin üzerinde bir örtü gibi yayılmıştı. Siyah, cansız gözlerle onlara doğru bakıyordu. Gözlerinin kenarında ve boynunun kanlı tabanında birkaç büyük karasinek uçuşuyordu.

"Bu da nedir böyle?" dedi Louise ve Eik'ı hafifçe iterek attan uzaklaştı.

"Frederik bunun bir lanet direği olduğunu söyledi," dedi Camilla. Söyledikleri kulağa deli saçması gibi geliyordu. Eik, Frederik ile Tønnesen'ın yanına giderken, Louise ve Camilla mutfağa döndü. "Bu eski İskandinav dinine ait bir inanış. Birisi bize bir büyü yapmış."

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım," dedi Louise. Bacakları hâlâ hafif bir şekilde titriyordu.

"Frederik, eskiden Viking gemilerinin denize çıkmadan önce ejderha kafaları ile süslendiğini söyledi. Vikingler bu şekilde saldırganlıklarını gözler önüne seriyormuş."

Camilla bir sandalyeye oturdu. Yaralı bacağını dinlendirmek için yanına bir sandalye daha çekti. "At kafasını nereden bulduk-

larını Tanrı bilir. Burada herkesin atı var. Umarım yakınlarda yaşayan birinin atını seçmemişlerdir. Durum buysa yakında birilerinin çığlıklarını duyarız!"

Louise, Nespresso makinasına gidip Camilla'ya kahve isteyip istemediğini sordu.

"Büyük bir bardak, sütlü ve sert bir kahve istiyorum," dedi öne doğru eğilerek. "O kadar çok korktum ki hemen ağlamaya başladım." Sırtını sandalyenin arkalığına yaslamadan önce derin bir nefes aldı. Louise ona kahvesini uzattı.

"Sabah ilk iş olarak kapıyı açıp dışarı çıktım. Hava güzel olduğu zaman dışarıda kahvaltı yapmayı seviyorum." Louise'e döndü. "Yanına yaklaşana kadar onun orada olduğunu fark etmedim bile."

Louise camdan dışarı bakıp Charlie'yi araçtan çıkaran Eik'ı izledi. Charlie bahçe boyunca koşturmaya ve etrafı koklamaya başladı. "Ne zamandan beri çocuğu saklıyordunuz, neden bize haber vermediniz? Onu aradığımızı biliyordunuz!" dedi.

"Onu saklamıyorduk," dedi Camilla. Kahve bardağını iki eliyle tutarak köpüğe doğru baktı.

"Olanların farkındasın, değil mi? Genç bir kadın büyük bir olasılıkla sizin ormanınızda öldürüldü. Sune çok önemli bir tanık olabilir ama siz polisi arayıp çocuğu bulduğunuzu söylemek yerine hiçbir şey yapmadınız. Ancak tanığımız ortadan kaybolduktan sonra polisi aramak aklınıza geldi." Louise'in eli sinirden titriyordu ama sakin olması ve odaklanması gerektiğini biliyordu. "Kaç gündür onu polisten saklıyorsun?"

Şimdi patlama sırası Camilla'ya gelmişti. Kahve bardağını masaya vurdu. Bardaktan fışkıran kahve masaya döküldü. "Onu saklamıyordum, lanet olsun. Onu polisten filan saklamadım. Dün akşam çok kötü bir şey yaşandı ve biz de ona yardım etmeye çalıştık. Onu sakladığımız tek kişi onu arabasına sürüklemeye çalışan o pislikti."

Başını sallayıp bir süreliğine gözlerini kapadı. Daha sonra

Frederik ile birlikte ona biraz yiyecek içecek götürmeye gittiklerinde neler olduğunu anlatmaya başladı.

"Çığlıklar duyduk ve sonra bir adamın onu yerde sürüklediğini gördük. Herhangi birinin yapacağı şeyi yaptık ve onu güvenli bir yere götürdük."

"Herhangi biri gibi davranıyor olsaydınız polise haber verirdiniz," dedi Louise.

"Lanet olsun Louise! Polise haber vermek istedik ama eğer bunu yapsaydık bizimle beraber eve gelmezdi. Ayrıca çocuğun banyo yapıp yemek yiyebileceği, güvenli bir yere ihtiyacı vardı."

"Babasıyla ormanda konuştu mu?"

Camilla'nın açıklaması onu bir şekilde sakinleştirmişti. Üstelik aynı şartlar altında o da arkadaşı gibi davranırdı. Tabii ki öncelik çocuğun iyi durumda olmasını sağlamaktı.

Camilla başıyla onayladı. "Ne kadar süre konuştuklarını bilmiyorum. Sune çığlık atmaya başlayana kadar neler yaşandığından haberimiz yoktu. Onun sesini duyar duymaz Frederik ona doğru koştu. Sune'u adamın elinden kurtarınca onunla beraber kampına gittim ama babası ortalardan kaybolmuştu."

Louise, Sune'u kaçıran adam hakkında soru sormaya başlamadan önce Camilla masaya bir kâğıt parçası koydu. "Bu adamın aracının plakası. İstersen kontrol edebilirsin. Frederik plakanın siyah bir jipe ait olduğunu söyledi."

Bir an durup kendisini toparladı. "Sune bana doğru koşarken zangır zangır titriyordu. Çok korkmuştu. Bu senin için sıradan bir dava olabilir ama çocuk ölüm kalım mücadelesi veriyormuş gibi bağırıyordu. Ve şoka girmişti."

Louise başıyla onayladı. Aracın plakasını okudu ve bir anda donup kaldı. Numaraların önündeki ST harflerini tanımıştı. Bu plaka ve arkadaşının yaptığı tarif Thomsen'in aracını işaret ediyordu ama onu geren, derisinin karıncalanmasına neden olan asıl şey, Thomsen'in onlardan bir adım önde olduğunu bilmekti.

"Sune sana neler anlattı?" diye sordu. O sırada dışarıda dolanan üç adam ve köpek eve geri döndü.

Camilla başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece babası onu korumaya kalkışınca adamların onun peşine düştüğünü söyledi. Çok kötü görünüyordu, gidecek hiçbir yeri yoktu. Frederik bu yüzden ona bizim evde kalabileceğini söyledi. Soruları cevaplayacak halde değildi; önce biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Yatak odasına giderken senin odanın yanındaki misafir odasında ölü gibi uyuduğunu gördüm."

"Eğer çocuk gecenin bir yarısı uyanıp usulca evden çıkıp gitseydi bunu fark eder miydiniz?"

"Hayır, bunu fark edebileceğimizi sanmıyorum. Ama eve birinin girdiğine de şüphe yok çünkü mutfak kapısı dışarıdan zorla açılmış. Eğer Sune kendi gitmek isteseydi kapıyı içeriden rahatça açıp dışarı çıkabilirdi."

Louise bir saniyeliğine aldığı bilgilerin analizini yaptı. "Babasının onu diğer adama karşı koruduğuna emin misin?"

"Ben görmedim ama söylediği şey buydu. Frederik'e çarpan adamı sadece kaçmadan önce gördüm. Aslında, onu sadece arkadan gördüm. Dediğim gibi çocuk çok sarsılmıştı ve babası için çok korkuyordu. Babasının onu götürmeye çalışan adamı durdurduğunu söyledi."

"Peki sen bu bahsi geçen adamı gördün mü?"

"Söyledim ya, sadece arkadan. Hava onu net bir şekilde görebileceğim kadar aydınlık değildi. Genelde tek gördüğüm sağda solda dolaşan bir gölgeydi." Camilla parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Babasının dövüldüğünü görmek mi yoksa iki adamın tartışması mı çocuğu daha çok şoke etti, hiçbir fikrim yok."

"Babasını onu savunurken gördüğü için şaşırmış olabilir," diye fikir yürüttü Louise. "Bu yüzden de daha fazla saklanmak zorunda olmadığını düşünmüş olabilir."

Camilla kaşlarını çattı. "Dünyadaki hangi baba çocuğunu böyle bir durumun içine sokar ki?" diyerek kendi kendine söylendi.

Adamlar eve girdiler. "Hiç şüphe yok," dedi Frederik, "Buraya gelmek için eski patikayı kullanmışlar." Masaya kahve bar-

daklarını bıraktı. "Çimler ezilmiş ve görünüşe göre orada bir boğuşma olmuş."

Louise, Eik'a baktı. "Gidelim. Kasabı bulmamız gerekiyor ve bunu hemen yapsak iyi olur."

KAKTÜS TEAM

34

Kasabın beyaz minibüsü alelacele bırakılmışçasına evin önünde duruyordu. Çiftlik evi karanlık ve terk edilmiş görünüyordu.

Louise tedirgindi, nedeni sessizlikten ziyade karşısına neyin çıkacağını bilmemesinden doğan korkuydu. İçinde olayın kontrolden çıkmaya başlayabileceğine dair bir his vardı.

Eik arabadan çıkarken Louise çoktan evin kapısına doğru ilerliyordu, gözünün önüne Jane'in kederli ifadesi geldi. Tüm kalbiyle ailenin yeniden bir arada olmasını diledi. Sune'un ailesi tarafından alındığı ve şu an annesinin yatağının yanında oturduğunu görmeyi diliyordu. Ancak at kafasını da aklından çıkaramıyordu. Camilla ve Frederik'e yöneltilmiş tehdit ve orman patikasında bir mücadele yaşandığını gösteren izler, onun dileklerinin tersini işaret ediyordu.

Louise zili çaldı. Cevap veren olmayınca kapı açık mı diye kontrol etti. Açıktı. Evde birileri var mı diye kulak kabarttı. Mutfak ve oturma odası da boştu. Ama Jane'in yatak odasına açılan kapı hafif aralıktı. Etrafa bakındı. Yemek masasının üstünde bir telefon ve bir cüzdan duruyordu. Kanepenin yanında bir çift terlik, kolunda da kırışık bir battaniye duruyordu. Battaniyenin bir ucu yerdeydi.

"Merhaba," dedi Louise. Kapıya doğru ilerledi. "Kimse yok mu?"

Bir kumaş parçasının veya o tip bir materyalin bir yere sürtündüğünü duyunca durdu ama kimse cevap vermedi. Birisi hırıltılı nefesler alıp burnunu çekiyordu.

Louise ittirerek kapıyı açtı. Kasap boş yatağın yanındaki bir sandalyenin üstünde kambur bir şekilde oturuyordu. Kollarını baldırlarının üstüne koymuş, ellerini de aşağıya salmıştı. Rengi atmıştı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gözleri kırmızı ve parlaktı. *İşte paramparça olmuş bir adam,* diye düşündü Louise. Yatak ve yorgan jilet gibiydi. Yastıklar şişirilmişti.

Louise bir anda nefes almakta zorlandı. Sanki ciğerlerine yeteri kadar hava gitmiyordu. Kırık dökük cümleler, okul günlerinden kalma anılar, uzun süredir bahsi açılmayan hatıralar zihninde dolaşmaya başladı. Jane ile birlikte Bornholm'a yaptıkları bir kamp gezisinde Hammershus'u keşfedişlerini, yaz aylarında gittikleri ve yüz metre ve bin metre seviyelerine kadar yüzmeyi ilk kez başardığı Uggerløse'deki açık yüzme havuzunu hatırladı. Her sabah Skølesen'den beraber okul servisine bindikleri ve okuldan çıktıktan sonra ızgara ve patates kızartması yedikleri o günler artık çok uzaktaydı.

Louise elini kasabın omzuna koydu. Adam hiçbir şey söylemedi ama gözleriyle Louise'in hareketlerini takip etti. Sandalyede doğrulup Eik'ın beklediği kapı girişine doğru baktı. Dudakları titredi. Ağlamayı kesmek için dudaklarını birbirine doğru bastırınca dudakları iyice büzüştü.

Louise yatağı işaret edip kaşlarını kaldırdı.

Kasap başını hayır anlamında salladı. "Jane ailesinin yanına gitti. Beni terk etti."

Ölmek üzere olan bir kadın kocasını terk etmez, diye düşündü Louise. Endişesi geri döndü.

"Dün çocuğuna yardım etmek yerine kaçmayı tercih ettiğini eşine söyledin mi?" diye sordu Eik.

Kasap başını öne doğru eğdi. "Ben kaçmadım," dedi bahane

uydurmaktan ziyade bilgi veren, yumuşak bir sesle. "Sune'u kurtaran insanları evlerine kadar takip ettim. Onu içeri aldıklarını gördüm. Beni anlamanızı beklemiyorum ama inanın bana Sune onların yanında benim yanımda olduğundan daha güvende."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kalın parmakları çaresizliğini dizginlemeye çalışıyormuş gibi görünüyorlardı. "Bunu bana yapamazlar," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Bunu ona yapamazlar. O sadece bir çocuk. Onu nasıl bulamayacakları bir yere götürebilirim, bilmiyorum. Onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum."

Fısıldayarak söylediği sözlerin ardından sandalyesinde dimdik oturdu. "Ona ulaşmam gerek. Buradan kaçmamız gerek. Ama bunu nasıl yapacağım? Dükkâna ne olacak? Peki Jane'e ne olacak? O artık buralardan gidecek güce sahip değil. Dün gece onu aradığımda benimle konuşacak gücü bile bulamadı."

Eik yatağa doğru ilerleyip partnerinin yanına oturdu. Louise, kasaba kendini toparlaması için birkaç dakika vermeyi planlıyordu ama Eik aceleci davrandı. "Maalesef artık çok geç."

Sesi çok sakindi. Bu kelimeler ağzından suçlayıcı bir tavırla dökülmemişti. İlk başta kasap sanki onun söylediklerini anlayamamış gibi sinirli bir şekilde Eik'a baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye tısladı kasap. "Eğer gidip sosyal hizmetlere filan haber vereceksen, bir dakika bile durma. Ama hiçbiriniz beni çocuğumu korumaya çalışmaktan alıkoyamazsınız. Buna izin verirsem bana da lanet olsun."

"Sune artık o evde değil," dedi Eik. Olan biten her şeyi anlattı. "Sabah Sune ortalıktan kaybolmuştu."

Kasabın kolları düştü. Sessiz bir şekilde Eik'a gözlerini dikti. Sanki onun söylediklerini analiz etmeye çalışıyor gibiydi.

"Evin bahçesine, kapılarının hemen önüne ucunda bir at kafası olan bir direk dikmişler," dedi Louise. "Bu ne anlama geliyor?"

Kasabın yüzü gergin ve ağlamaklıydı. *Çaresizlik,* diye düşündü Louise. Adam gerçekten çok çaresiz görünüyordu. Ne yapacağını bilemez bir haldeydi ve korkuyordu.

"Onu öldürecekler," dedi kısık sesle. "Lanet direğiyle, Sune'u saklayan insanları düşman belledikleri gösteriyorlar. Kardeşlik yeminini bozduğu için de Sune'u tanrılara kurban edecekler."

"Arkadaş grubunu terk etti diye bir insanın hayatına kast edilemez," dedi Louise. Bunu söylerken aklına Klaus geldi.

"Burada bir arkadaş grubundan bahsetmiyoruz," dedi kasap. "Şu âna kadar bunu fark etmiş olduğunuzu zannediyordum. Burada cehennemden bahsediyoruz. Ve bu cehennemden çıkış yok."

KAKTÜS TEAM

35

Her yerde olabilirdi. Eik'ın arabasında oturup Skov Hastrup'daki tarlaların hızla penceresinden akışını izleyen Louise'in aklına yüzlerce olasılık geliyordu. On beş yaşındaki bir çocuğu kolayca saklayabilecekleri pek çok yer vardı. Boş izci kulübeleri. Bölgedeki ahırlar. Samanlıklar, ormandaki odunluklar. Üstüne bir de Thomsen çocuğu uzakta bir yerlere götürmeye karar verirse Sune'u bulmak iyice zor bir hal alabilirdi.

Louise kasabı, Sune'u bulmalarına yardımcı olması için Nymand'ın adamlarından birkaçına teslim etmişti. İşte o andan sonra karnında başlayan sancının, kaçırılan çocuğu kurtarmak için çok az zamanları kalmasından kaynaklandığını sanmıştı. Ama Eik aracını Koca Thomsen'in çiftliğine gitmek için Kvandrupvej'e doğru döndürdüğü an, içinde büyüyen kederin, adamların çocuğa neler yapabileceğine dair duyduğu endişeden kaynaklandığını fark etti. Kasap kesinlikle haklıydı. Yollarına çıkan bir kişiyi durdurmak için ne kadar ileri gideceklerini Louise'den iyi kimse bilemezdi.

Eik viraj alırken o da, "Hadi, hadi, lanet olsun," diye bağırdı. Thomsen çiftliği en sonunda karşılarına çıkınca Eik yavaşladı.

"Haber verdiler mi?" diye sordu.

Louise, dişlerini sıkıp başını salladı. Nymand adamlarının bir bölümünü Såby'deki duvarcıya ve Særløse'deki Korkak'ın çiftliğine göndermişti, Louise ve Eik'a bir kilometre kadar uzaktaydı. Plana göre, varış noktalarına yaklaştıkları an Nymand'a mesaj atacaklardı ve böylece aramalar her noktada aynı anda başlayacaklardı.

Louise, Nymand'a hazır olduklarına dair bir mesaj attı ve gözlerini telefonun ekranına dikip *Başla* işaretini bekledi.

Oturup beklemekten başka ellerinden bir şey gelmezken onu ittiği için Eik'ın ağzını açıp tek kelime etmemesini takdir etti. Onu şöyle bir süzdü. Uzamaya başlayan koyu renk saçları taralıydı. Deri ceketini arabanın arka koltuğuna atmıştı. Louise onun beyaz bir tişört giydiğini fark etti, siyah değil. Normalde hep siyah tişört giyerdi.

İlk tanıştıkları zaman alışveriş yapmaktan nefret ettiği için hep siyah giydiğini itiraf etmişti. Kıyafetlerini toptan alıyordu. Aynı modelden on tane siyah tişört, beş tane siyah kot pantolon. Siyah çoraplar. Ayrıca Louise'e iç çamaşırı kullanmadığını söylemişti. Bu alışkanlığı Hindistan'a yaptığı uzun bir seyahatte edinmişti.

Louise tek farklılığın tişört olmadığını fark etti. Bileğine taktığı yeşil ve sarı ince bileklikleri de çıkarmıştı. Ayrıca boynundaki köpek balığı dişli kolye de ortadan kaybolmuştu. Louise bu aksesuarları daha önce ona hiç sormamış, onları hep kız arkadaşı ortadan kaybolduğundan beri taktığı izlenimine kapılmıştı.

Ellerini koluna koyup güçlü kaslarını, sıcak vücudunu hissetmek istedi.

"Çocuğu öldürebileceklerine gerçekten ihtimal veriyor musun?" diye sordu Eik.

Louise birden doğruldu. Bunu gerçekten yapabilirler miydi? Bir süre bunu düşündü daha sonra başıyla onayladı. "Korkarım, evet. Kendilerini kurtarmak için bunu yapabilirler. Maalesef cinayetten tutuklanmaktan kurtulmak için her şeyi yapabilirler. Eğer biraz zekâları varsa, Sune konuştuğu an başlarına neler ge-

leceğini biliyorlardır. Ve domino taşları bir kez devrilmeye başladığında, işin nerelere varacağını kim bilebilir?"

"Ama bir çocuk öldürmekten bahsediyoruz."

"Onlar durumu bu şekilde görmüyorlar. Sune onlara göre bir çocuk değil. Onların dünyasında o sessizlik yeminini bozmuş bir yetişkin."

"Onların dünyasında mı?"

"Şehirde işler bu şekilde yürümüyor olabilir," dedi Louise, bu kez ona biraz sinir olmuştu. "Ama buralarda, insanlar birlikte hareket ederler. Pek çok küçük toplulukta durumun aynı olduğunu düşünüyorum. İnsanların birlikte hareket etmesi, birbirlerine destek olmaları bu tip yerlerde büyük önem arz eder. Fakat Thomsen ve çetesinin, bu davranış şeklini başka bir şeye çevirdiği ve olayı ürkütücü bir boyuta taşıdıkları açık. Kasabın söylediği gibi. Onların bir arkadaş grubu olduğunu düşünmek yanlış olur. Onlar bir sokak çetesine, içinden çıkmanın mümkün olmadığı bir tarikata dönüşmüşler. Bu yüzden onlara ihanet eden bir kişinin on beş yaşında ya da otuz yaşında olmasının bir önemi yok."

Karnındaki sancının nedeni artık öfkeydi. "Eskiden okulda parti verirken, arkadaşlar birbirine destek olurdu. Eğer biri dayak yerse, arkadaşları devreye girerdi. Kurallar bunlardı ve sanırım kimse de şikâyetçi değildi, arkadaşların bu tip davranışlarda bulunması normal görülürdü."

Eik homurdandı ama bir yorumda bulunmadı. Louise, onun bu konuda ne düşündüğünden tam olarak emin değildi.

"Bu politik olarak pek doğru değil ama aynı şeyi yapmayacağımı söyleyemem. Eğer dışarıda takılırken biri Camilla'ya zarar vermeye çalışırsa ben de olaya hemen müdahale ederim."

"Bunu yaptığını görmek isterdim," dedi Eik kısık sesle.

Louise onu görmezden geldi. Öne doğru eğilip tam onun tişörtü hakkında bir yorumda bulunmak üzereyken telefonu çaldı. "Gidelim," dedi Nymand.

* * *

Eik gaza basınca etrafa toprak saçıldı. Zihninde sadece Sune'a azaplar çektiren ve ona istediğini yapmayı hakkıymış gibi gören Koca Thomsen'in yüzü vardı. Louise yaptıklarının hesabını ona sormaya hazırdı.

Çiftliğin beyaz dış cephesi göründü. Thomsen'in Toyota Land Cruiser'ı evin bir kanadının önünde duruyordu. Bagaj kapısı açıktı.

"Gösteri zamanı geldi," dedi Eik ve aracını evin bahçesine sürdü.

Küçük bir plan yapmışlardı. Eğer Thomsen dışarı çıkmazsa Louise arka kapıya gidecek, Eik da ön kapıda bekleyecekti. Onu evde bulamadıkları takdir ise bir komşu ile irtibat kurarak, aramayı izlemesini sağlayacaklardı. Ama buna gerek kalmadı; Eik ön avluya adım attığı an Koca Thomsen ortaya çıktı.

Onları görmekten dolayı pek mutlu olduğu söylenemezdi ama onların gelmesini bekliyormuş gibi de değildi. Normal davranıyordu; tavırları rahat, elleri mavi iş tulumunun içindeydi. Fazla tehditkâr görünmemeye çalıştığı açıktı. Ama bu yaptığı hareketler, bu normal görünme çabaları Louise'i pek etkilememişti. Ona doğru yaklaştı ve mülkünü aramak istediklerini söyledi.

Eik, onun arkasından konuştu. "Elimizde izin var tabii..."

"Dur!" diye bağırdı Louise, Thomsen telefonunu kulağına doğru götürürken. "Kimseyi aramayacaksın. Meslektaşımla birlikte eve gireceksin ve ben etrafa bakarken sen de onun sorularını cevaplayacaksın."

"Bu tip davranışlar hiç doğru değil. Vatandaşları taciz etmek sizde alışkanlık olmuş galiba. Benim ne yaptığımı sanıyorsunuz?"

Louise yine gelmelerinin ardındaki nedenleri tek tek anlatmak, yaptığı her şeyi bağıra çağıra onun yüzüne vurmak istedi. Sune'u ve annesiz kalan üç yaşındaki çocuğu düşünmeden edemiyordu. Ancak sinirlerini kontrol etmeyi bildi ve öfkesini sadece ona attığı sert bakışlarla gösterdi.

"Bir şey yaptığını söylemiyoruz," dedi Eik onu eve doğru götürürken. "Ama dün gece Boserup Ormanı'nda olduğunu ve on beş yaşındaki bir çocuğu arabana sürüklemeye çalıştığını biliyoruz. Çocuğun babasıyla kavga ettiğini ve elinden kurtulmayı başardığını da biliyoruz. Tek öğrenmek istediğimiz daha sonra ne yaptığın. Çocuğun nerede?"

"Ben dün gece ormana filan gitmedim. Ve çocuğun nerede olduğunu nereden bilebilirim?" Thomsen sesini hafif yükseltmişti. "Üstelik kimseyle kavga filan da etmedim. Ben kavga ettiğim zaman ortaya çıkacak sonuç pek hafif olmaz."

"Çocuğun babasıyla ormanda tartışmışsın," dedi Eik.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ayrıca zaten çocuğun annesi çok hasta ve sizce tahtalıköyü boylamadan önce oğluyla görüşmesi gerekmez mi?"

Louise yumruklarını sıktı. Koca Thomsen'e saldırmak üzereydi ama Eik elini kaldırarak onu durdurdu. Bir süre öfkeyle titredi, daha sonra arkasını dönerek evin yanında bulunan ahıra doğru ilerledi.

"O çocuğun iyi bir dayağa ihtiyacı var. Evden kaçıp annesine işkence ediyor..."

Louise bu sözler eşliğinde karanlık ahıra adımını attı. Uzun bir süre önce orada hayvanların tutulduğu belliydi. Domuzlar, inekler, belki tavuklar. Tavan alçaktı ve tuğla ile yapılmış yüksek basamaklar, içeriyi üç odaya ayırıyordu. Rutubetli duvarlar yüzünden her yerde toz ve ekşi bir koku vardı. Sadece ortadaki oda kullanıma açık gibi görünüyordu.

Louise, harap olmuş mobilyalara ve yerdeki moloz yığınına doğru yürüdü. Duvara yaslanmış, kapağı açık kutunun içinde kırık porselen parçaları ve eski eşyalar vardı.

Çocuktan bir iz yoktu. Ne burada ne de pencereleri tozdan grileşmiş, örümcek ağları ile dolu güneş ışığı almayan iki boş odada.

Louise dışarı çıktığında, iki adam gitmişlerdi ve Thomsen'in yaşadığı orta kanada açılan kapı kapalıydı. Evin öbür kanadına

doğru hızla ilerledi. Duvarlar dökülmüştü, içerisi kurutulmuş ot ve motor yağı kokuyordu. Şehir parkına yetecek büyüklükte bir traktör odayı ele geçirmişti. Duvarda, üstünde çeşitli alet edevat asılı siyah çerçeveli bir kontrplak vardı. Çekiçler, testereler, tornavidalar... Louise bir an için içeride gördüğü düzenden etkilendi; Bitten'in evi gibi etrafı dağıtmamıştı.

Tekrar dışarı çıkıp iki kanadın üst odalarına girebilmesini sağlayacak bir yol bulmak için beşik çatıya baktı. Bu bölümlerden birinde duvara tam oturan, siyah, ahşap bir kapı gördü; üstünde aşağıdaki pencereler kadar çok örümcek ağı vardı. Yıllardır açılmamıştı.

Louise, daha sonra orta kanada doğru ilerledi. Camdan bakınca Thomsen'in harıl harıl Eik'a bir şeyler anlattığını gördü. Koridorun duvarında paltolar ve montlar asılıydı. Diğer bir duvar ise raflarla kaplıydı. Kapının yanındaki duvarda küçük musluğa kısa bir hortum takılmıştı, gidere bakıyordu. Louise'in ailesinin de buna benzer bir musluğu vardı. Ayakkabılarını temizlemek için kullanıyorlardı. Louise lastik botlarını kapı girişinde paspasa sildi ve Koca Thomsen'in yüksek sesle bir şeyler anlattığı, oturma odasına doğru ilerledi.

"Dün gece kız arkadaşımla beraberdim. Bunu kafan almıyor mu? Bütün gece onun yanındaydım. İstersen ona sorabilirsin."

Eik da sakin bir şekilde Thomsen'in söylediklerini başıyla onaylarken Louise dikkatli bir şekilde evi aramaya başladı. Büyük, siyah bir deri kanepe veranda kapısının yanındaki kuytu köşeye yerleştirilmişti. Duvarlarda fotoğraflar asılıydı ve büfenin üzerinde büyük cam bir tabak vardı. *Çok pahalı bir tabak*, diye not etti Louise. Burası bir bekâr evinden fazlasıydı. Aslında bir bilardo masası ve dart tahtası görmeyi bekliyordu. Mutfakta derin dondurucusu altta olan ve üstünde buz küpü haznesi olan büyük bir buzdolabı vardı. Louise daha sonra banyolu yatak odasına ve koridorun öte yanındaki iki misafir odasına baktı. Hâlâ çocuktan bir iz yoktu. Yatak örtüleri düzgün, her şey yerli yerinde görünüyordu. Orada biri olduğuna dair bir iz yoktu.

Louise, Thomsen'in yatak odasına baktı. Çekmeceli bir dolabın üstünde ebeveynleri ile birlikte çektirdiği bir fotoğraf vardı. Babası Roskilde'de polis şefi olduğu dönemlere aitti. Annesi, halk arasında Bayan Polis Şefi olarak tanınıyordu. Louise ise onu Unibank, Nordea olmadan önce orada çalışan veznedar olarak tanıyordu.

Ole Thomsen'in okulda çekilmiş bir fotoğrafına bakarken, *Ufak anıların böyle aniden belirmesi ne kadar tuhaf*, diye düşündü. Geniş bir yüze, kalın telli saçlara, mutlu gözlere ve hafif bir gülümseye sahip bir çocuktu. Genç bir kıza sarılmıştı. Louise onun eskiden yakışıklı bir genç olduğunu unutmuştu.

Lerbjerg'e taşındıkları ve Hvalsø Okulu'na başladığı sıralarda Thomsen, Louise'in dikkatini çeken gençlerden biriydi. Tam olarak ne zaman cazibesini kaybedip şu anki haline geldiğini hatırlayamadı.

Oturma odasındaki Eik'ın, "Pekâlâ, hep beraber gidip onunla konuşacağız," dediğini duydu ve biri yürümeye başlayınca, "Dur orada," diye bağırdı. "Telefonunu bana ver. Bitten Gamst ile konuşana kadar kimseyi aramayacaksın."

Erkekler ayakkabılarını giyerken Louise koridorda bekledi. Daha sonra Thomsen'in mutfağın arkasında bulunan ofisine baktı.

"Bir de tavan arasına bakacağım," dedi Louise, dışarı çıkmak üzere olan Eik'a. Çamaşır odasındaki merdivenler aracılığıyla beyaz tavan kapağına ulaşmak mümkündü. Louise kapağı açtı ve bacanın yanında yerde bir ışık açıp kapama düğmesi buldu.

Tavan kapağına yakın bir yere birkaç koli ve bir Noel ağacı tutacağı konulmuştu. Louise içeri girdiği an tavan arasının zemini ağırlığından biraz gıcırdadı. Tozlar uçuştu. Karanlık gölgeler, duvarların etrafına oturmuş vaziyetteydi. Sağda solda unutulmuş eşyalar vardı. Ses yoktu. Hayat belirtisi yoktu. Louise, köşelere fener tuttu. Hiçbir şey yoktu.

Eik dışarıda arabayı çalıştırınca dizel motorun kükremesi duyuldu. Işıkları kapadı. Tavan kapağını başının üstünden indirdi ve merdivenlerden aşağı indi.

Arabanın arka koltuğuna yerleşmeden önce oturma odasına son bir kez daha göz attı. Thomsen'in yan aynadan ona baktığını hissedebiliyordu. Bir an göz göze geldiler. Louise başını hışımla yan tarafa doğru çevirince Thomsen'e onun yüzüne profilden bakmak kaldı.

KAKTÜS TEAM

tg: kaktusunx

36

Særløse'ün dışındaki tepeye doğru ilerlediler. Louise, John Knudsen'in harap haldeki çiftliğine baktı. Evin önüne park etmiş iki tane sivil polis aracı vardı. Birkaç kişi çiftliğin etrafında dolanıyordu.

Burada olabilir, diye düşündü Louise. Sune'u, Korkak'ın yeni doğmuş kedileri boğduğu büyük ahıra saklamış olabilirlerdi.

Arabada kimse konuşmuyordu ama Louise yan aynadan Koca Thomsen'in yüz ifadesini görebiliyor, aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Artık polisin ilgilendiği tek kişinin kendisi olmadığını anlamıştı. Açıkçası bu onu biraz rahatlatmıştı. Koltuğunda hafifçe öne doğru eğilip ileri doğru bakmaya başladı.

Louise, Nymand'ı aradı ve onlara Thomsen'in çiftliğini aramayı tamamladıklarına dair birkaç kısa cümle söyledi. "Negatif," dedi Louise. Thomsen'in geceyi geçirdiğini iddia ettiği eve doğru ilerliyorlardı.

"Diğerleri rapor verdiler mi?" diye sordu ve Nymand ona duvarcının Såby'deki evini arayan adamlardan aldığı bilgileri aktardı. Orada da çocuğa ait bir ize rastlamamışlardı.

"İlk başta Sune Frandsen hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etti. Lanet direk ve Ingersminde hakkında da hiçbir şey bilmediğini söyledi," dedi Nymand.

Yalancı, dedi Louise içinden. Duvarcı malikânede uzun bir süre çalışmıştı. Camilla, restorasyon çalışmalarını yürütmesi için onun şirketiyle anlaşmıştı.

Korkak'ın çiftliğini arayan ekipten henüz bir rapor gelmemişti.

Ormanda, korucunun kulübesinin yanından geçerken Louise bakışlarını aksi istikamete doğru çevirdi. Saldırıya uğradığı geceden sonra oraya hiç gitmemişti. Ama Bodil Parkov taşındığından beri orada kimsenin yaşamadığını biliyordu.

Louise, Eik'ın kendinden emin bir şekilde, Bitten'in evine giden Avnsø yoluna saptığını görünce kendi kendine gülümsedi. Ormanda oldukları ilk seferde Louise, onun Sydhavnen'den daha önce hiç o kadar uzaklaşmadığını anlamıştı. Ve şimdi, Eik orman yolunda sanki bütün hayatını orada geçirmişçesine rahat hareket ediyordu.

Bitten'in korucu evi göründü ve Louise evin dışında duran birini fark etti. Vücudu erkek çocuklarını andırıyordu ve kısa saçları vardı. Louise, sadece fotoğraflarını görmesine rağmen bir an için Sune'un etrafta dolandığını düşündü. Daha sonra, dar kot pantolon ve uzun kollu tişört giymiş kişinin Bitten olduğunu fark etti.

Thomsen eve doğru yaklaştıkları sırada dimdik oturarak, "Bu da ne böyle?" diye bağırdı. Tüm eşyaları avlunun ortasına yığılmıştı. Bitten tekrar içeri girip dışarı eşyalar fırlatmaya başladı.

Thomsen aracın kapısını açıp kendini dışarı attı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, çılgın sürtük?"

Bitten arkasını döndü. Önündeki işe odaklandığı için onların geldiğini fark etmemişti. Ellerini beline koydu ve tüm dünyaya geri adım atmayacağını ilan etti.

Thomsen avluda hızlı adımlarla ilerlerken, Louise ve Eik da hemen onun peşindeydiler. Kapının dışındaki uzun, gül hatmi çiçekleri kırılmış, boyunları bükük bir şekilde parke taşlarının üstüne doğru eğilmişlerdi. Görünüşe göre Bitten çok ciddiydi.

Adam yine ona bağırmaya başlayınca Bitten kendisini kaybederek, "Lanet eşyalarını al ve cehennemin dibine git," diye öfkeyle yanıt verdi.

René'nin kırılgan eşi, Thomsen'in büyük koltuğunu bile avluya taşımayı başarmıştı. Koltuk yana yatmış bir şekilde duruyordu. Koltuğun üstünde de büyük ekran televizyon vardı. Thomsen'in yüzü televizyonu gördüğü an kıpkırmızı oldu. Hışımla öne yürüyerek Louise ile Eik onu durduramadan önce Bitten'e bir yumruk attı.

Thomsen, Eik sertçe büktüğü kolunu sırtına yapıştırdığında, "Buna pişman olacaksın," diye bağırdı.

Bitten ona cevap vermedi. Kan burnundan akarak elini kırmızıya boyadığında yanağını tuttu. Adama büyük bir kinle bakıyordu.

"Sen bu dünyada üzerinde yaşamış en iğrenç mahlûksun," dedi Bitten. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Louise. Eik, Thomsen'i araca geri götürüp hakkında saldırıyla suçlanacağını bildirdi.

"Bugün René'yle görüşmeye gittiğimde beni görmeyi reddetti." Bitten'in sesi yaşadığı acıdan dolayı neredeyse tanınamayacak haldeydi. "Görünüşe göre oradaki pislik benim ağzımdan bir mesaj yollamış. Ona boşanmak istediğimi, bir avukat tuttuğumu ve tüm belgelerin hazır olduğunu söylemiş. Ben boşanmak istediğimi asla söylemedim. Daha sonra banka kartımı kullanmaya çalıştım ama kartım bloke olmuştu. Bankaya gittim ve normalde ortak hesabımıza aktarılan René'nin maaşının bu ay hesaba yatırılmadığını öğrendim. Ben, Thomsen'e yakın davranarak René'ye hapiste yardım ettiğimi sanıyordum."

Bitten elini pantolonuna silince baldırına kan bulaştı. Burnu hâlâ kanıyordu, Louise ona içeri girip oraya buz koymasını tavsiye etti.

"Sürekli bana ve kızıma yardım edeceğini, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. René'nin maaşını ödeyecekti. Böyleçe sıkıntı da çekmeyecektik." Louise mutfakta bir bez buldu ve onun

içine biraz buz koyup Bitten'e uzattı. Kadın nasıl kullanıldığını, nasıl bir tuzağa düşürüldüğünü anlatıyordu.

"Sürekli buraya geliyor. Onunla sadece kızım uyurken ya da evde olmadığı zamanlarda eve gelebileceği hususunda bir anlaşma yapmıştım. Ama Thomsen kızımı okuldan almaya ve ailenin bir parçası gibi davranmaya başladı. Bu konuda çok ısrarcıydı. Her şeyi kontrolü altına almaya başladı. Bugün hapishaneden döndüğümde onu yatağımda yatarken gördüm. Neden ailemi yok ettiğini sorduğumda bana ne dedi biliyor musun?"

Bitten'in yüzü yaşadığı siniri yansıtıyordu. "René'den daha güçlü olduğu için onu tek hamlede ezdiğini söyledi. Sanki bir insandan değil de bir sinekten bahsediyordu."

Bitten, elindeki bezi yere fırlatıp yanağını tişörtüyle silmeye başladı. "Onu arkasından bıçaklayan hiç kimsenin elinden kaçamayacağını söyledi."

"Onu arkasından bıçaklayan mı?" diye sordu Louise.

"René'nin sana ormandaki ritüellerden ve hediye olarak sunulan şu kadından bahsettiğini öğrenmiş."

Louise şaşırmıştı. "Nereden?"

Bitten uzaklara doğru baktı. Bir süre sonra ona cevap verdi. "René'nin sorgulanmasına yardımcı olan bir memurdan bilgi almış."

Öfkeden kuduran Louise, Nymand'ı aradı. Bitten elini alnına götürdü ve başını salladı, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Ben bunları yaşarken o pislik yatağımda horul horul uyuyordu."

Louise telefonunu arka cebine soktu ve elini René'nin eşinin omzuna koydu. "Geceyi seninle birlikte mi geçirdi?"

Bitten başıyla onayladı. "Sekiz civarlarında geldi. Buzdolabını boşalttı ve televizyonun önüne kuruldu. Yatağa geldiğinde iyi geceler bile demedi ve ben René'yi ziyarete gittiğimde hâlâ uyuyordu."

"Ve bütün gece evde olduğuna da eminsin."

Bitten, ona doğru kaşlarını çattı. "Onun gibi bir horlayan bir adamın evde olup olmadığını söylemek zor değil."

Louise'in telefonu çaldı. Camilla'nın ismi telefon ekranın da göründü. Louise, Bitten'den müsaade istedi ve telefona cevap verdi. "Selam."

"Sune'u buldum," diye fısıldadı arkadaşı.

KAKTÜS TEAM

37

Camilla, avludaki şemsiyenin altında sakin sakin otururken Elinor birden yanında belirip elini ona doğru uzattı. Gülümseyerek yaşlı kadına selam verdi; onun bu tür davranışlarına alışmaya başlamıştı. Ama kadın yürümeye başlayıp onu çağırmaya devam edince Camilla da mesajı aldı.

Beraber sessiz bir şekilde orman patikasında ilerlemeye başladılar. Yaşlı kadın, bastonunu yere vurduğu her an çatırtı sesleri yükseliyordu. Elinor yaşına rağmen hızlı bir tempoda yürüyordu ve Camilla, bacağı hâlâ tam anlamıyla iyileşmediği için ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu.

Camilla sessiz ve gizemli ormanın ortasında yükselen adak meşesine yaklaştıklarında endişelendi. Elinor durup bir noktayı işaret etti. Yüzündeki ifade onu daha da endişelendirdi ama kendisini toparlayıp Elinor'un gösterdiği yere baktı. Daha sonra koyu mavi ceketi ve ağaca doğru yaslanmış cansız vücudu fark ettiğinde dehşet içinde elini ağzına götürdü.

Sune'un kafası göğsüne doğru düşmüştü. Saçları gözlerini kapatıyordu. Ama Camilla'nın donup kalmasına neden olan asıl şey, Sune'un sağ ön kolunun koyu kırmızı kan rengiyle kaplı olmasıydı. Bunu yapmak canını acıtsa da çocuğun yanına çömeldi

ve elini boynuna koyarak onun nabzına baktı. Gözlerini kapatıp konsantre oldu.

Ayağa kalktığında o kadar çok titriyordu ki telefonunu cebinden zor çıkardı. Ayakta duramayınca yeniden çömeldi ve acil çağrı merkezinin numarasını tuşladı. Sanki zaman durmuş gibiydi. Oraya gelmekte çok geç kaldığından korkuyordu. Ormanda nerede olduklarını eksiksiz bir şekilde görevlilere anlattığını fark edince çok şaşırdı. Camilla bu bilginin hemen yardımcı komiser Nymand'a iletilmesini rica ettikten sonra telefonun ucundaki görevli ambulansın yola çıktığını söyledi.

"Sanırım, nefes alıyor ama emin değilim," dedi kararsız bir şekilde. Acil çağrı merkezi görevlisinin bu son cümlesini duyup duyamadığından emin olamadı. Konuşma sonlandıktan sonra bu sefer Louise'i aradı. Ama Camilla telefon konuşmasında tam olarak ne söylediğini farkında değildi. Tüm dikkatini çocuğa çevirmiş, onun hayatta olup olmadığını kontrol ediyordu. Sune'un parmakları hareket ediyordu, göğsü yükseliyordu ama vücudunda başka bir hareket yoktu.

Camilla yavaş yavaş ne yaşandığını fark etmeye başladı. Kan, Sune'un sağ dirseğinden damlıyordu. Damarı kesilmişti. Bu sahnenin neyi sembolize ettiği konusunda şüpheye yer yoktu. Sune, sunak meşesinin altına yerleştirilerek tanrılara kurban edilmişti.

Elinor çaresizlik içinde şenlik ateşi alanında küçük daireler çiziyordu. Dudakları sürekli hareket halindeydi ama hiç ses çıkarmıyordu.

Camilla, gazete de çalıştığı dönemde, suç haberleri hazırlarken atardamarı kesilen bir kişinin kan kaybından kısa bir süre içinde ölebileceğini öğrenmişti. Kendini toparladı. Bluzunu çıkardı ve onu şeritler halinde yırttı.

"Her şey yoluna girecek," dedi kendi kendine ve ikisinin sağlığı için de sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Camilla, Sune'u yere yatırdı ve ayaklarını havaya kaldırıp ayaklarını ağaç gövdesine yasladı. Böylece kan beynine ulaşacaktı. Daha sonra şeritler halinde yırttığı kumaş parçalarını Sune'un bileğine sardı.

O esnada ambulansın siren sesleri duyuldu. Camilla'nın zihninde fırtınalar kopuyordu. Kalp masajı, suni solunum... Yanlış bir şey yapıp ona zarar verir miydi? Ufak bir dal alıp onu kumaşla yapılmış sargıların arasına sıkıştırdı ve turnikeyi sıkılaştırmak için dalı çevirdi.

KAKTÜS TEAM

38

Louise ve Eik, Camilla'dan gelen telefonunun ardından aceleyle Bitten'in evinden ayrıldılar. Onlara ne olduğunu soran Thomsen'e de çenesini kapamasını söylemişti.

Eik, Koca Thomsen'i Særløse yakınlarındaki bir kavşakta indirdi. Louise, onu eve bırakmadıkları için şikâyet eden Thomsen'i duymazdan geldi. Kendilerini bu yüzden mahkemeye vereceğini adı gibi biliyordu.

Thomsen aracın kaportasına yumruk atınca Eik, "Evin yolunu biliyorsun," diye bağırdı aracının açık camından. İri adam cevap veremeden önce Eik vitesi değiştirip gaza bastı. Hızla dönen tekerlekler sağa sola çakıllar fırlattı. Louise, Thomsen'in debelenmesini yan aynadan izlerken Nymand'ı aradı.

"Babası yola çıktı. Çocuk acil serviste. Durumu kritik."

Louise hastaneye girdiklerinde ilk olarak kasabı fark etti. Bir sandalye de oturmuş ağlıyordu. Bir anlığına durunca Eik elini onun sırtına koydu. "Ben Nymand'ı bulacağım. Sen onun yanına git," dedi ve camlı ofisinden çıkan beyaz önlüklü hemşireye doğru ilerledi.

Louise bir süre kasabı inceledi. Birkaç saat önce adam yıkılmanın eşiğindeydi ama şimdi tam manasıyla bitmişti.

"Selam," dedi kısık bir sesle. Onun yanına oturdu. "Bir haber aldın mı?"

Kasap hayır anlamında başını salladı ve derin bir nefes aldı. Acil servisin karmaşası içinde bir süre oturdular. Bekleme odasında bulunan bir çocuk çığlığı duyuldu ve bir hemşire sesin geldiği yöne doğru koştu.

"İçeri gelin," dedi kısık bir ses. Louise kafasını kaldırınca siyahi bir kadının yüzüyle karşılaştı. "Burada oturmamanız gerekiyor. Dinlenme odasını kullanabilirsiniz. Zaten önümüzdeki birkaç saat boyunca kimsenin ara verebileceğini sanmıyorum."

Rozetinden kadının başhekim olduğunu anlaşılıyordu ve Louise kadının akıcı biçimde dillerini konuştuğunu duyup şaşırmış ve bu şaşkınlıktan dolayı da biraz utanmıştı.

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordu kasap. Çocuğundan haber almak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

"Bir süre sonra onun yanına gideceğiz," dedi doktor. Elini kasabın omzuna koydu ve onu uzun bir masanın yanında bulunan bir sandalyeye oturttu. "Ama daha önce size söylemem gereken bir şey var."

Kasap dondu kaldı.

"Biraz önce onkoloji bölümüne uğradım. Eşiniz bugün erken saatler de hastanemizde tedavi altına alındı ve bu sabah yaptığımız tetkiklerin ardından onun terminal bakıma alınmasına karar verdik."

Kasabın kafası karışmıştı. Önce doktora, sonra Louise'e baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani onun tedavisine son vermeye karar verdik. Ama ona besin ve serum desteğini kesmemiz için sizin izninize ihtiyacım var. Acısını dindirmek içinse ilaç vermeye devam edeceğiz."

Louise yaşlı gözlerle kendisine bakan kasabın elini tuttu. "Jane ölmek üzere, Lars." Dişlerini sıktı ve gözlerindeki yaşlar gidene kadar gözlerini kırpıştırdı. "Onun en yakın akrabası sensin, senin iznine ihtiyaçları var. Eğer ona serum ve besin vermeye devam ederlerse, onun ölümü sadece biraz daha geciktirmiş

olurlar ve bu uzun bir süreç olabilir." Louise bakışlarını karşılarında oturan doktora çevirdi.

"Ne yazık ki artık eşiniz için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diyerek durumu izah etti. "Son safhaya girmiş ve şu an bilinci tam yerinde değil. Günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçiriyor. Acı çekmemesi için elimizden geleni yapıyoruz. Daha ne kadar süre hayatta kalacağını tam olarak söyleyemeyiz. Hayatını bugün de kaybedebilir, birkaç gün ya da bir hafta sonra da kaybedebilir. Şu an oğlunuz da hastanede olduğu için bunun sizin için çok zor bir karar olduğunu biliyorum."

Kasap başını mekanik bir şekilde iki yana sallamaya başladı. Adam ne yaptığının farkında değildi. Louise o anda bilinçsiz bir şekilde elini karnına doğru bastırdığını fark etti.

"Peki ya Sune?" diye fısıldadı Lars. "O ne durumda?"

"Oğlunuz şu an yoğun bakımda. Çok fazla kan kaybetmiş. Nabzı hızlı ama zayıf atıyor. Buraya getirildiğinde kan kaybından ölmek üzereydi. Ona sıvı ve oksijen desteği sağlıyoruz. Bu esnada onu kan nakline de hazırlıyoruz."

"Yaşayacak mı?" diye fısıldadı doktora bakmadan.

"Bunu söylemek için henüz çok erken," dedi doktor. "Tedaviye alınmadan önce durumu çok kötüydü."

Louise daha fazla dayanamadı. Gözyaşları ayağa kalktığı an yanaklarından süzülmeye başladı. "Eşinizi oğlunuzun odasına götürmek için gerekli hazırlıkları yapıyoruz. Böylece yeniden bir araya gelebilirler." Bunlar odadan çıkmadan önce duyduğu son sözlerdi.

Saat altı buçukta kasap, görevli hemşirenin önceden kullanması için izin verdiği aile odasına girdi. Louise ve Eik, Copenhagen'a doğru giderlerken, Nymand onları arayıp çocuğun babasının onlarla konuşmak istediğini söylemişti.

Karşılarına geçtiğinde kasabın suratı bembeyazdı. Siyah ve kırmızı gözleri yüzünden, kırmızı bir çemberin içinden bakıyormuş gibi görünüyordu. "Doktorlar Sune'un hayatta kalma şan-

sının olduğunu düşünüyorlar." Sanki bir desteğe ihtiyaç duyuyormuşçasına ellerini masanın üzerinde bağladı. "Ama Jane'in hayatta kalma şansı yok. Sune'un elini tutabilmesi için onun yatağını Sune'un yatağına dayadılar. Durumun ne kadar farkında, bilmiyorum ama çocuğunun yanında olduğunu biliyor. Sune'un ismini sayıklıyor."

İlk başta sessiz bir şekilde ağlıyordu ama daha sonra derinden gelen hıçkırıklara boğuldu. Başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Odanın köşesindeki lavaboya doğru ilerledi. Kâğıt havlu rulosundan bir parça koparıp burnunu sildi. Elindeki kâğıdı çöpe atmadan önce bir süre sırtı onlara dönük bir şekilde orada bekledi ve daha sonra masaya geri döndü.

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. Solukları derindi. Kendini toparlamaya çalışıyordu. "Sana, Koca Thomsen'in çetesinin normal bir arkadaş grubu olmadığını söylemiştim," dedi. "Bir arkadaş grubundan çok kimsenin terk edemediği bir tarikat demek daha doğru olur. Klaus'a her zaman saygı duyduğumu sana söylemek istiyorum çünkü o, bu oluşumdan ayrılmak için çaba gösterdi. Bugün olanlardan sonra aynı cesareti gösteremediğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Louise içinde bir boşluk hissetti. En nihayetinde ölümüne sebebiyet verecek cesaret gösterilerinin ne anlamı vardı?

"Her şeyin nasıl başladığını sana anlatmak istiyorum."

Louise, Eik'ın elini omzunda hissetti. Geriye doğru yaslandı. Biraz gerilmişti. Tüm hikâyeyi duyduğunu düşünüyordu.

"Eline'i hatırlıyor musun? Thomsen'in küçük kız kardeşini?"

Louise hafızasını zorladı. Thomsen'in bir kız kardeşi mi vardı? Daha sonra, küçük erkek kardeşiyle aynı sınıfa giden beyaz tenli, zayıf bir kız hatırladı. Thomsen'in odasında bir fotoğrafı da vardı. Yavaşça başıyla onayladı Louise, hastalığının ne olduğunu hatırlayamasa da kızın hasta olduğunu biliyordu.

"Gerçekten çok acıklı bir hikâye," diye devam etti kasap, bakışları ellerine doğru dönüktü. "Genç yaşlarda etrafınızın hastalık ve ölümle sarılı olması sizi gerçekten derinden etkileyebilir."

Yüz ifadesinden ve ses tonundan onu derinden etkileyen bir şeyler yaşandığı anlaşılıyordu.

Kasap bakışlarını yukarıya kaldırdı. "Bilmiyorum, belki de yaptığım şeyleri haklı göstermeye çalışıyor olabilirim."

"Onun hastalığı neydi?" diye sordu Eik. Sigara yakamadığı için ağzına bir kibrit tutuşturmuştu.

Lars soruyu görmezden geldi. "Bu konuda binlerce kez düşündüm. O an ortaya ne gibi sonuçlar çıkabileceğini hiçbirimiz kavrayamadık. Gençlik döneminde insan bazen mantıkdışı hareketlerde bulunabiliyor. Onu kurtarabileceğimizi düşündük ama bunu yapamayacağımız ortaya çıktı."

Lars aslında kendiyle konuşuyor, diye düşündü Louise. Kasap sırtını sandalyeye yasladı. "Thomsen kız kardeşini inşa ettiği ağaç evine götürmüştü. Ona manzarayı göstermek istemiş. Bu olay 1983 yılında, kız kardeşi sekiz yaşındayken oluyor. Ağaca tırmanırlarken dallardan biri kırılmış ve kız şiddetli bir şekilde sol tarafının üstüne düşmüş. Bir kaburgası kırılmış ama oynamaya devam etmiş, kendini iyi hissetmiş. Akşam yemeğinin ardından çektiği ağrıdan şikâyetçi olmaya başlamış. Saatler ilerledikçe ağrıları daha da çekilmez bir hal almaya başlamış ve onu acil servise götürmek zorunda kalmışlar. Doktorlar dalağının yırtıldığını ve iç kanama yaşadığını söylemişler."

Kasap bir saniye durakladı. "Ona kan nakli yapılması gerekmiş yoksa hayatını kaybedecekmiş," dedi kasap, daha kısık sesle konuşarak devam etti. "HIV virüsünü bu şekilde kapmış. Kıza aceleyle test edilmemiş kan vermişler. Beş yıl sonra da HIV, AIDS'e dönmüş."

"Ama bu biri yüzünden öldüğü anlamına gelmez ki," dedi Louise. "Kız ciddi bir hastalık sonucu hayatını kaybetmiş."

Kasap başını salladı. "Eline AIDS hastalığından ölmedi. Thomsen onu öldürdü. O eski mezarlıkta bulduğunuz kızlardan biriydi."

39

Kasabın sözleri havada asılı kaldı ama Louise onun aslında ne dediğini kavramadan önce Lars gözlerini yeniden aşağı indirdi ve hikâyesine devam etti. "Doktorlar bir noktadan sonra hastalığın onu çok yıprattığını ve Eline'in fazla zamanının kalmadığını söylediler. En fazla bir ya da iki ay yaşayacaktı. Gerçekten çok harap bir haldeydi; yatağından ayrılamıyor ve çok acı çekiyordu. Yine de kendince mücadele ediyordu. Onu tanıyanlar için onu bu şekilde görmek çok üzücüydü. Ele avuca sığmayan neşeli bir kızdı ama bu AIDS denilen illetin pençesinde yitip gidiyordu." Louise'e doğru baktı. "Roed Thomsen'i tanıyorsun. Kızının AIDS olmasını kaldıramadı. Kimsenin bu konuda konuşmasını istemiyordu. Sanki bu bir utanç kaynağıymış gibi davranıyorlardı ama hastalığa yakalanması Eline'in suçu değildi."

Louise onun neden bahsettiğini biliyordu. AIDS ortaya çıktığı dönemlerde herkes büyük panik yaşamıştı. İnsanlar, öpüşerek ya da aynı bardaktan bir şeyler içerek hastalığa yakalanılabileceğine dair bir inanışa sahiplerdi. Hvalsø'da çok tanınan bir ailenin zavallı kızlarının bu hastalıktan mustarip olduğunu kabul etmemelerini tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Thomsen'in ne kadar hassas olabileceğini tahmin dahi ede-

mezsin. Tüm bu yaşananlar onu derinden yaraladı. Kız kardeşini ağaca çıkaran kişi oydu. Küçük kardeşini çok seviyordu, onu iyileştirmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. Hepimizi ne zaman çağırdığını tam olarak hatırlamıyorum. Ailesi, Fyn'e ya da Jutland'a gitmişti, bir arkadaşlarını ziyaret ediyorlardı ve geceyi de orada geçireceklerdi. Eline, Thomsen'den kendisini sunak meşesine götürmesini istedi. Böylece ona yardımcı olmaları için tanrılara dua edebilecektik. Pek çok açından bu gerçekten zor bir şeydi ama o zamanlar bu konu üzerine fazla kafa yormadık. Önemli olan Eline'e destek olmak ya da onun için önemli olduğumuzu hissetmekti."

Louise öne doğru eğildi. "Eline'e bu fikri veren neydi?"

"Thomsen'in büyükannesi kız yetimhanesinde büyümüştü. Eline, kızların tanrılar tarafından kabul edildiğinden emin olmak için sunak meşesine götürüldüğünü duymuştu. O hikâyeler onun üzerinde büyük etki bırakmıştı. Bu yüzden aynı şeyi kendi de yapmak istedi.

"Acaba Thomsen büyükannesi yüzünden mi bir Asatro ve sizleri de bu yüzden mi katılmaya zorladı?"

"O kimseyi zorlamadı," dedi kasap, bu soru onu sinirlendirmişti. "Hayatına bir anlam katmak için bir Asatro olursun. Bir İskandinav için en uygun inanış bu."

Onun bu çıkışını gören Louise, kasabın daha önce kendisini bu konuda savunmak zorunda kaldığını anladı. "Pekâlâ. Ama her şey nasıl başladı?"

"Dediğim gibi, büyükannesi yetimhanede bu inanış doğrultusunda yetiştirilmişti. Yetimhanenin müdürü bir gothiydi. Biz rahiplerimizi bu şekilde adlandırıyoruz. İskandinav mitolojisindeki, pek çok mitin temelleri Lejre ve Roskilde bölgesine dayanıyor. Bu inanış, bu bölge tarihinin ve bizim hayatlarımızın bir parçası."

Louise başıyla onayladı. O an Sune'u düşündü, on beş yaşında olmasına rağmen bu adamlar onu kardeşliklerine katılmaya zorlaşmışlardı. Zavallı çocuk. Babası konuştukça, onların ger-

çekten bir arkadaş grubundan ziyade inancı baz alarak meydana getirdikleri bir tarikatın üyesi oldukları ortaya çıkıyordu.

Kasap sandalyesinde kıpırdandı. "Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim ama sanırım artık saklamanın bir anlamı yok." Önce Eik'a baktı daha sonra da Louise'e baktı. "Boserup Ormanı'ndaki adak meşesi hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

İkisi de başlarını sallayarak onaylayınca şaşırdı. "Neyse. Eline'i ormana götürdüğümüz gece dolunay vardı. Bu bir tesadüftü, ne de olsa bu Thomsen'in kontrol edebileceği bir şey değildi. Ama dolunay olması, atmosferi daha özel kılmıştı. Eline yürüyebilecek kadar güçlü değildi, bu yüzden onu taşıdık. O dönemde açıklık çalılarla kaplıydı. Kendimize bir şenlik ateşi alanı da açmamıştık. Eline, ay ışığının gökyüzünden düşen bir gümüş gibi olduğunu düşünüyordu. Battaniyelerimizi yere serdik ve küçük bir şenlik ateşi yaktık."

Louise, Klaus'un da orada olup olmadığını sormaya cesaret edemedi.

"Eline sırtını ağaca yasladı ve şenlik ateşinin yanında beyaz battaniyesine sarılı bir şekilde oturdu. Onun etrafında bir çember şeklinde oturduk ve tanrılara dua etmeye başladık."

Lars'ın sesi artık daha nazik çıkıyordu. Sanki anı ruh halini hatırlayabileceği kadar tazeymişçesine sesi kalınlaştı.

"Doğa ile bir uyum yakaladığınız zaman çok özel şeyler meydana gelebilir. Şenlik ateşinin ısıttığı bir çemberde, ay ışığı ve ormanın sessizliğiyle sarılıyken tanrıların kudretini hissedebilirdiniz. Onların fiziksel ve ruhani varlığını hissedebilirsiniz. Yalnız olmadığınıza dair güçlü bir hisse kapılırsınız. Bir anda huzur bulursunuz."

Onlara çekingen bir şekilde baktı. Sanki büyük bir itirafta bulunmuş ve onların tepkisini ölçmeye çalışıyor gibiydi.

"Ne demek istediğini anlayabiliyorum," dedi Eik. "Ben de bir keresinde kış dönümü kutlamalarına katılmıştım. Orada, gerçekten çok özel duygular yaşadığımı söyleyebilirim."

Louise, ona baktı ama bir şey söylememeyi tercih etti.

"Hiçbirimiz durumun farkına varamadık," dedi kasap, "Şenlik ateşi sönerken bir süre daha oturup ormanın tadını çıkardık, daha sonra çemberi açıp Eline'e kola vermeye gittiğimizde aslında neler olduğunu gördük."

"Neyi gördünüz?" diye sordu Louise.

"Onun kanadığını."

Devam etmekte güçlük çekince burun kemerini sıktı. "Yanında küçük bir çakı getirmiş ve dirseğinin etrafını kesmişti. Hem de bayağı derin bir şekilde. Kan kolundan toprağa akıyordu."

Louise'in tüyleri diken diken oldu. Camilla'nın ona Sune hakkında anlattığı şeyleri hatırladı.

"Thomsen bir anda çıldırdı. Kanamayı durdurmaya çalıştı. Onun kolunu sarmaya çalıştı ama Eline bunu yapmasını istemiyordu. En sonunda Thomsen onu kendi başına bıraktı."

Louise ormanda o gece yaşananları tecrübe etmiş gibi hissediyordu kendisini.

"Thomsen ile Eline ne konuştular bilmiyorum. Ne konuştuklarını soracak kadar cesareti asla bulamadım."

"Ve Eline öldü mü?" diye sordu Eik.

Kasap başını salladı. "Hem evet hem de hayır. Eline sunak meşesinin altında ölmedi. O gece evde hayatını kaybetti." Birkaç dakika boyunca duydukları şeyi idrak etmeye çalıştılar. Daha sonra kasap kollarının baldırlarının üstüne koyarak öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi.

"Thomsen bunu ailesine nasıl açıkladı?" diye sordu Louise. Kasap onlara neler yaşandığını anlatırken eski polis şefinin sesi kulaklarında çınlıyordu.

"Thomsen bunu isteyen kişinin Eline olduğunu ve buna engel olmak için çaba gösterdiğini söylediğinde babası ona inanmadı. Thomsen'in kanamayı durdurmaya çalıştığına da ihtimal vermedi. Bizi asla Eline'i öldürmekle suçlamadı ama onun ölümünden dolayı oğlunu sorumlu tuttuğunu biliyorum."

Kasap dudağını ısırdı. "Bir açıdan baktığımız da bu tabii ki

onun suçuydu. Bizim suçumuzdu. Eline ölümle pençeleşirken onu asla ormana götürmemeliydik."

Uzun bir duraklamanın ardından yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Eline intihar etmeye karar verdi ve biz de ona bunu yapması için yardımcı olduk."

Eik bu sözlerin ardından ortamı kaplayan sessizliği bozarak, "Ama onun eski kız mezarlığındaki mezarlardan birine nasıl gömüldüğünü hâlâ anlamış değilim," dedi.

Kasap huzursuzca yerinde kıpırdandı. Louise ona bakmakta zorlanıyordu. Adam onlara en derinlerine gömdüğü sırlarını anlatıyordu ve bu sırlar gerçekten tüyler ürperticiydi. "Polis şefi kızının intihar ederek hayatını kaybettiğinin duyulmasını istemedi. İnsanların kızına sahip çıkamadığını, onunla ilgilenmediğini düşünmesini istemedi."

"Bu konuda neden hiç kimse bir şey söylemedi?" dedi Louise. "Ben bu hikâyeyi daha önce neden hiç duymadım?"

"Çünkü bu hikâyenin ortaya çıkmasını hiç kimse istemedi. Onun kaybolduğunu söylediler, hepsi bu. Polis şefi bir şekilde bunun icabına baktı. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Kimse bu konuda soru sormaya cesaret edemedi. Herkes Roed Thomsen ile ters düşmekten çok korkuyordu."

"Daha sonra Eline'yi ormana mı gömdüler?" diye sordu Louise.

Kasap başını salladı. "Onu *biz* gömdük. Roed Thomsen bu işin dışında kaldı. Yani, kendi kızının ölümüyle bağlantılı olmasının nasıl görüneceğini tahmin edersiniz."

"Peki ya sonra?" diye sordu Eik.

"Daha sonra yemin yüzüğünü aramızda dolaştırdık. O olaydan bir süre önce Asatro olmuştuk ama bu olaydan önce sessizlik yemin etmemiştik. Bu şekilde kardeşliğimiz de kurulmuş oldu. Klaus da bizimle birlikte yemin etti."

Kasap, Louise'e baktı ama kadının yüzünden daha fazlasını öğrenmek istemediği anlaşılabiliyordu.

"Bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceğimize ve o günden itibaren, ne olursa olsun kardeş olarak kalacağımıza dair yemin ettik."

Kasap bir anda tükenmiş gibi göründü. Büyük bir çaresizliğin içine düşmüş gibiydi. "Sune'u hayal kırıklığına uğrattım. Beni o tarikata mahkûm eden bağları koparmayı bir türlü başaramadım. Oğluma doğru düzgün babalık edemedim. Thomsen ve diğerleri ile birlikte kurduğum kardeşlik benim için her zaman ailemden önemli oldu. En nihayetinde, benim yüzümden oğlumu incittiler. Onu kardeşliğe katılma konusunda asla zorlamamalıydım."

Bunun için artık çok geç, diye düşündü Louise.

Kasap çok yorulmuş gibi görünüyordu. Başı masaya düşmek üzereydi.

"Bize anlattığın şeyleri Roskilde Polisi'ne de anlatman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedi Louise.

Louise cümlesini dahi bitirmeden kasap başının evet anlamında salladı. Görünüşe göre bu konuda onu ikna etmesine gerek yoktu. Bu durumu gören Louise biraz olsun rahatladı.

"Tabii ki. Ağzımı çok uzun bir süre kapalı tuttuğumu biliyorum. Artık buna bir son vereceğim."

40

Camilla, büyük bir bira bardağına cin toniği boca etmişti. Balkonda oturmuş, Ring Adası'ndaki fiyorda doğru bakıyordu. Ördekler adanın etrafındaki sığ sularda keyif sürüyordu. Vücudu hâlâ üzerinden atamadığı yorgunluk yüzünden karıncalanıyordu.

Mutfaktan kendisini çağıran Frederik'in sesini duyunca irkildi. Eve geldiğini görmemişti. Rüzgârın, artık insanı üşütecek raddeye geldiğini de fark etmemişti. Çıplak kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Sune'u ambulans ile hastaneye yollayıp ormandan eve döndükten sonra Frederik'i aramıştı. O esnada şirketin Amerika'daki ofisiyle telefonda toplantıdaydı. Camilla bunu öğrendiğinde sorun çıkarmamıştı. Biraz tek başına zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Jonas ve Markus, gençlerin tabiriyle biraz "takılmak" için Roskilde'ye gitmişlerdi. Camilla bu takılma planları içinde sigaraya ve biraya yer olup olmadığını saptamaya çalışacak gücü bile kendinde bulamamıştı. Pek tabii çocuklar masum bir şekilde parkta oturup, müzik dinlemek için de Roskilde'ye gitmiş olabilirlerdi.

Louise aradığından beri Camilla'nın aklı aslında hep Sune'daydı. Son gelen raporlara göre çocuğun durumu stabildi. Camilla onu tam zamanında bulmuştu.

Camilla bir an için kendisini faydasız hissetti. Sune'u pek tanımıyordu. Hastaneye gittiği zaman o zavallı gence bir yardımcı olamayacağını da biliyordu. Ama onu kendine çok yakın hissediyordu. Yaşadığı üzüntü yüzünden her şey gözüne boş görünüyordu.

"Ağaca ne olmuş öyle?"

Camilla arkasını döndü ve Frederik'in suratını gördüğünde yine irkildi. "Ne ağacı?"

"Biri gardiyan ağaca zarar vermiş. Tahminim elektrikli testere." Frederik çoktan avluya doğru yönelmişti bile.

Bardağı kafasına dikince alkol bütün boğazını yaktı. Eşini ön basamaklara kadar takip etti ve bir anda donup kaldı.

Büyük beyaz tahta parçaları, ağaç gövdesinin neresine zarar verildiğini gözler önüne seriyordu. Ağacın hemen önünde, tıpkı kuaförde yere dökülen saçlar gibi kabuk saçılmıştı. Camilla yerdeki parçalardan birine dokunduğunda nemli olduklarını fark etti.

Ağacın gövdesindeki zarar toprağın yarım metre kadar yukarısındaydı. Camilla bunu ilk olarak yeni boyanmış bir duvara yapılan bir sokak resmine benzetti. Karşısındaki görüntü onu çok sinirlendirdi. Frederik kulağında telefonla ağacın etrafında dolaşırken, o da yavaşça ağaca doğru yaklaştı. *Tønnesen ile konuşuyor olmalı,* diye düşündü.

Bunu neden duymamıştı? Camilla ağacın gövdesinde zarar görmüş on iki farklı nokta tespit etti. Bunu yapmak zaman almış olmalıydı. O an aklı yeniden Sune'a kaydı.

"Çocuk sunak meşesinin altında ölürken onlar buradaydı," dedi Camilla. Elinor ile birlikte çocuğa yardım ederken birilerinin buraya gelip ağaca zarar vermesinden duyduğu şaşkınlığı gizleyemedi. Eve ağacın bulunduğu bu noktadan girmediğini hatırladı.

"Tønnesen buraya geliyor," dedi Frederik. "Bu ağacın kesilmesini istiyorum. Bizi bu şekilde korkutamayacaklarını onlara göstereceğim."

"Sence bu akıllıca mı?" diye sordu Camilla, daha önce farkına varmamıştı ama bu eski inanışın onu biraz gerdiği çok açıktı.

Frederik geri çekildi, başını geriye eğerek ağacın tepesine doğru baktı. Omuz silkti. "En azından bu onlara bizi tehdit edemeyeceklerini gösterir." Ses tonundan buna çoktan karar verdiği anlaşılıyordu.

"Bir gardiyan ağacımızın olduğunu kimler biliyor?" diye sordu Camilla. Ağaç gövdesindeki bir işaretin diğerlerinden farklı göründüğünü fark etti.

"Muhtemelen civarda yaşayıp bu tip şeylere inanan herkes. İskandinav mitolojisine ilgi duyan insanlar için bu bir sır değil."

Camilla onun bir şeye bakmasını istedi. Frederik eşinin yanına gitti. "Bu her zaman burada mıydı?" diye sordu, soru gereksiz olmasına rağmen çünkü o şeklin saldırı sonucu ortaya çıktığı açıktı.

Frederik parmaklarını kazınmış çemberin etrafında gezdirdi. Çemberin içinde altında küçük işaretlerin olduğu bir haç vardı. "Sanırım bu bir runik yazı."

Camilla, telefonuyla bir fotoğraf çekti. İnternetten bu harf hakkında bilgi alabileceğini düşündü. Tam o esnada yönetici avluya geldi ve arabasından indi.

Frederik ona önden her şeyi anlatmasına rağmen, "Burada neler olmuş böyle?" dedi. Ne olduğu da zaten çok açıktı.

Camilla aklını meşgul eden düşüncelerle eve geri döndü. Bir hafta önce biri ona Asatro inanışlarından bahsetseydi, duyduklarını bir oyun ya da eskide kalmış folklorik âdetler olarak görürdü. İnsanların bu inanışa gerçekten sahip olacaklarını ve bu inanış doğrultusunda hareket edeceklerine ihtimal vermezdi.

Kafası karışmış bir şekilde mutfakta bir sandalyeye oturdu. Ne söylemeye çalışıyorlardı? Birinin onları düşman bellemesine anlam veremiyordu. Ama Frederik'e katıldı. O ağacın kesilmesi gerekiyordu. İnsanların onları bu şekilde tehdit etmelerine izin veremezlerdi.

41

Masanın üstü pizza, kola ve patates kızartmasıyla kaplıydı. Bunlar polislerin, yoğun bir şekilde çalıştıkları dönemlerde yedikleri klişe yemeklerdi. Roskilde Polis Karakolu'nda oturuyorlardı, Louise'in önünde sucuklu yarım bir pizza vardı. Kendisini boşluğa düşmüş gibi hissediyordu çünkü Eik ile birlikte işlerini tamamlamışlardı. Çocuk bulunmuştu ve ailesi ile bir araya gelmişti. Ne var ki geride hâlâ halledilmesi gereken birkaç detay vardı.

Louise, hasta yatağındaki Jane'in oğlunun elini tutarken ki görüntüsü ne zaman aklına gelse yutkunuyordu. Duygularını kontrol edebileceğini düşünmüştü. Cinayet masası psikoloğuyla işle duyguları ayrı tutmayı öğrenmek üzerine yaptıkları seansları hatırlayınca başını salladı. Jane bir yana, Sune'un sesi de kulaklarında çınlıyordu. Cinayet Masası'nın başındaki komiser her zaman empati kuramayan insanların iyi dedektifler olamayacaklarını savunan biriydi. Bu tip insanların onun biriminde yeri yoktu.

Nymand, Lisa Maria ile birlikte bulunan iki cesedin kimliklerine ulaşıldığını söylediği an Louise birkaç kez hızlı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Henüz yakınlarına haber vermedik," dedi Nymand ve birazdan açıklayacağı bilgilerin son derece gizli olduğunu da ekledi.

"Bulduğumuz cesetlerden biri Anette Mikkelsen isimli genç bir kadına ait. Mikkelsen 2005 yılında, yirmi üçüncü doğum gününden hemen sonra ortadan kaybolmuş. O da bir hayat kadını olarak çalışıyormuş." Duraksadı ve polis memurlarına doğru baktı.

"Diğer cesedin kime ait olduğunu biliyorum," dedi Louise ve ellerini çabucak bir peçeteyle sildi. "Ceset, eski polis şefinizin kızı Eline Thomsen'e ait." Nymand ona doğru döndü, şaşırmıştı. "Eline 1988 yılında hayatını kaybettiğinde henüz on üç yaşındaydı. Erkek kardeşi ve arkadaşları onu oraya gömdüler. Bunu yapmaya onları Eline'nin babası zorladı."

Nymand şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Peki bu çılgın suçlamaların temeli neye dayanıyor?"

Louise, Nymand'ın ona attığı bakışı görmezden geldi. "Bu, öyle kafadan uydurulmuş bir suçlama değil. Bir tanık bana neler yaşandığını tek tek anlattı. Onu gömmeye yardımcı olduğunu da söyledi."

"Bana göre Roed Thomsen'i bu işin dışında tutmamız gerekiyor. Oğlu yozlaşmış biri olabilir ama uzun yıllar boyunca bu toplumda isminden büyük bir saygıyla bahsedilmiş bir adam hakkında suçlamalarda bulunmamız için bir sebep yok."

"Eğer bana inanmıyorsan, sana 1988 yılında küçük kız ortadan kaybolduğunda neler yaşandığını araştırmanı tavsiye ediyorum. Bu araştırman sonunda onun hakkında bir kayıp raporu hazırlandığını ve o günden beri ondan haber alınamadığını öğreneceksin."

Nymand başını iki yana sallayıp konuyu değiştirdi. "Ayrıca adli tıp patoloğu Flemming Larsen ile de konuştum. Hvalsø Mezarlığı'ndan çıkardığımız cesedin üzerindeki incelemelerini tamamlamış."

Benim patoloğum mu? diye düşündü Louise. Odada çıt çıkmıyordu. Odadaki yüzlere baktığında pek çok kişinin Nymand'ın neden bahsettiğini bilmediğini fark etti. Görünüşe göre başka bir cesedin daha söz konusu olduğundan haberleri yoktu.

Louise cevap vermeden başını salladı.

"Eski soruşturma raporunu bulmuşlar," dedi Nymand odadaki diğer polislere dönerek. "Raporda bahsi geçen kişinin bir evin içinde asılı bulunduğu ve o evde asılı olduğu ipten indirildiği yazılmış," dedi Nymand ve soruşturmanın Ole Thomsen'in çetesinde yer alan yirmi bir yaşında bir adamla ile ilgili olduğunu polislere açıkladı. Düşünceli davranarak Louise'in davayla olan ilişkisinden bahsetmemişti.

"Yine aynı rapora göre, muris bacakları hafif katlanmış bir şekilde bulunmuş. Asılmaya bağlı olarak, ellerinde, ayaklarında ve bacağın alt kesimlerinde morluklara rastlanmış."

Nymand, Louise'e doğru baktı. "Otopsi esnasında Larsen, adamın başının arkasına sert bir darbe aldığını saptadı." Nymand önündeki kâğıdı okumaya başladı. "Başının arkasında farklı noktalara uzanan ufak çatlaklar ve zedelenmeler var. Otopside ayrıca subdural hematoma yaşandığına dair kanıtlar bulundu."

Yeniden Louise'e doğru baktı. "Evde bulunan intihar notu hakkında bir bilgin var mı?"

Odadaki bütün gözler Louise'e doğru döndü. Başını öne eğmek istese de ufak bir baş hareketiyle onayladı.

Üzgünüm. Notun üzerinde yazan tek şey buydu. Klaus, ne bir imza atmış ne de o notu Louise'e yazdığını bildiren bir şey yazmıştı. Bulunduğunda notu görmemeyi tercih etmişti.

Nymand belgeleri plastik dosyaya geri koydu. "Bu konuyu araştıracağız. Notun üzerindeki el yazısını analiz edeceğiz. Elinde hâlâ imzasının bulunduğu bir şey olduğunu sanıyorum?"

Louise yine başıyla onayladı. Çatı katındaki küçük çantası aklına geldi, içinde geçmişten fotoğraflar ve mektuplar vardı. Ve bazıları Klaus'a aitti.

Toplantı Korkak'ın çiftliğinde bulunan eşyaların listesiyle devam etti. Yasadışı tarım ürünleri, zehirler, Polonya gazozu, ahırdaki buzdolabına koyulmuş vakumlu paketteki etler. Duvarcının evinde büyük miktarda nakit para ve fatura bulunmuştu.

Ekonomik Suçlar Departmanı'ndaki polisler, bunları incelemekten büyük keyif alacaklardı. Çift girişli muhasebe kayıtları, karaborsadan sağlanan kazançlar, vergi kaçakçılığı. Bunların hiçbiri şaşırtıcı değildi.

Nymand, Gudrun'dan ya da Såby'de hayatını kaybeden hizmetliden bahsetmemişti, adamlarından birkaçının René Gamst ile konuştuğunu biliyordu. Adam, Ole Thomsen'e karşı ifade vermeye hâlâ gönüllüydü. Louise onlara, Lars Frandsen ile de konuşmalarını önermişti.

"Lars da size Gudrun ve hizmetliden bahsedebilir. Ve tabii ondan Roed Thomsen'in kızıyla ilgili de bilgi alabilirsiniz."

Toplantı devam etti. O akşam Koca Thomsen ve çetesini tutuklamayı planlıyorlardı. Adamları hemen sorgulamak niyetindeydiler. Onları yarın sabaha kadar ayrı hücrelerde bekleteceklerdi ama Louise hiç beklemedikleri anda hapis cezasıyla burun buruna gelmenin onları yeterince sarsacağından son derece emindi. Diğerlerinin çetenin ciddi suçlarına ne kadar dahil oldukları hâlâ tam olarak bilinmiyordu.

"Artık gidelim mi?" dedi Eik, Louise'in kulağına.

Louise ayağa kalkmak için sandalyesini geri itti. Uzun ve zorlu mesailerine başlamak üzere olan personele bakınca bir an için onlara özendi ama ne olursa olsun bu işin bir parçası olamayacağını biliyordu. O artık genç hayat kadınına ya da Sune'a odaklanamazdı. Klaus'a, Eline'e, hizmetliye ya da Gudrun'a da. Bu işi kişisel olarak algılayabilir, tüm davayı Koca Thomsen'den alacağı kişisel bir intikam olarak görebilirdi. Her şeye rağmen bunun farkına varacak kadar profesyonel olduğunu görünce rahatladığını hissetti.

"İyi şanslar," dedi Louise ve Eik'ın peşinden odayı terk etti.

Arabaya doğru ilerlerken Louise, Eik'ın deri ceketinin iç cebine uzandı ve oradan bir tane sigara çıkardı. Eik tek kelime etmeden çakmağını ona verdi.

42

Boş bir park yeri bulmak çok zordu. Eik boş olduğunu sandığı bir park yerine yaklaşıp oranın devasa iki araç arasına sızmış küçük bir araba tarafından kapıldığı gördüğü her an söylenmeye başlıyordu.

Louise şehir parkında müzik dinlemeyeli yıllar olmuştu ama kendini parkta bulunca eski anıları yeniden canlanmaya başladı. Arkadaşlarıyla muhabbet edip bira içtikleri günler aklına geldi. Bazen de beraber dondurma dükkânından birer külah dondurma alıp parka kurulur ve tanıdık birilerini görmeye çalışırlardı. Louise'in gözleri hep Klaus'u arardı ama bunlar ikisi çıkmaya başlamadan önceki zamanlara ait anılardı.

"Çocuklar bizi nerede beklediklerini söylediler mi?" diye sordu Eik.

Louise bir taksi durağının önünde durduklarını fark etti. "Buraya park edemezsin."

"Başka park edecek bir yer bulamadığım için buraya park etmek zorundayım."

Louise yeniden Jonas'ı aramaya çalıştı ama oğlu telefonunu bir kez daha açmayınca sinirli bir şekilde iç çekti. Tam sabırsızlanmaya başlamışken, Eik onların çakıl taşlı yoldan yanlarına

doğru yaklaştıklarını gördü. Çocukların yanında uzun, uçuşan saçlara sahip kıkır kıkır gülen kızlar vardı.

Ne kadar da çabuk büyüdüler! Şimdi on beş yaşındaydılar ve neredeyse on altı olacaklardı. Bir an için Louise durup sessiz bir şekilde onlar izlemeye başladı. Çocukların büyüdüğünü ilk kez fark etmişti. Grubun liderliği Markus'ta gibi gözüküyordu, diyaloğun gidişatını o belirliyordu. Yaptığı espriler iyi tepki alıyordu. Arkadaşlarına doğru bir şey söylemek için döndüğü anda Louise, Jonas'ın güzel kızlardan biriyle el ele tutuştuğunu gördü. Uzun, koyu renk saçlarını arkaya doğru atmıştı. Artık perdelerin arkasına saklanmak istemediği belliydi. Parlak gülümsemesi tüm çehresini değiştirmişti.

Louise'in içine sıcacık bir his yayıldı, bu ânın tadını çıkarmak için bir süre daha sessiz bir şekilde arabada oturmaya devam etti. Daha sonra aracın kapısını açıp onlara seslendi.

İki delikanlı kızlara tek tek sarılarak veda etti ve ardından arabaya doğru yürümeye başladı. Yürürken bir yandan da bir konu hakkında muhabbet edip kahkahalar atıyorlardı. Louise, ne konuştuklarını merak etmişti.

Louise o hayatı, yaşadığı güzel anları özlemişti. Orada kucaklanan kız o olabilirdi ve delikanlı dönüp aklı çoktan başka düşüncelere dalmış uzaklaşırken, o günler boyunca bu temasın ne anlama geldiğini düşünüp durabilirdi.

Louise o günleri özlemişti. Ama bir yandan o günleri geride bıraktığı için de mutluydu. Jonas adına da çok mutluydu. Onu öyle neşeli görmeyeli uzun bir süre olmuştu. Jonas'ın ifadesinden artık kendisini daha rahat hissettiğini anlayınca içi huzurla doldu. Yaşadığı onca üzücü tecrübeye rağmen, Jonas belki de hayattan korkmuyordu. Saat on buçuk olmasına rağmen onlara bir şeyler yiyip yemediklerini sordu.

Oğlunun ertesi gün erken saatlerde okula gitmesi gerekmiyordu. Bu yüzden Camilla'da kalıp ertesi sabah eve dönmeye karar verdiler. Zaten Dina da akşamı Melvin'in yanında geçirecekti. Eve dönmelerini gerektiren bir durum yoktu.

* * *

Ingersminde'ye giden uzun özel araç yolunda ilerlerlerken, "Bu da ne böyle?" diye şaşkınlıkla bağırdı Markus. Eik frene basınca hepsi öne doğru eğildi.

Avlunun girişinde yolu kapatan devasa bir kütük uzanıyordu. Ellerinde halatlar olan kask takmış birkaç adam kütüğün etrafında dolanıyorlardı. Gençler araçtan inip eve doğru koştu.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Louise arkalarından.

Eik aracını geri geri götürüp yolun kenarına park etti. Bir elektrikli testere sesi duyuldu ve onu birkaç erkeğin sesi takip etti. Evin önünde birkaç araba yan yana dizilmişti. Kesilen ağacın kokusu havayı kaplamıştı. Gece saatlerinde, yaşanan bu aktivite kötü bir şeylerin olduğunu işaret eder gibiydi.

"Gardiyan ağacı kesmişler," diye bağırdı Jonas, Louise ve Eik avluya vardığında. "Bunun yapılmasını Frederik istemiş. Onu şu tarafta bulabilirsiniz. Ağacı kesmişler şimdi kolayca taşınması içinde gövdesini parçalara ayırıyorlar."

Jonas, önemli bir olayı canlı yayında aktaran bir muhabir gibi durumu özetlemişti.

Louise, Eik'ın elini tuttu ve beraber erkeklerin birbirlerine bağırarak emirler yağdırdıkları ağaca doğru ilerlediler. Birkaç metre havada duran meşenin devasa gövdesine kısa bir süreliğine göz attılar ama karanlıkta pek bir şey seçilmiyordu.

Eik ve Louise eve girdiklerinde Camilla kucağında bilgisayarı ile oturma odasında oturuyordu.

"Buraya gelin ve bakın!" diye seslendi Camilla, onların geldiğini duyduğunda.

Camilla daha sonra onlara gardiyan ağacın nasıl tahrip edildiğini, Frederik'in neden böyle bir karar aldığını açıkladı. Eşinin bu tip tehditler karşısında geri adım atmayacağını göstermek is-

tediğini söyledi. Sonra telefonunu çıkarıp onlara ağacın gövdesine kazınmış şekli gösterdi.

"Sanırım bu bir runik yazı," dedi Camilla. Daha sonra bilgisayar ekranını görebilsinler diye onlara doğru çevirdi.

Louise telefondaki fotoğrafı büyütüp ağaca kazınmış şekli inceledi. Çembere, içindeki haça ve küçük işaretlere baktı. Eik, Louise'in omzundan ekrana doğru eğildi. "Ragnarok," dedi Eik, ekrana bir göz attıktan sonra. "Bu runik yazı Ragnarok'u sembolize ediyor. Biri size bir mesaj vermeye çalışıyor."

"Öyle ve artık yeter!" dedi sinirle Camilla. "Bu kim olduğunu bilinmeyen kişinin çenesini kapatıp hayatımızdan çıkıp gitmesi gerekiyor. Evimize istedikleri gelip bizi bu Asa saçmalıkları ile korkutabileceklerini sanıyorlar. Ama onların bizi korkutmalarına asla izin vermeyeceğiz. Bu çılgınlar yüzünden bir genç az kalsın hayatını kaybedecekti. Sunak meşesi, kız mezarları, cesetler. Neler oluyor böyle?"

Louise'e doğru döndü. "Bunların hepsinin bağlantılı olduğuna dair bir ipucu buldun mu?"

"Birbirileriyle bağlantılı görünüyorlar," dedi Louise ve Thomsen ile çetesinin akıbeti hakkında ona bilgi verdi. "Polis şu anda hepsini tutuklamış olmalı. Yani, Nymand ve ekibinin hâkime yeterli kanıt sunmak için yirmi dört saati var. Umarım bu süre zarfı içinde Thomsen ve çetesini gözaltında tutmayı başarabilirler."

Louise o anda dava hakkında endişelenmiyordu. O kendi görevini tamamlamıştı. Sune hayattaydı ve ailesi ile yeniden bir araya gelmişti. Rønholt'a davayı kapadıktan sonraki gün izin yapacağını söylemişti. Roskilde Polisi'nin Klaus'un ölümüyle ilgili yürüttüğü soruşturmanın onun zihnine ve kalbine huzur getireceğinden de emindi.

Yıllardır taşıdığı suçluluk duygusundan artık kurtulmuştu. Koca Thomsen ve çetesinin yıllardır yaptıkları şeylerin bedelini ödeyeceklerini düşünmek, onların artık adalet karşısına çıkacaklarını bilmek onu tatmin ediyordu. Çalışmaları bir fark yaratmıştı.

Louise ayağa kalktı ve buzdolabından bir bira almasının sorun olup olmayacağını sordu. Balkonda oturup fiyorda doğru bakmak istiyordu. Günün yorgunluğunu atmaya ihtiyacı vardı. Eik'ı de yanında sürükledi.

KAKTÜS TEAM

43

Louise bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Kaç saattir uyuduğundan haberi yoktu, yalnızca uzaklara, derin rüyalara daldığını biliyordu. O gece Eik ile birlikte yatakta uzun uzun konuşmuşlardı. Daha sonra Eik'ı üstüne doğru çekmişti ve Eik çekingen bir şekilde ona emin olup olmadığını sorduğunda Louise onun boynunu öpüp evet anlamında başını sallamıştı.

Louise kendini toparlamaya çalıştı. Bağrışlar, kopan gürültüler ve çığlıklar onu bir anda yaşadığı âna çekti. Eik bir yandan onu sallıyor, bir yandan da yatağın üstüne kıyafetlerini atıyordu.

"Uyan, yangın çıktı," diye bağırdı Eik.

Odanın kapısı ardına kadar açıldı. Ağzını bir tişört ile kapatmış olan Frederik yoğun dumanı delerek odanın içine daldı ve onlara dışarı çıkmalarını işaret etti. *Hemen*! Gürleyen alevlerin sesi arasından Camilla'nın çığlıkları duyuldu.

"Jonas!" diye bağırdı Louise. "Çocuklar dışarı çıktı mı?"

Eik pantolonunu yukarı çekip odadan çıktı. Camilla yeniden çığlık attı ve Louise odadan fırlamadan önce sadece tişörtünü giyebilecek zaman buldu. Dumanların arasında arkadaşını gördü. Camilla yatak odalarının hemen dışında, koridorun sonunda bir şeyin üzerine eğilmiş şekilde duruyordu.

Louise ona doğru koştu. Merdivenlerden yükselen alevler koridorun büyük pencerelerini kaplayan perdelere sıçrıyordu.

"Onu kaldıramıyorum!" diye ağladı Camilla. "Şu lanet bacağım!"

Elinor yerde yatıyordu. Uzun saç örgüsü neredeyse yanıp gitmişti ve cildi kızarmıştı. Louise hemen yere eğilerek Camilla'nın da yardımıyla yaşlı kadını yerden kaldırdı ve onu yatağa gidemeyecek kadar yorgun olduğu zamanlarda babasının kendisini yatağa götürdüğü gibi itfaiyeci usulüyle taşımaya başladı.

Frederik de yanlarına geldi. Yüzü simsiyahtı. O kadar kötü bir şekilde öksürüyordu ki Camilla'yı peşinden sürüklerken ayakta zor duruyordu. Alttan bir yangın söndürme tüpünün sesi duyuldu ama ikinci kattaki alevler artık halılara da sıçramışlardı.

Louise, Elinor'un ince bedenini iki kolunu kullanarak omuzlarına sardı. Alevlerin arasından, merdivenlere doğru körlemesine ilerlerken tüm gücüyle çığlık attı. Dengesini korumaya çalışıyordu. Attığı her adımda zorlanıyordu. En sonunda artık takati kalmadı ve düştü. O esnada sırtında bir kuvvet hissetti. Sanki gizli bir güç onu alevlerden uzaklaştırıyordu.

Bir anda tüm sesler kesildi. Louise, kendi iç dünyasında olduğu fark etti. Ağır hızda oynatılan sessiz bir filmdeydi. Elinor yerde yatıyordu. Tønnesen ona doğru eğildi. Louise yavaş yavaş Tønnesen'ın onların evin dışına çıkarmış olduğunu fark etti. Camilla baksırıyla dışarı fırlamış olan Markus'a sarılmış bir şekilde bekliyordu.

Jonas!

"Jonas nerede?" diye çığlık attı. Bir anda yine ayaklarının üstünde duracak gücü buldu. Sessiz film sona ermişti. Bacağında hafif yanıklar vardı, saçı darmadağınıktı, "Jonas nerede?" diye bağırdı yine. "Dışarı çıktı mı?" Çıplak ayaklarının altındaki çakıl taşlarını görmezden geldi.

"Eik ve Frederik onun yanına gitti." Camilla, Marcus ile Jonas'ın kaldığı ikinci kattaki odaya bakarken oğluna sarıldı.

O anda kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. İkinci kat-

taki büyük camlardan biri infilak etmişti. Delikten çıkan alevler duvarı yalamaya başladı. Sanki zemine ulaşmak istercesine delikten dışarı hücum ediyorlardı.

Louise'in kupkuru boğazıyla yeniden Jonas için bağırmaya başladı. "Merdivenlerden başka bir çıkış yolu var mı?"

Camilla duvarı işaret edip evin bir yangın merdiveni olduğunu söylediğinde Louise'in içi biraz olsun rahatladı.

Bu esnada bir cam daha patladı. Alevler o noktadan da açgözlü bir şekilde dışarı fışkırmaya başladılar. Sıcaklık ve duman Louise'in gözlerini yaktı. Kalbi küt küt atıyordu. Dumandan etkilendiği için kısık sesiyle harap olmuş bir şekilde Markus'a döndü ve "Sen odadan çıkarken Jonas orada mıydı?" diye sordu.

"Onu görmedim. Bilmiyorum. Onun çoktan çıktığını düşündüm." Sesi zayıftı, sözleri evden yükselen siyah dumanların arasında kayboldu.

"Ragnarok," diye fısıldadı Camilla nefretle. Gözlerindeki öfkeyle eve bakarak oğlunun saçlarını okşamaya devam etti.

Tønnesen, evin içinden yükselen alevlere yangın söndürücüyle müdahale etmeye çalıştı ama bunun şenlik ateşine işemekten farkı yoktu.

Louise eve doğru koştu. Kalın dumanın içine doğru oğlunun ismini haykırdı. İkinci katta kopan büyük bir gürültü sesini bastırdı. Bir an için, duman dolu karanlığa doğru koşmayı düşündü. Alevler henüz birinci kata sıçramamıştı, alevler daha çok çatı katına doğru yayılıyordu. Louise yukarı çıkarsa bir daha aşağı inemeyeceğini biliyordu.

Hemen üstünde bulunan camlardan biri daha patlayınca düşüncelerinden uyandı. Cam parçaları avluya yağmur gibi yağarken Louise geri doğru zıpladı ve duvarın etrafına koşturarak Markus'un yatak odasının bulunduğu yere doğru koştu. Bir çığlık duydu. Köşeyi döndüğü an yangın merdiveninden inen Eik ve Frederik'i gördü. Yanlarında Jonas yoktu.

Uzaktan gelen siren sesleri, sisli havada duyulan ulumaları andırıyorlardı.

İki adam merdivenin son basamaklarından inerken, "Jonas nerede?" diye bağırdı. Eik zemine adım atmadan onu yakaladı, sol taraftaki saçlarında ve kirpiklerinde hafif yanıklar vardı. Yüzü simsiyah olmuştu. Sol kolunda oluşan su topları patlamıştı.

"Orada değildi," dedi Eik, nefes almaya çalışırken.

Frederik kendini yere attı ve kıvranmaya başladı. Göğsünden midesine kadar inen yanıklar vardı.

"O nerede?" dedi Louise çaresiz bir şekilde ve Eik'ı salladı. Paniğinin durması için onun ağzından dökülecek kelimelere güveniyordu. "Her yere baktın mı? Banyoya baktın mı?"

Onun hemen yanında dururken ona bağırmamaya çalışıyordu. Kanı damarlarında yüksek bir hızla akıyordu. Kaslarına kramp girmeye başlamıştı.

Arkasında, devasa itfaiye araçları hızla avluya doğru ilerliyorlardı ama gardiyan ağaçtan kalan bazı parçalar yolu tıkadığı için eve fazla yaklaşamıyorlardı. Louise onlara doğru koşup oğlunun hâlâ içerilerde bir yerde olduğunu söylemek istedi. Ama ayakları etrafta endişeli bir şekilde dolaşmaktan başka bir şey yapmayı reddediyorlardı.

Louise öfkeli alevlerin kükreyişini izledi. Sanki cehennemin kapıları açılmış gibiydi. Bir anda omzundaki yanığın acısını hissetti. Eik onu tuttu ve kendine doğru çekti.

"Jonas içeride değil," dedi Eik, boğuk bir sesle. Louise'in eline sert bir cisim koydu. "Yatağında bunu buldum."

Louise, parlak oval şekilli taşa baktı, üzerine yukarıyı işaret eden bir ok simgesi kazınmıştı.

Eik aniden arabasına doğru koşmaya başladı. Louise, Charlie'nin arkada çılgın gibi havladığını duydu.

Louise'in duyma yetisini kaybetmiş gibiydi. Büyük Alman kurdunun ağzı açıldı ama Louise onun havlamasını duyamadı. Köpeğin havlaması, harlayan alevlerin ve ambulans seslerinin arasında kayboluyordu.

Louise'in vücudu acı içinde olmalıydı ama hiçbir şey hissedemiyordu. Eik, Charlie'yi dışarı çıkardı ve beraber ona doğru

ilerlediler. Onları karşılamak için çimenlerin üzerinde yürüdü.

Görevliler Elinor'u bir battaniyeyle sarıp bir sedyeye yatırmışlardı. Ama Louise sedye kaldırılana kadar battaniyenin yaşlı kadının yüzünü de örttüğünü fark etmemişti.

Ambulansın içine doğru itilen sedyeyi sessizce izledi.

Camilla, hâlâ Markus'a sarılmış bir şekilde duruyordu. Her şeyin ortasında kalmış, büyük bir şok yaşıyor gibi görünüyordu. Kask takmış bir itfaiyeci onlardan avludan uzaklaşmalarını istedi. Ama Camilla durduğu yerden bir santim kımıldamadı. Yangına doğru baktı ve büyük malikânenin küle dönüşünü izledi. Tønnesen da elindeki yangın tüpüyle basamakların önünde duruyordu.

Yere, gökyüzüne doğru bakan Frederik'in yanına bir sedye konuldu. Camilla en sonunda kendine geldi ve kocasını görevliler sedyeye yerleştirmeden önce onun yanına gitti. Paramedikler onu ambulansa doğru götürürken bir yandan da yaralarını tedavi ediyorlardı. En ağır yaraları o almıştı. Herkesi dışarı çıkarmak için büyük bir çaba sarf etmişti. Frederik elini Camilla'ya uzatırken, *Ama bilinci açık,* dedi Louise kendi kendine.

Avluyu saran duman ve koku çok ağırdı. Alevler evin çatısını yutup sırlı çatı kiremitlerini patlatıyordu.

Eik, Louise'in yanına gitti. Charlie hafif iniltiler çıkararak Eik'ın bacağına süründü. "Bir şeylerin ters gittiğini bilmeliydim," dedi Eik kısık bir ses tonuyla. O gece Charlie'nin çok şiddetli bir şekilde havladığını ve bir sorun olup olmadığına bakmak yerine bütün evi ayağa kaldırmadan önce köpeği arabanın içine kilitlediğini anlattı. "Ona güvenmeliydim," dedi Eik, sesi artık zar zor duyuluyordu.

"Bu da nedir?" diye sordu Louise, taşı işaret ederek. Eik, sanki taş onun taşıyamayacağı kadar ağır bir nesneymiş gibi Louise'in bileğini tuttu.

"Bu savaş Tanrısı Tyr'ı temsil eden bir runik yazı," dedi Eik. "Mitolojiye göre Tyr, acımasız ve gaddar bir tanrıydı. Sanırım biri Jonas'ı kaçırdı ve sana bir mesaj vermek için bunu bıraktı."

44

Louise her şey kararana dek tüm öfkesini bağırarak ormana kustu. Eik kolunu beline doladı.

"Piç kuruları. Lanet olası piç kuruları!"

Louise hiçbir şey hissetmiyordu. Ne bacağında ne de omzunda acı vardı. Uzay kıyafetine benzeyen, garip, sarı bir kıyafet giymiş bir doktor yaralarına bakılması için kendisini takip etmesini gerektiğini söyleyince çıldırdı. "Oğlumu bulmadan hiçbir şey yapmayacağım."

Bir anda telefonunu yatağının yanında bıraktığını hatırladı. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" dedi. Doktora bağırıp sinirini attıktan sonra yeniden normale dönmüştü. Daha sonra kendisine doğru bir zombi gibi yaklaşan Nymand'ı gördü, bir saatlik uykuyla durduğu ya da muhtemelen hiç uyumadan mesai yaptığı yüzünden belli oluyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Neden onları serbest bıraktın?" diye bağırdı Louise, evi işaret ederek. Çoktan bunu yapanların Thomsen ve çetesi olduğuna kanaat getirmişti bile. Daha söyleyecek çok şeyi vardı ama bunları dile getirmek yerine sadece başını salladı.

"Jonas'ı kaçırdılar."

Nymand sanki onu tam olarak tanıyamamış gibi baktı. Louise'in üstünde sadece bir tişört ve iç çamaşırı olduğunu fark etti ve görevlilerin ona uzattıkları beyaz ambulans battaniyesini minnet duyarak üstüne sardı.

Nymand yaşananları sindirmek istercesine gözlerini kapattı. "Tutuklanmalarına yardımcı olduğun üç kişiden bahsediyorsan şu an Roskilde Hapishanesi'nde bekletiliyorlar. İçlerinden herhangi biri salınmadı."

Louise, ayaklarının altındaki toprak parçalanıyormuş gibi hissetti. "Jonas yok," dedi yeniden. Boğazındaki tıkanıklık daha fazla konuşmasına engel oldu.

Eik, Nymand'a boş yataktan ve yorganın üzerinde duran taştan bahsetti.

"Burada yaşananları değerlendirmemiz gerekiyor," dedi Nymand ve onlardan kendisini yöneticinin evine götürmelerini istedi. Frederik'in içinde bulunduğu ambulans hastaneye doğru yola çıkmıştı. Camilla ve Markus yanlarındaki iki memur ile birlikte oraya yürüyorlardı. Tønnesen yangın söndürme tüpünü sımsıkı tutmuş gökyüzüne doğru yükselen siyah dumanları izliyordu.

"Yangının ne zaman başladığına dair bir fikri olan var mı?" diye sordu.

"Jonas," dedi Louise, yangının ne zaman ve nasıl başladığına dair teoriler hiç ilgisini çekmiyordu. "Jonas'ı bulmamız gerekiyor. Sune'un yerine onu aldılar!"

"Kurtarma ekipleri içeride hâlâ onu arıyorlar," dedi Nymand, eliyle Louise'in kolunu tutarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ole Thomsen ve arkadaşları şu an hapisteler, yani Jonas'ı onlar kaçırmış olamazlar."

Nymand, durumu Louise küçük bir çocukmuşçasına izah ediyordu. Bunu fark ettiğinde Louise o kadar sinirlenmişti ki bir an için ona vurmayı bile aklından geçirmişti.

"Yangının başlangıcına tanıklık etmiş biri var mı?" diye sordu Nymand, o gece evde konaklayan kişilere.

Tønnesen'ın mutfağındaydılar. Camilla duvarın yanında duran divana oturdu. Onun üzerinde de Louise gibi beyaz bir battaniye vardı.

"Elinor bizi uyarmaya geldi," dedi Camilla dalgın bir edayla. "Bizi kurtarmak istedi. O bu evin koruyucu meleği. Onunla konuşun."

Louise masaya doğru baktı.

"Elinor Jensen yarım saat önce hayatını kaybetti," dedi Camilla'nın karşısında oturan bir polis memuru. Ve Nymand'a doğru baktı.

Markus sessiz bir şekilde ağlıyordu. Gözleri kapalıydı ve başını arkasındaki duvara yaslamıştı. Korkunç bir kâbusun içine tıkılı kalmışçasına yüzü buruşuyor ve dudakları titriyordu.

"Saat üç buçuk sularında köpeğimi arabaya koymak için dışarı çıktım," dedi Eik. Tønnesen'ın masasından aldığı bir kürdanı ağzında çevirip duruyordu. "Havlıyordu. Onun sesiyle kimseyi uyandırmasını istemedim."

Eik'ın üstü çıplaktı ama altında kot pantolonu vardı. Sanki söyleyecek doğru sözleri bulamıyormuş gibi garip bir şekilde masanın öte yanına doğru uzandı. "Elinor o sırada üst kata çıkmış olmalı. Avludayken ne bir duman ne de bir alev vardı ve üst kata da birinin çıktığını görmedim. Avluda dolaşan kimse de yoktu. Köpeğin havlamasına neden olan şeyin bir hayvan ya da bir çeşit kuş olduğunu düşündüm. Hiçbir yerde çıt çıkmıyordu."

Eik'ın yüzünden pişmanlık okunuyordu. Başını sallayıp ellerini dağınık saçlarından geçirdi. Daha sonra ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüdü ve kürdanını oradaki çöp kovasına attı. Louise onun sırtında bir kesik gördü. Sığ ama uzun bir kesikti, muhtemelen farkında bile değildi.

"Peki Jonas'ı kim kaçırdı?" diye sordu buzdolabına yaslanmış bir şekilde duran Louise. Düşünmeye başlamıştı. Vücudunu ayakta tutan tek şey adrenalindi. Tüm vücudu titriyordu, başı ağrıyordu, gözleri yanıyordu. Başının döndüğünü hissetti.

"Onun kaçırılmış olduğuna dair elimizde henüz bir kanıt

yok," dedi Nymand. "Ama onun evde olmadığını umut edebiliriz. İlk katta benzin bidonları bulundu. Bunun bir kundaklama olayı olduğuna şüphe yok. Alevler yayılırken yaşanan patlamalar da bu şekilde açıklanabilir ama şu an hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamayız ve söylediğim gibi kurtarma ekipleri hâlâ evin içinde Jonas'ı arıyorlar."

Louise ağzını kapattı ve isten kararmış parmaklarının arasından, "Anlamıyorsun!" diye fısıldadı.

Nymand bir şey söylemek üzereydi ama ondan önce davrandı. "Anlamıyorsun. Biri bize savaş ilan etti. Jonas'ı kaçırdılar ve burada bir şey yapmadan oturduğumuz her saniye onlar için bir avantaja dönüşüyor."

Louise, Markus'un kendisine boş gözlerle baktığını gördü. Aklı onlarla odada değildi ama Louise'in sözleriyle irkildi. *Şoka girmek üzere,* diye düşündü Louise. Ona doğru yürüdü. "Kimse seni bir şey duymadığın için suçlamıyor," deyip ona sarıldı. Boyu Louise'den uzun olsa da delikanlı çok kırılgan görünüyordu. "Onu alıp götürmeleri asla senin suçun olarak görülmeyecek."

Louise'in, Markus'un Jonas'ın kaçırılmasını engelleyebileceğini, bu olayın farkına varabileceğini, gecenin köründe birinin odalarına girip oğlunu kaçırırken onu durdurabileceğini ima etmesi, Camilla'nın canını sıktı. Louise bunu arkadaşının gözlerinde görebiliyordu. Ama her şey soğukkanlılıkla gerçekleştirilmişti. Tek bir hedefi olan ve iyi planlanmış bir eylemdi. Eğer Markus onu kaçıranların yoluna çıkmış olsaydı onları hedeflerine ulaşmaktan asla alıkoyamazdı. Ve eğer gerçekten de onların karşısına çıkmış olsaydı, şu an Louise'in omzuna başını yaslamış bir şekilde orada oturamazdı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye fısıldadı Louise, Markus'un saçlarına doğru. Ona iyice sarıldı ve omzunu sıktı.

Camilla, Nymand'a gardiyan ağaçtan bahsetmeye başladı. "Söylenene göre bu ağaç kesildiğinde ev yanarmış. Ağaç kesildikten hemen sonra bizim ev de yandı. Louise haklı, biri bize savaş açtı. Ağaca bu olay yaşanmadan önce Ragnarok sembolü

kazımışlardı. Ve Eik'ın dediğine göre Jonas'ın yatağına da bir İskandinav savaş tanrısına ait bir sembol bırakmışlar."

"Üç kişi," dedi Louise kendi kendine. Bir anda komiser yardımcısının avluda söylediği şey aklına geldi. "Peki kasaba ne oldu? Onu da tutukladınız mı? Hayat kadını öldürüldüğünde o da oradaydı ve ayrıca ilk günden bu yana kardeşliğin bir üyesi. O da bu olayın bir parçası. Onu düşman bellemelerine rağmen o da onlar kadar suçlu!"

"Sen onunla konuştuktan sonra Lars Frandsen'i sorguladık. Tam bir itirafta bulunmaya karar verdi ama onu tutuklamadık. Şu an hâlâ hastanede. Lanet olsun, Louise! Adamın eşi ölüyor. Bu gece evi yakan kişinin o olduğunu hiç sanmıyorum. Hastanede eşi ve oğlunun kaldığı odaya onun için de bir yatak koydular. Adamın ailesinin yanında olmaya hakkı var. En azından bu duruma saygı göstermen gerekiyor.

"Jonas'ın nerede olduğunu öğrenene kadar tuvalete bile gitmeye hakkı yok," diyerek hışımla dışarı çıktı ve kendisinden önce davranan Eik'ı takip etti.

45

"Arabada birkaç parça kıyafet tuttuğum bir çanta var, içinden eşofman altını al, belindeki ipi sıkarsan sana olur," dedi Eik. Louise evin önünde bulunan basamaklara doğru ilerlerken, o da Charlie'yi arabanın arkasına koydu. İtfaiye ekibinin başındaki teğmen eve doğru ilerleyen Louise'i durdurdu.

"Ayakkabılarımızı almam gerekiyor," diyerek durumu izah etti Louise. "Onları içeride bıraktık."

Hemen içeri girip kendi ayakkabılarını ve Eik'ın kırk altı numara ayakkabılarını aldı. Dışarı çıkmadan önce de Camilla ve Markus ait olduğunu düşündüğü iki çift ayakkabıyı daha kapmayı ihmal etmedi.

İçerisi buram buram nemli, küle dönmüş bir ev gibi kokuyordu. Salondaki koyu gri mermer zeminin üstünde su birikmişti. Duvarların ve merdivenlerin üzerinden süzülen isi de görmek mümkündü.

Araca doğru dönerken içinde kocaman bir boşluk vardı ancak geçmişinin bir bumerang gibi geri dönüp bu sefer Jonas'ı etkilediğini farkındaydı. Acısını ve endişesini dizginleyemiyordu. Zihninde sürekli kız arkadaşıyla el ele yürüyen Jonas'ın gülen yüzü beliriyordu. Bu işin içinde hangi güçler vardı, onu kim ka-

çırmıştı? Louise bu olayı bir mantık çerçevesine oturtmaya çalıştı.

Belki de Jonas'ı kaçıran kişiler, yaptığı tutuklamalara karşı misilleme peşindeydiler ve ona bir savaş açtıklarını söylemek istiyorlardı. Tecavüz, cinayet, cinayete teşebbüs. Bu suçlamalardan kaçınmak için uç yollara başvurabilirlerdi ama zanlılar zaten içerideydi. İşte bu nokta da hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Belki de Camilla ve Frederik, Sune'a yardım ettikleri için intikam alıyorlardı. Ama durum buysa neden Markus'u değil de Jonas'ı kaçırmışlardı?

Bitten'in bu olayla bir alakası olabilir miydi? Tahmin edilenden daha vahşi tepkiler verme kapasitesine sahip biri olduğu açıktı. Louise, onun Thomsen'i hayatından çıkarırken neler yaptığını görmüştü. Ancak onun gibi ufak tefek bir kadın on beş yaşındaki bir çocuğu kaçıracak güce sahip değildi. Onu bayıltıp merdivenlerden aşağı sürüklemeyi başaramazdı. En azından bu operasyonu kimse duymadan sonuçlandıramazdı. Ayrıca, bir evi bu kadar planlı ve başarılı bir şekilde alevlere teslim edecek kapasiteye de sahip değildi. Üstelik Thomsen ve arkadaşları durumu bu şekilde aksettirmeye çalışsa da eşini tutuklayan kişi Louise değildi.

"Biz de gelebilir miyiz?" dedi Camilla, onun düşüncelerini bölerek.

Arkalarındaki Nymand, onlara hiçbir yere kımıldamamalarını söylemesine rağmen böyle bir teklifte bulunan Camilla'ya karşı çıktı.

Camilla hâlâ sarsılmış gözüken Markus'a sarıldı. "Frederik'in yanında olmak istiyorum. Çocukluğunun geçtiği evi kaybeden ve hastanede yaralı bir şekilde yatan eşimi yalnız bırakmayacağım."

"İkiniz bizimle gelin," dedi Nymand, Camilla ve Louise'i işaret ederek. Adamlarından birine onlara katılmasını çoktan işaret etmişti bile. Geniş alınlı, kasları gömleğini geren genç bir polis memuru onların yanına geldi. Nymand daha sonra Eik'tan Mar-

kus'u aracına almasını istedi. "Jonas hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum," dedi Nymand Louise'e. "Siması, boyu..."

Louise, Eik'ın ona çok uzun gelen eşofmanını giyiyordu. Yaralı ayağını sıkmamak için spor ayakkabılarının bağcıklarını gevşettikten sonra Camilla ile birlikte kesilmiş ağacın yanından geçerek Nymand'ın garaj yolundaki arabasına doğru yürüdü. Artık geriye sadece birkaç itfaiye aracı ve ağacın kalan parçalarını yoldan kaldıran vinç eşlik ediyordu.

"Koyu renk saçları var," dedi Louise. "1.80 boylarında, normal kiloda. Sağ ayağında serçe parmağı yok."

Kelimeler boğazında düğümlendi ve daha sonra titremeye başladı. Camilla arkadaşına sarılıp tarifi devraldı. "Koyu renk gözleri var. Elmacık kemikleri belirgin, eğer telefonunuz da internet bağlantısı varsa sosyal medya hesabındaki fotoğrafını gösterebilirim."

"Telefonu var mı?" diye sordu Nymand.

"Eğer telefonunu yatak odasında bıraktıysa, onun yerini saptamakta kullanılabileceğini sanmıyorum."

"Onun bağırdığını neden duymadık?" diye sordu Louise. "Mutlaka bağırmış olmalı. Biri onu kaçırmaya çalışsaydı bağırırdı."

Araba yolunun sonuna vardılar. Bekçi evinin ve gölün yanındaki Kattingeværket isimli eski fabrikanın önünden geçerlerken arabanın camından dışarı baktı. Sorduğu soruya kendisi yanıt verdi. "Ya kendi isteğiyle evden ayrıldı ya da onu ilaçla bayılttılar."

Louise, Sune'un yoğun bakım ünitesindeki odasına doğru ilerlerken kendisini durdurmaya çalışan hemşireye bakmadı bile. Eik ve Nymand onu takip ediyorlardı. Odaya girmeden önce yardımcı komisere döndü. "Senin iyiliğin için umarım Lars Frandsen içeridedir. Yoksa oğlumun başına bir şey gelirse seni sorumlu tutarım."

Nymand onun kolunu tutmak için uzandı ama Louise buna fırsat vermeden arkasını dönüp odanın kapısını açtı. Kendisine Jane ve Sune'un de içeride olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Hemşire onlara yetişti. "İçeri giremezsiniz," diyerek onu durdurmaya çalışsa da Louise karşısına dikilen hemşireyi dirseğiyle iterek loş odaya daldı. Odanın kapısı hışımla açıldığı için içerideki perdeler havalandı ve kasap omzunu oynattı. Onların geldiğini duymuştu.

Jane'in yatağının yanında kambur bir şekilde oturuyordu. Pencere açık olmasına rağmen sanki odada hiçbir şey hareket etmiyordu. Duvarın yanındaki yatağında uzanan Sune odaya giren kişilere küçük ve yorgun gözleriyle baktı.

Louise peşinden gelenleri durdurmak için elini kaldırdı. Eik'tan, Louise'in Jane Frandsen'in yakın arkadaşı olduğunu duyan hemşire geri çekildi.

Eskiden, diye düşündü Louise. Kapı kapandı. "Ne zaman oldu?" diye fısıldadı.

"Bir saat önce," dedi kasap elini battaniyenin üzerine koyarak. "Son anlarında yalnız olmadığını bilmek beni bir nebze olsun teselli ediyor. Ailesi de buradaydı. Biraz soluklanmak için dışarı çıktılar."

Hemşire onlara kahve getirdi. Louise gözlerini kapatıp Jane'i düşündü. Onun hayat dolu bir genç olduğu günler aklına geldi. Uzun yıllar önce Louise ve Jane'in birbirlerinin hayatlarının büyük bir bölümünü kaplıyorlardı. Sessizce arkadaşına veda etti. Artık teni balmumuna benziyordu ve başı beyaz yastığında yan duruyordu. Gözleri kapalıydı ve dudakları hafif aralıktı.

Louise sert bir tavır takınamazdı. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. İçinde hâlâ öfke foku fokur kaynıyordu ama oda çok sessiz ve huzurluydu. Ve ayrıca Sune da odadaydı ve büyük bir kederle annesine doğru bakıyordu.

"Üzgünüm. Yasınızı böyle bölmek istemezdim." Lars'a doğru eğildi. "Oğlum Jonas kayboldu. Sune ile aynı yaşlarda ve dün gece kayboldu. Lars, senin bu olayla bir alakan var mı?"

"Kayboldu mu? Nasıl?" Kasabın sesi monoton ve zayıftı. Ama Louise'e doğru döndüğünde gözlerinde biraz can vardı.

"Oğlumu kim mi kaçırdı? Thomsen ve diğerleri dün tutuklandılar. René Holbæk'te cezaevinde ve sen de buradasın. Kimin elinde?"

Kasap suratını ekşitti. *Bunu öfkeyle yapmadı,* diye düşündü Louise. Sanki bir şeylerin kontrolden çıktığından korkuyordu. Louise de korkmuştu, gerildi.

"Dün gece babama ulaşmaya çalıştım. Jane öldükten kısa süre önce onu aradım ama telefonunu açmadı." Omuzları düştü, harap bir haldeydi. "Daha sonra onu hem kendi telefonumdan hem de hastanenin telefonundan birkaç kez daha aradım ama yine açmadı."

Louise, sanki Jane yanlarında değilmiş gibi, sanki Jane'in oğlu onları izlemiyormuş gibi konuşmaya başladıklarını fark etti. Ama baş başa konuşacak kadar zamanları yoktu. Kasabın da bunun farkında olduğunu gördü.

"Roed Thomsen ile konuş. Eğer biri çocuğunu kaçırdıysa bu işin arkasında büyük ihtimal o vardır."

"Thomsen'in babası mı?" Louise doğru duyduğundan emin olmak için öne doğru eğildi.

"O bizim gothimiz. Eğer babam dün gece bir belaya bulaştıysa bunu yapmasını büyük ihtimal gothi emretmiştir. Babalarımızın jenerasyonunda bir tane bile zayıf halka olmadı."

46

Bir saat sonra soluğu, Nymand'ın yanında getirdiği ekstra polis gücüyle birlikte Roed Thomsen'in Nørre Hvalsø'daki harika çiftlik evinin avlusunda aldılar. Ev, Såby'ye kadar uzanan açık bir araziye bakıyordu. Kompleksin içinde bulunan ana binanın etrafı uzun ağaçlar ile çevriliydi. Ve evin önünde bulunan ok gibi dik çimler eşit boyutta ve titizlikle kesilmişlerdi.

"Roed Thomsen'in eşi hayatta mı?" diye sordu Eik, arabadan inmeden önce.

Roskilde yolu boyunca ağzını bıçak açmamıştı. Louise onun yanında gözleri kapalı bir şekilde yolculuk ederken nefes almasını güçleştiren endişeyi dindirmeye çalışmadığı için minnettardı.

"Eskiden bir Bayan Polis Şefi vardı," diye cevap verdi Louise. "Ama onun hayatta olup olmadığına dair bir bilgim yok. Bankadaki işinden ayrıldıktan sonra onu sıklıkla büfeden içki alırken görüyordum. Her zaman içkinin bir hediye gibi sarılmasını isterdi. Öğrendiğim şeylerden sonra hayatı neden daha bulanık görmek istediğini bir nebze olsun anlayabiliyorum."

* * *

İki polis memuru ön kapıda pozisyon alırken iki tanesi de evin arka tarafına doğru ilerledi. Nymand kapıya vurdu ve "Polis!" diye bağırdı. Sanki kilitli olduğuna inanmıyormuşçasına kapı tokmağını birkaç kez sarstı.

Louise ve Eik, ahır olarak kullanılan kanada doğru ilerlerken evin arkasından gelen bir gürültüyü işittiler. Eik ile birlikte hemen sesin geldiğini yöne doğru ilerledi.

Louise köşeyi döndü. Büyük, şatafatlı bir çeşme havaya doğru su püskürtüyordu. İki polis memuru titizlikle kesilmiş bir çalı çitinin arkasında duruyorlardı ve yerde aralarında duran bir şeye doğru bakıyorlardı.

Hızla onlara doğru ilerledi. İki adam büyük bir muşambayı kaldırdılar. Ve bu eylemlerinin ardından ortaya çıkan görüntü adamların bir iki adım geri gitmelerine neden oldu. Louise yavaşlayınca Eik onun önüne geçerek birkaç metreyi zar zor yürümeye başlayan partnerini durdurmaya çalıştı.

"Bunu görmene gerek yok," dedi Eik, o an ihtiyaç duymadığı nazik bir ses tonuyla. Adamlar hızla muşambayı geri örttüler. Louise, onu durdurmaya çalışan Eik'tan kurtuldu. Yeşil muşambayı tutup öte yana doğru fırlattı. Yerde başsız bir at yatıyordu. Koyu kahverengiydi, siyah bir yelesi, göğsünde ve toynaklarının üstünde beyaz noktalar vardı.

Louise dehşetle bir adım geri sıçradı. Bu tepkiyi ne ölü atın görüntüsünden ürperdiği ne de onun kesik başını Camilla'nın evinin bahçesine dikilen direğin üstünde gördüğü için vermişti. Geriye sıçramasına neden olan şey oğlunun cansız bedenini orada görmediği için yaşadığı rahatlamaydı.

"Bu tanıdık geldi mi?" diye sordu, elinde siyah bir tişört taşıyarak onlara doğru yaklaşan Nymand. Louise'in yanına geldiğinde tişörtü açtı ve üstündeki logoyu ona gösterdi. Kumaşın önünde büyük kulaklı, mutlu mesut sırıtan, yuvarlak bir surat vardı. Bu tişörtü Jonas'a o almıştı. Kendi müziklerini yapıp Youtube'a yüklemeye başladığı günlerde Amerikalı DJ Deadmau5, Jonas'ın idolü haline gelmişti.

Bir anlığına Louise için hayat durdu, kalbi de dahil. Fakat daha sonra içinde daha önce hiç tanık olmadığı bir öfke patlaması yaşandı. Parmak uçları buz kesti. Bir anda etrafındaki bütün renkler ona daha parlak görünmeye başladı. Sanki artık duyuları onları öldüren endişenin pençesinden kurtulmuş gibiydi.

Jonas'a zarar veren her kimse o kişi artık yürüyen bir ölüydü. Louise onu inciten herkesi gebertmeye hazırdı.

KAKTÜS TEAM

tg: kaktusunx

47

Markus pencerenin yanındaki bir sandalyede uyuyordu. Hemşire, ağrı kesici verdiği için Frederik'te yarı uyur vaziyetteydi. Camilla onun yatağının yanında oturuyordu. Adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyor, yaşadığı şoktan kurtulamıyordu. Yanan evin ve avluda cansız bir şekilde yatan Elinor'un kırılgan bedeninin görüntüsünü aklından bir türlü çıkaramıyordu.

Camilla, kapıdan gelen sesi duyunca başını kaldırdı. Frederik'e bakmakla görevli olan hemşire, "Affedersiniz," diyerek odaya girdi. "Size bir telefon geldi. Görüşmeyi ofisimizde yapabilirsiniz."

Camilla ayağa kalktı. Hafif üşüyordu. Üstünde o gece yatarken giydiği tişört ve hastanedeki gelip gidenlerin katkılarıyla dolup taşan kayıp eşyalar bölümünde bulup ona verdikleri lacivert bir yelek vardı.

Ofisteki kızıl saçlı hemşire ona masanın üstünde bulunan telefonu işaret etti. Camilla telefonu eline alıp kulağına götürdü. İlk başta, çok boğuk geldiği için Louise'in sesini tanıyamadı. "Kim o?" diye sordu dedi endişeli bir ses tonuyla. Ama daha sonra Jonas'ı kaçıran ve evi ateşe veren kişinin onların nerede olduğunu bilemeyeceğini fark etti ve endişesini bastırdı. "Louise?"

"Jonas ile ilgili," dedi arkadaşı. "Yoğun bakıma in. Sune'un bulunduğu altı numaralı odaya git, kasap oralarda olmalı. Sen onun oğlunu kurtardın. Bu iyiliğin karşılığını ödemesinin zamanı geldi."

"Onu kim kaçırdı?" diye sordu Camilla kısık bir sesle. Kapı girişinde bekleyen hemşireye doğru baktı. "Neredesin?"

"Thomsen'in babasının evindeyim. Sizin de evde başını bulduğumuz atın geri kalanını da burada bulduk. Seni tehdit eden kişiler olduklarını saklama ihtiyacı bile hissetmemişler."

"İnanılmaz!" dedi Camilla. Karşılarındaki kabalık ve vurdumduymazlık onu çok şaşırttı ve sinirlendi. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Onu saklamış olabilecekleri yerleri öğrenmemiz gerekiyor. Onu bir süre burada tutmuşlar ama sonra başka bir yere götürmüşler."

Camilla başıyla onayladı ve kısa bir süreliğine sessizliğe bürünerek düşündü. "Onu yeniden sunak meşesine götürmüş olabilirler mi? Oraya baktınız mı?"

"Nymand'ın ilk kontrol ettiği yer orasıydı. Etrafta kimseler yoktu. Kız mezarlığında da kimse yoktu. Dinleri ile ilgili olan başka bir yer olup olmadığını ondan öğren. Ritüellerinde kullandıkları başka özel alanlar var mı diye bir sor."

"Tamam. Ondan her şeyi öğreneceğim."

"Teşekkürler."

Yoğun bakım ünitesinin kapısı arkasından hızla kapanırken Camilla hızlı adımlarla 2 ve 4 numaralı odaları geçip 6'ya vardı. İçeri girmeden önce kapıyı nazikçe tıklattı. İçerisi boştu. İçeride ne bir yatak ne de bir insan vardı, sadece duvara doğru yaslanmış iki komodin gördü.

"Buyurun?" Camilla sesin geldiği yere doğru döndüğünde, üzerinde önü açık, beyaz bir önlük giyen bir hemşireyle karşılaştı.

"Lars Frandsen ve Sune," dedi kısık bir sesle. "Ben aile dostlarıyım. Kısa süre önce onlarla görüşmüştüm."

Hemşire onu baştan aşağı bir süzdü. Camilla, üstündeki duman kokusunun hâlâ gitmediğini hatırladı. Dışarıdan bir kedinin çöpte bulduğu bir şeymiş gibi göründüğünü biliyordu. Hemşirenin onu kolundan tutup koridorun sonuna doğru götürmesinin nedeni de bu olabilirdi. Muhtemelen her şeyi bırakıp hastaneye koşmuş biri gibi görünüyordu.

"Başınız sağ olsun," dedi hemşire. Ve onu aynı koridorun sonundaki başka bir odaya götürdü. "Sune Frandsen ve Lars Frandsen buradalar."

Camilla huzursuz biçimde kapıyı tıklatınca dört solgun ve kırmızı gözlü surat ona doğru döndü. "Affedersiniz," dedi, kimse söze girmeden önce. "Lars, seninle konuşmam gerekiyor."

Lars, bu teklifi reddedecekmişçesine baktı ona ama daha sonra ayağa kalktı. Elinde beyaz bir mendil tutan yaşlı bir kadın bir köşede ağlıyordu. Yüzü bembeyaz ve dalgın dalgın önüne bakan Sune da onun yanında oturuyordu. Ama daha sonra başını yukarı doğru kaldırdı ve Camilla'yı tanıdı. Onu görünce yüzündeki ifade değişti ve tam Camilla'ya bir şey demek üzereydi ki onun babasıyla birlikte odadan çıktığını gördü.

"Jonas'ı nereye götürdüler?" diye sordu kendini tanıttıktan sonra.

Kasap ifadesiz bir şekilde ona doğru baktı. "Eşim demin hayatını kaybetti!"

"Biliyorum ve bu konuda çok üzgünüm ama bu bir ölüm kalım meselesi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi ve ona arkasını dönüp odaya gitmeye yeltendi ama Camilla onu kolundan yakaladı.

"Senin oğlunu ben buldum!" dedi daha saldırgan bir yaklaşım deneyerek. "Jonas'ı nereye götürmüş olabileceklerini söyle bana."

Adamı tüm gücüyle sarsıyordu. O kadar çok sinirlenmişti ki

bir an bile karşısındaki adamın ne kadar güçlü olduğunu düşünmemişti bile. "Evimizi yaktılar. Lanet olsun, hepimiz orada ölebilirdik. Ve şimdi de Louise'in oğlu ortadan kayboldu."

Camilla onu sarsmaya devam etti. "Onu nereye götürmüş olabilir? Hadi, konuş benimle!"

Kasap bir anda durumla çok ilgileniyormuş gibi görünmeye başladı. "Evinizi kim yaktı?"

"Güzel soru ama bu lanet sorunun cevabını ben de bilmiyorum." Adamı bırakıp bir adım geri attı, kolları iki yanında cansızca sallanıyordu. "Biz uyurken biri evi yaktı. Neler olduğunu gören tek kişi, Sune'u ormanda bulup ona yardım etmemi sağlayan Elinor isimli yaşlı bir kadındı. Ama o da yangın esnasında duman zehirlenmesinden hayatını kaybetti."

Camilla bu sözleri söylerken kafasında bir şimşek çakmıştı. Elinor onları uyarmak istediği için hayatını kaybetmişti. At arabaları yeniden Ölüm Yolu'nda ilerlemeye, malikâneye sızan insanlar yüzünden başlamıştı. Bu durum Camilla'yı çok üzdü.

Ormandan gelmiş olmalılar, diye düşündü Camilla. Özel araba yolu boyunca sıralanmış güvenlik kameraları vardı. Eğer o güvenlik kameralarına takılmış olsalardı, Tønnesen bundan haberdar olurdu.

"Ne istiyorlar? Bizim ne suçumuz var? Bunun artık bir son bulması gerekiyor. Bu olayda canı yananlar hep çocuklar oluyor."

Cümlesini tamamlarken sesiyle beraber öfkesi de dinmişti. Ancak onun işbirliği yapmasını sağlamak zorundaydı.

Kasap önce başına öne doğru eğdi daha sonra yeniden Camilla'nın gözlerinin içine baktı. "Oğluma yardım ettiğiniz için sizi düşman bellediler. Bunu asla yapmamalıydınız. Kardeşliğin kendi arasında halletmesi gereken bir meseleye müdahil oldunuz."

"Sen neden bahsediyorsun? Sune'u ormanda bulduğumuzda, onun ne kadar korkmuş olduğunu biliyor musun? Ona yardım etmeye mecburduk!"

Camilla yeniden onun kolunu tuttu. "O adamların neler ya-

pabileceğini sen de gayet iyi biliyorsun. Louise'in oğluna ne yapmış olabilirler söyle! Bana borçlusun."

Lars, Camilla'dan okkalı bir tokat yemiş gibi göründü. "Kan davası. Aramızdan birine zarar verildiği zaman, onun intikamı mutlaka alınır."

"Neden o peki? Neden Jonas?"

"Thomsen'in dün tutuklanmasına neden olan kişi arkadaşındı. Jane'i sormak için arayan Bitten'den duydum. İntikam almak için de hedef olarak Jonas'ı seçmişler."

"Lanet olsun, sizin sorununuz nedir? Evimi yaktınız, Jonas'ı kaçırdınız. Sizi bu çılgınlığa iten şey ne?" Lars ilk başta eşini kaybetmiş, acılı bir babaydı. Fakat konuşma ilerledikçe onu yeniden Thomsen'in kardeşliğinin bir parçası olarak görmeye başladı. Sanki yüzyıllar öncesinde, Asatro inancının hüküm sürdüğü topraklarda yaşıyorlarmış gibi bu intikam olayını ona çok normal bir şeymiş gibi anlatmıştı. "Buna bir son vermeliyiz. Bana yardım etmen gerekiyor. Şu an senden başka danışabileceğim kimse yok."

Sessizlik. Koridorun sonunda itilen bir servis arabasının sesi geldi. Onu kapanan bir kapının sesi takip etti.

"Üzgünüm," dedi Lars başını sallayarak. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Camilla birkaç kez derin bir şekilde nefes alıp verdi, ta ki kendini yeniden toparlamayı başarana kadar. "Jonas'ın nereye götürmüş olabilirler? Bu konuda bir fikrin olmalı," dedi Lars'ı yönlendirmeye çalışarak. "Ole Thomsen'in babasının evinde Jonas'ın tişörtünü buldular ama Jonas orada değildi. Nerede olabilir? Düşün biraz. Kurban edildikten sonra kan kaybından ölmek üzere olan Sune'u getir aklına. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin! Tanrı aşkına onlar senin oğlunu öldürmeye çalıştılar."

Kasap yumruğunu sıkıp ağzına bastırdı. Daha sonra gözlerini kapadı, sanki beynini tüm gücüyle çalıştırmaya zorluyor gibi görünüyordu. "Onu Avn Gölü'ne ya da Kan Kaynağı'na götürmüş olabilirler. Gyldenløvshøj'daki tepeye de."

Camilla biraz daha bilgi almaya çalışarak, "Hangisi daha olası? Bu mekânlarda yapılan özel ritüeller var mı?" diye sordu.

"Cehennem Kazanı," dedi Lars, uzaklara doğru bakarak. "Orası tanrılara kurban sunduğumuz yerlerden birisi. İnsan kurban edilen bir yer olarak bilinir. Eski zamanlarda, her dokuz yılda bir Asatro çiftçileri, Cehennem Kazanı'nda bir araya gelirlermiş ve efsanelere göre orada doksan dokuz adam, doksan dokuz at, doksan dokuz köpek ve doksan dokuz şahin kurban ederlermiş. Bu kurbanlar, Loki'nin kızı olan ölüm tanrıçası Hel'e adanırmış. Asatro inanışına göre Hel, ölüm krallığının hükümdarıdır."

Mekanik bir ses tonuyla konuşuyordu; Camilla'nın gözleri önünde parçalara ayrılacaktı. Bir duvara yaslanıp yere çöktü.

Camilla'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Kurban edilen insanlar," diye tekrar etti. Başını salladı. "Telefonunu alabilir miyim?"

48

"Burada da yok!" diye bağırdı Louise. Çatı katına uzanan merdivenlerden aşağı atladı. Evin tüm kanatlarını, ahırları ve çiftlik evinin üstünü kaplayan devasa çatı katını aramışlardı. Polis ana binayı didik didik tarıyordu ve köpekli ekipler de suç mahalline intikal etmişlerdi. Louise, Jonas'ın orada olmadığına emindi.

Fakat buraya getirilmişti. Pijamaları mutfak zemininde bir yığın halinde bulunmuştu. Yine suçlarını gizlemek için hiçbir çaba göstermemişlerdi. Pijama ve tişört bir yana, kullandıkları hayvan sakinleştiricisinin plastik şişesini bile ortadan kaldırmamışlardı. Mutfak tezgâhında pamuk, naylon ip ve kumaş parçaları bulunmuştu. Mutfak zeminde pıhtılaşmış kan izlerine rastlamışlardı. Ama Louise kana parmağıyla dokunduğunda kanın tam da katılaşmadığını fark etmişti. Evden bir ya da bir buçuk saat önce mi ayrılmışlardı?

Polis köpeklerinin arka taraftaki arazilerden getirilip ana binanın öbür tarafına götürüldüğünü duydu.

Louise boşluğa doğru baktı. Sanki bir an için her şey durmuş gibiydi. İçine kapanmaya başladığında da aynı şekilde istemişti. Şakakları atıyor, başı karıncalanıyordu. Ellerini dizlerine koyup başını bıraktı ve gözlerini kapatıp kanın beynine ulaşmasını bek-

ledi. Kendini kontrol edemediği sürece Jonas'ı bulamayacağını biliyordu.

Tam ayağa kalkmak üzereyken biri elini koluna koydu. Eik'ın ciddi yüzüne baktı ve bir anda toplamaya çalıştığı bütün güç yok oldu ve ağlamaya başladı.

"Cehennem Kazanı neresi?" diye sordu Eik ve bu bilgiyi demin Camilla'dan aldığını ekleyip onu aracına doğru sürüklemeye başladı. Mutfaktan ayrılmadan önce Jonas'ın çizgili pijamasını almayı da ihmal etmedi.

Louise bir an hiçbir şey düşünemedi. Neden bahsediyordu? Daha sonra beyni yeniden çalışmaya başladı. "Ravnsholte civarlarında bir yer," dedi Louise. *Bunu neden öğrenmek istiyor?* diye merak etti.

Eik onu nazik bir şekilde itti. "Gidelim. Nymand'a haber verdim bile."

Louise araca doğru ilerledi. Ravnsholte, Hvalsø'nün öte yanında ailesinin yaşadığı ormanın içindeydi.

Charlie aracın arkasında sızlanıyordu. Burnundan çıkan sıcak hava camı buğuluyordu. Kulaklarını dikmişti. Öteki köpekleri o kadar büyük bir dikkatle takip ediyordu ki Louise ve Eik'ın araca bindiğini fark etmedi bile.

"Çekilin önümden dedi," dedi Eik, sayısı gitgide artan polis araçlarının arasından sıyrılmaya çalışırken.

"Cehennem Kazanı," diye tekrar etti Eik, otoyola çıktıkları zaman. "Orayı bulabilir misin?"

"Hvalsø'nün içinden geçip Lerbjerg'e doğru ilerle," dedi Louise oraya nasıl gidebileceklerini hatırlamaya çalışarak. "Ormanda eskiden sık sık gezerdim, yolu bulabileceğimi sanıyorum."

Nørre, Hvalsø'nün altı kilometre uzağından geçip büyüdüğü yere giderlerken zihni karmakarışıktı. Jonas'ın görüntüsünü bir türlü aklından silemiyordu. Onun karanlıkta ilaçla uyutularak, yatağından alınıp götürülüşü sürekli gözünün önüne geliyordu.

Her şeyi aklında toparlamaya çalıştı. Eski polis şefi onu cezalandırmak için oğlunu kaçırmıştı. Bunu biliyordu. Ama Louise

artık polis şefinin oğlunu ve onun arkadaşlarını korumak için mevkiini nasıl kötüye kullandığını ve bunu neden yaptığını da fark etmeye başlamıştı.

Louise, Såby'de hayatını kaybeden hizmetliyi, Gudrun'u, Klaus'u ve genç hayat kadınını düşündü. Roed Thomsen oğlunun ve arkadaşlarının pisliklerini aslında kendisini kurtarmak için temizlemişti. Ellerinde *ona* karşı kullanabilecekleri bir koz olabilirdi.

Roed Thomsen, kendi hasta kızını bile idare edemeyen zayıf bir adamdı. Kızı öldüğünde her şeyin kontrolden çıkmasına izin vermişti. Ve o günden beri her şeyin gizli kapaklı kalması için elinden gelen hiçbir şeyi esirgememişti.

"Eski polis şefi her zaman neler döndüğünden haberdardı," dedi Louise, düşüncelerini seslendirmeye başlamıştı. "Ama ortaya çıkmasından korktuğu için her zaman ikinci planda kaldı. O gruptaki herkesin birbirine karşı bir kozu var. Ölümcül bir grup olmalarının nedeni de bu."

"Roed Thomsen onların gothisiydi," dedi Eik bir süre sonra. "Asatro, herkes ona sırtını döndüğünde yalnız kalmasını önleme biçimiydi."

"En kötüsü de inançlarının onlara istedikleri her şeyi yapma hakkı kazandırdığını düşünmeleri," dedi Louise.

Ormana vardılar, otoparkı geçip tepeden aşağı indiler. Daha sonra Louise ona sağa dönmesini söyledi. "En sona kadar arabayla gidebileceğimizi sanmıyorum."

Snipe Evi'nin yanından geçerken, Louise koltuğunda dik bir pozisyona geçti. Verner Post, bir odun yığınının yanında oturuyordu. "Dur!"

Louise ona el salladı. Yaşlı adam hayatı boyunca orada yaşamıştı. Verner'in üstteki dişlerinden birkaç tanesi yoktu. Soldaki dişleri de ezelden beri ağzından düşürmediği tütün tutamı yüzünden sararmıştı. Snipe Evi'nde dünyaya gelmişti. Hem yaşadığı ev hem de Bistrup Ormanı'ndaki işi, ona yanlış tarafa doğru devrilen bir ağacın altında kalarak hayatını kaybeden babasın-

dan kalmıştı. Louise'in babası bir ağaçla ilgili yardıma ihtiyaç duyduğunda onu aradığı için bunları biliyordu.

"Cehennem Kazanı'na gidiyoruz. Oraya aracımızla ne kadar yaklaşabiliriz?" diye sordu şaşırtıcı bir sakinlikle. Jonas'ın orada olduğunu sanmıyordu, böyle bir durumda onun korkusunu ya da adamların öfkesini hissedebilirdi.

Ama yaşlı adamın suratındaki ifadeyi gördükten sonra Louise biraz gerildi. "Oraya demin bir başka arabayı daha yolladım. Bir anda herkes neden eski sunak alanına ilgi duymaya başladı?"

"Eski sunak alanına mı? Oraya kimi yolladın?" Endişelenmeye başlamıştı. Onun yakasına yapışacak gibi oldu ama kendini tuttu. Roed Thomsen direktiflere ihtiyaç duymazdı, o ormanı en azından Louise kadar biliyor olmalıydı.

"Kasap, genç olan. Tıpkı bir hayalet görmüş gibiydi. Buraya sık sık geldiği için aslında yolu biliyor olması gerekiyordu. Arkalarındaki pisliği temizleme işi hep bize kalıyor. Ama bu sefer bir garipti, biraz telaşlıydı."

Ağzındaki tütün parçasını altdudağının üstünden dolandırdı.

"Onun yanında başka birisi var mıydı?" diye sordu Eik.

Verner Post başını salladı. "Bir tek onu gördüm." Suratını sağa çevirip yere tükürdü.

"Dur!" Louise ağaçları işaret edince Eik arabayı park etti. Etrafta başka bir araç yoktu. Orman sessizdi. Louise, ormanın derinlerindeki tepeye doğru ilerlerken alnından soğuk terlerin boşaldığını hissetti.

Eik çizgili pijamayı eline alıp arkadaki Charlie'ye koklattı. Daha sonra beraber, Louise'in peşine düştüler. "Zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi Eik ona yetiştiğinde.

Charlie burnuyla zemini taramaya başladı. Eik ona sürekli gösterdiği pijamalarla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

"Burada değiller," deyip duruyordu Louise. "Burada olsalardı onları duyardık."

Eik dönüp onu omuzlarında tuttu ve zorla kendine bakmasını sağladı, "Kes şunu!" dedi bir çocuğu azarlarcasına. "Eğer Jonas'ı bulmak istiyorsan, bir anne gibi davranmak yerine bir polis memuru gibi davranmaya başla."

Eik elini kavrayıp onu çekmeye başladı ve yukarından Cehennem Kazanı'nın içine bakana kadar da onu bırakmadı. Cehennem Kazanı sonbaharı müjdeleyen sarı yapraklarla örtülüydü. Louise'in hatıratındaki oyuk daha büyüktü. *Muhtemelen o zamanlar daha küçük olduğum için aklımda böyle kalmış,* diye düşündü.

Jonas'ın orada olmadığını gördüğünde rahatlamış mıydı yoksa korkmuş muydu, bilemedi.

KAKTÜS TEAM

49

Snipe Evi'ne geri döndüklerinde Verner Post, orantısız ve eski orman evine doğru giden dar patikadaki çakıl taşlarını tırmıkla düzeltiyordu. Verner onların geldiğini görünce durdu ve tırmığına yaslandı.

Louise arabadan indi. "Asatroların Cehennem Kazanı dışında, eski mitlerdeki kurban etme törenleriyle ilişkilendirebilecekleri başka bir yer var mı?"

"Hikâye sandığınız şeyler aslında gerçek," dedi Verner. "Orada insan kemikleri buldular."

"Buralarda benzer hikâyelere konu olmuş başka yerler var mı?"

Verner altdudağını sarkıtıp şapkasının altındaki kaşlarını çattı. "Valdemar Yolu'nda yardımcısıyla at süren Kral Valdemar Atterdag'ınkine benzer hikâyeler mi duymak istiyorsunuz?" diyerek çıkıştı Verner.

"Hayır," dedi Eik. "Biz daha çok Boserup Ormanı'ndaki sunak meşesiyle bağdaştırabileceğimiz şeyler duymak istiyoruz. İnsanların kurban edildiği, tarikatların kurulduğu, intikam ritüellerinin gerçekleştirildiği başka yerler var mı?"

"Bildiğim kadarıyla, insanların kurban edildiği ayinler Cehennem Kazanı'nda yapılmış. Yani en azından anlatılanlar bu yönde."

Louise bir an için rahatladı ama adam tekrar konuşmaya başlayınca bu his kısa ömürlü oldu. "Kara Bataklık'taki göl kenarına ölüleri yakmak için odunlar yığarlarmış. Eskiden önemli biri öldüğünde, ona ait kölelerden birini de öldürüp onunla birlikte yakarlarmış. Bu Vikinglere has bir âdetmiş. Bunun yanında, savaşlar ve kan davaları esnasında düzenlenen intikam ritüeli ayinlerinde de insanlar kurban edilirmiş."

Louise anlatılanlara kulak tıkadı ama Eik'ın Kara Bataklık'a nasıl gidebileceklerini sorduğunu duydu.

Louise, oranın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ormanda ata binmeye başladığı dönemlerde babası onu bu dipsiz bataklık konusunda uyarmıştı. Ayrıca babası ona asla yakalanamayan devasa turnabalığının hikâyelerini de anlatmıştı. Babası o balığı gördüğüne inanıyordu. Turnabalığının o karanlık bataklıkta ne kadar süredir yüzdüğünü kimse bilmiyordu. Efsanelere göre yanan naaşlardan yükselen küller onu ölümsüz kılmıştı. Eski günlerde, pek çok çiftçi turnabalığının kurbanlarını bataklığa çekmesine engel olduklarını düşünerek ölülerinin küllerini Kara Bataklık'a serpiyordu.

Tepeye ulaştıklarında adamları fark ettiler. Louise, bir ağacın nemli gövdesine yaslandı ve kömür karası orman gölünün kıyısında gördüğü manzarayı anlamaya çalıştı.

Altı adam çember şeklinde duruyorlardı ve arkalarındaki kasap yüksek bir yere oturmuş yaşlı adamları izliyordu. Genç kasabın babasını, kereste fabrikasının sahibi Roed Thomsen'i, Særløse'deki çiftliğin sahibi John Knudsen'in babasını ve işi oğluna devredene kadar kendisi de aynı mesleği icra eden duvarcının babasını görmüştü. Emin değildi ama çemberde yer alan altıncı kişi, kır saçlı geniş omuzlu adam, kendisinden iki ya da üç sınıf küçük bir kızın babasına benziyordu. Çemberin ortasında da Jonas yatıyordu.

Gözlerini siyah bir kumaşla bağlamışlardı. Üstünde sadece iç çamaşırı vardı. Elleri ve ayakları bağlanmış, ağzı da bir bantla ile kapatılmıştı. Sanki bütün gövdesine kan sürülmüş gibi görünüyordu. Uzaktan seçebildiği kadarıyla onu kerestelerin yan yana getirilmesiyle ya da kalın ve uzun dal parçalarının yan yana getirilmesiyle oluşturulmuş sala benzer bir şeye bağlamışlardı. Louise, içine düştüğü tuzaktan kaçmaya çalışan bir hayvan gibi kıvranan Jonas'dan gözlerini alamadı.

Adamlar onu umursamıyor, gücünü toplayıp kendisini kurtarmak için çabalarken göz ucuyla bile ona bakmıyordu.

Louise donuyordu ama aynı zaman da terliyordu. Eik'ın patika da bir adım geri attığını ve sessizce yardım çağırdığını duydu. Destek ekiplerine yerlerini bildirdi.

Roed Thomsen uzun bir pelerin giyiyordu. Kollarını iki yana doğru açmış, bir cemaate seslenircesine ezberden konuşuyordu. Louise adamların elden ele bir şeyler dolaştırdıklarını gördü. Bunun yemin yüzüğü olduğuna emindi. Yüzüğü eline alan kişiler bir şeyler söylüyorlardı ama onların tam olarak ne dediğini çıkaramamıştı. Gergin ve ciddiydi ama aynı zamanda beklenti içindeydiler. Tıpkı maça hazırlanan sporcular gibi görünüyorlardı.

Eik geri dönerek Louise'in arkasına geldi. Vücudunun sıcaklığını hissetti, burnuna tuz ve duman kokusu doldu.

Thomsen ellerini aşağı indirince adamlar bir adım geri attı ve iki büyük, gri, metal benzin tenekesi ortaya çıktı. Thomsen arkasını dönüp kasaba yanlarına gelmesini işaret ettiğinde Louise, devasa bir elin boynunu kavrayıp sıktığını hissetti. Ama adam hareket etmedi. Bu sefer babasının kasaba sarf ettiği sözlerin hepsini duymuştu.

"Hemen buraya gel ve bir erkek gibi davran, bizi utandırma," dedi baba ve oğluna kızgın bir şekilde parmağını salladı. Lars gözlerini yere kilitlemişti. En sonunda babası ona doğru yürüdü ve "Sen artık benim oğlum değilsin!" diye bağırdı. "Zavallı asalak çocuğun evden kaçıp bütün aileye utanç getirdiğinde çemberi kırdın. Kardeşliğe karşı olan sorumluluğunu yerine ge-

tiremedin. Bugünden itibaren benim ne bir torunum ne de bir oğlum var."

Yaşlı kasap, kibirli bir ifadeyle arkasını döndü. Diğerlerinin yanına doğru yürürken herkes başının sallayarak onun yaptığını takdir etti. Sanki yaşlı kasap onların güvenine ihanet eden birine karşı doğru bir tavır göstermiş gibi davranıyorlardı.

Lars hâlâ aynı yerde kıpırdamadan duruyordu, Roed Thomsen onu ayağa kaldırırken başını bile kaldırmamıştı.

Yaşlı kasap iki benzin tenekesine doğru ilerlemeye başlayınca Louise ağzını açtı. Adam tenekenin kapağını açarken diğer herkesin gözü kasaba ve Roed Thomsen'e odaklanmış durumdaydı. Yaşlı kasap Jonas'ın üzerine benzin dökerken Louise bir feryat kopardı. Oğlunun vücudu kasılmaya başladığında bir çığlık daha attı.

Yamaçtan aşağı doğru inerken var gücüyle koşarken tabanca kılıfı göğsüne çarpıyordu. Eik hemen peşindeydi ve Charlie'ye yanından ayrılmamasını emretti. "Dur!" diye bağırdı Louise.

Gölün yanındaki adamlar dondu kaldı ve gözleri Louise ve Eik'a kilitlendi. Kasabın babası benzin tenekesini hâlâ elinde tutuyordu. Gözleri nefretle doluydu. Roed Thomsen, kasabı bırakıp kolunu, sanki montunun kolunda kalan bir tozu temizlercesine silkeledi.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı Louise. Oğlunun önüne geçerek kardeşliğin üyeleriyle onun arasında dimdik durdu. Adamlar omuz omuza verip gözlerini üzerine diktiler.

"Oğlun hâlâ hayatta olduğu için bize teşekkür etmen gerekiyor," dedi eski polis şefi. "Eğer buraya zamanında gelmeseydik bu ikisi çocuğu meşale gibi yakıp göle atacaklardı."

Roed Thomsen kasabı ve babasını işaret etti. Daha sonra kollarını göğsünde düğüm yapıp dimdik durdular ve küçümseyerek sırıttılar.

Eik, Jonas'ı bağlayan ipleri kesmeye başladı. Jonas'ın, gövdesi benzin yüzünden parlıyordu. Vücudunun bazı bölümleri kızarmıştı. Eik, Jonas'ı güvenli bir alana götürdü ve Charlie'nin onun yanında kalmasını emretti.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Louise. "Kapa o lanet çeneni! Ne teşekküründen bahsediyorsun? Tepeden her şeyi izledik. Kimin ne yaptığını gayet iyi biliyoruz."

Eik bağırdı, peşinden düşen benzin tenekesinin sesi gelince herkes dikkatini o yöne doğru çevirdi. Bu kakofoniyi bir çakmak sesi ve parlayan alevlerin sesi takip etti. Kimse tepki veremeden önce yaşlı kasap kendini ateşe vermişti. Mavi ve sarı alevler tıknaz vücuduna yayılarak her yanını sardı. Cayır cayır yanmasına rağmen çıt bile çıkarmamıştı.

Eik ve kasap ona doğru koştu. Yaşlı adam yerde tepinirken diğer herkes tepkisiz kaldı. Eik onu göle doğru yuvarlarken, oğlu da babasının üstündeki alevleri kanvas ceketiyle söndürmeye çalışıyordu.

Louise, Jonas'ın yanına giderek ona sarıldı. Ceketini çıkardı ve Jonas'ın omuzlarının üstüne koydu. Benzin kokusu yüzünden gözleri yaşardı. Charlie kulaklarını dikmiş bir şekilde koruma görevini yerine getiriyor, Eik'ın kendisine bir sinyal vermesini bekliyordu.

"Beni kaçıran oydu," diye fısıldadı Jonas, gözleri yaşlı kasaba kilitlenmişti. "Onun odaya girdiğini duymadım. Gözlerimi açtığımda bir arabanın içindeydim. Beni bağlamışlardı. Başım o kadar çok dönüyordu ki kusmak zorunda kaldım."

Louise siren seslerini duydu, birkaç dakika sonra Nymand ve yanındaki birkaç polis memuru yamaçtan aşağıya iniyordu. Şanslarına, Eik onları aradığında Nymand adamlarıyla yakınlardaydı.

Roed Thomsen, eski dostları gözleri önünde yanarken kıllarını bile kıpırdatmayan diğer adamlardan uzaklaştı ve Louise ile Jonas'a doğru yaklaştı. Bunu gören Louise oğluna iyice sarıldı. Eski polis şefinden korkmuyordu. Oğlunun kalp atışlarını duyduğunda tüm korkuları yok olmuştu.

Memurlardan birkaçı kasabın babasına doğru koştu. Adamın vücudu gölün kenarında yatıyordu. Yaşlı adamın üstüne su atarak alevleri söndüren Eik, polisler yanlarına geldiğinde yere çökmüş bir şekilde göle doğru bakıyordu.

"Burada neler oldu böyle?" diye bağırdı Nymand nefes nefese.

Roed Thomsen konuşmaya başladı. "Gerçekleşen bu trajik olayla ilgili hepimizin size ifadelerimizi vereceğimizi bilmenizi isterim. Tabii bu, genç bir hayat kadınının cinayetiyle ilgili soruşturmanız için de geçerli. Ondan yeni haberimiz oldu."

Nymand bir anda eski polis şefinin yanında çok küçük gözüktü. Önce yerde yatan adama, sonra da sessiz bir şekilde ağlayan genç kasaba baktı. Ardından da Jonas'a ve onu bağladıkları kütüklere. Ve en sonunda, sarsılmış görünen, Roed Thomsen'e.

"Genç hayat *kadınları*, bir tane yok birden fazla var," dedi Louise ama adam onu duymazdan geldi.

"Ne oldu?" diye sordu Nymand. Louise saçlarından benzin damlayan oğluna sımsıkı sarılmıştı.

"Çocuk bizim sayemizde hayatta kaldı," dedi Thomsen. Elini Jonas'ın omzuna koymaya çalıştı ama Louise onun eline bir tokat attı. "Onu bu çılgın adamlardan biz kurtardık," dedi ve kasap ile babasını işaret etti.

"Siz kimseyi kurtarmadınız," dedi Louise öfkeyle ve tek bir adımla onun önüne geçti. "Kendi kızının ortadan kaybolmasından paçayı kurtarmış olabilirsin ama benim oğluma dokunamayacaksın."

Eski polis şefi gözlerini üzerine dikti ve Louise gözünün ucuyla Eik'ın arkasına geçtiğini gördü ve kolunu Jonas'ın beline koyduğunu hissetti.

"Neler zırvaladığını bilmiyorum," dedi eski polis şefi ve en sonunda nefesini toparlayıp normal rengine dönen Nymand'a doğru baktı. "Bu arada, oğlumu ve arkadaşlarını serbest bırakırsanız sizin için çok iyi olur. Elinizde yeterli delil olmadan içeri aldınız ve mahkemeye verilebilirsiniz. Bu işte onunla birlikte çalışmanız gerekiyor. Genç kadının hayatını kaybettiği gece ormanda neler yaşandığını size anlatabilir."

"Bu işten kasabı ve babasını suçlayarak kurtulamayacaksın. Bu sefer bunu başaramayacaksın," dedi Louise soğuk bir ses tonuy-

la, Thomsen'in gözlerinin içine baktı. "Uzun yıllar boyunca etrafındaki insanları terörize ettin. Onları sessiz kalmaları için tehdit ettin. Ve yıllardır neler yaşandığını bilmene rağmen kılını bile kıpırdatmadın. İnsanların senin ne kadar zayıf bir insan olduğunu görmesinden ölümüne korktun. Midemi bulandırıyorsun."

Louise, Nymand'a döndü. "Lars Frandsen, Roed Thomsen'in kızının kaybolunca neler olduğuna dair ifade vermek istiyor. İntihar ettiği zaman yanındaydı ve babasının, intihar vakasını kayıp kişi vakasına çevirerek üstünü örtmesine tanıklık eden başkaları da var. Ayrıca size, başka suçları saklamak adına ettikleri yeminleri de anlatabilir."

"Oğlunuzun ifadesine ihtiyacımız olacak," dedi Louise eski polis şefine. "Yıllardır sürdürdüğünüz bütün oyunlar son bulacak. Hepiniz sessizlik yemini etmiş olsanız da gerçeğin ortaya çıkmasına engel olamazsınız. René Gamst ve Lars Frandsen tanıklık edecek."

"Her şeyin ortaya çıkmasının hoşuna gideceğini sanmıyorum," dedi Louise'in bile zor duyduğu bir sesle. "Erkek arkadaşın kızımın kendini öldürmesine yardımcı oldu. Ve herkesin Eline'in ormana gömülmesini tavsiye eden kişinin o olduğunu söyleyeceğine eminim çünkü cinayetle suçlanacaklarını biliyorlar."

Kadına bir adım daha yaklaştı ama Louise, gözünü bile kırpmadan onun etli yüzüne baktı. "Seni aptal piç. Yine kendini savunamayacak bir kişiyi suçlamaya çalışıyorsun. Senin iğrenç kardeşliğinden kurtulmak isteyen herkesi günah keçisi ilan ediyorsun. Şimdi de iğrenç tehditlerinle beni yıldırmaya çalışıyorsun."

Louise nefretle başını iki yana salladı. "En yaşlıları sendin. Bu işe bir son vermesi gereken kişi sendin ama yapmadın. Sen bu şarlatanlığın devam etmesine izin verdin çünkü oğlunun ve arkadaşlarının üstünde bir koz sahibi olmak istiyordun. Bu sayede onların pozisyonunu nasıl istismar ettiğini anlatmalarının önüne geçtin. İstediğin her şeyi yaptın. Buna artık bir son vermenin zamanı geldi."

Louise, Jonas ve Eik'a döndü. Tepenin üstüne çıkmadan önce Nymand'ın önünde durdu. "İhtiyaç duyduğunda beni arayabilirsin."

KAKTÜS TEAM

50

Orgdan yükselen melodiler ve koronun söylediği ilk ilahi bitince her yer sessizliğe gömüldü. Lissy ayağa kalktığında sandalyesinden bir çatırtı yükseldi. Elinde bir kâğıtla tabuta doğru ilerledi.

Louise, Eik'ın elini sıktı ve öbür yanında oturan Jonas'a doğru baktı.

İkisi de tereddüt etmeden, Polis, Klaus'un bedeninden kalanları iade ettikten sonra, Klaus'un ailesinin düzenlediği törende ona eşlik etmek istemişti. Louise ilk başta bunu kabul etmemişti; cenazeye tek başına katılmak zorunda olduğunu hissetmişti. Ama Eik'ın kıyafetlerini bavuluna yerleştirirlerken (Camilla, Frederik ve Markus bir süreliğine onun Sydhavnen'deki dairesini kiraladıkları için Eik, Louise'in evinde kalacaktı) bir anda onların yanında olmasının iyi bir fikir olduğunu fark etmişti. Eik ve Jonas'ın.

"Bunu tek başına yapmamalısın," demişti Eik ve ona Klaus hayatını kaybettiğinde düzenlenen törene katılmadığını hatırlatmıştı.

Lissy konuşmaya başladı. Yıllardır taşıdıkları şüphenin son bulduğunu söyledi. Uzun bir gecikmeden sonra ruhunun huzura kavuştuğunu söyledi.

Sesi, kilisenin tavanında yankılandı. Ernst tabutun öte yanında oturuyordu. Yanında kızı, damadı ve torunu küçük Jonathan vardı. Onların hemen yanında da Louise'in hiç tanışma fırsatı bulamadığı Klaus'un amcalarından ve teyzelerinden bazıları bulunuyordu. Katılanlar bu kadardı.

"Küçük, özel bir ayin olacak," demişti Lissy onu aradığında. "Ona veda edeceğiz."

Ayinin ardından Skovvej'daki evlerinde yemek vereceklerdi ama Louise bu teklifi nazikçe reddetmişti.

Onun için her şey orada bitmişti.

KAKTÜS TEAM

Sonsöz

"Bisikletini de götürmemiz gerekiyor," dedi Louise. İçi havlularla ve çarşaflarla dolu olan iki büyük IKEA çantasını taşıyarak kaldırımda yürüyordu. Jonas yatılı okula gittiği için arabayı onun eşyaları ile dolduruyorlardı.

"Bisikleti arabanın tepesine bağlayabiliriz," dedi Eik ve enerji dolu bir şekilde bisikleti almak için evin bodrumuna doğru hareket etti.

Louise, Jonas'ın merdivenlerden aşağı indiğini duydu. Eik'ın devasa aracına yaslanıp gözlerini kapadı ve derin bir şekilde iç geçirdi. Bir ay göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Louise, ormanda yaşadığı, korkunç ve şaşırtıcı olayın ardından, Jonas'ın büyük bir duygusal travmaya gireceğinden dolayı endişe etmişti ama yanılmıştı. Psikoloğu, onunla yaptığı ilk görüşmenin ardından Jonas için önemli olan şeyin Louise ve Eik'ın zamanında onun yardımına gelmiş olmaları olduğunu söylemişti. Büyük bir felaket yaşanmadan önce Louise ve Eik onu kurtarmışlardı. Onu bulduklarında Jonas büyük bir rahatlama yaşamıştı. Ve Jonas'ın bu olayla ilgili odaklandığı nokta da buydu. Aslında ölüme ne kadar yaklaştığının farkında olmaması büyük bir şanstı.

Markus ile birlikte yatılı okula gitmek isteyen kişi Jonas'tı.

Louise bunu, Jonas yeni maceralara atılacak gücü kendinde bulduğu için olumlu bir işaret olarak algılamıştı. Yaşadıklarına rağmen Jonas yeni bir çevreye girmek istemişti. Bu nedenden ötürü Louise onun talebini hemen kabul etmiş ve bunun iyi bir fikir olduğuna katılmıştı. Bu uzun süre ayrı kalacakları anlamına gelse de...

Ingersminde yandıktan sonra Camilla ve Frederik, Eik'ın onlara yaptığı teklifi kabul edip onun Sydhaven'deki, tek yatak odalı küçük dairesinde yaşamaya başladılar. Hem kendilerini toparlamaya hem de gelecekleri hakkında karar vermeye çalışıyorlardı. Yangında her şeylerini kaybetmişlerdi. Tüm eşyaları kül olmuştu. Geriye sadece Frederik'i hastaneye götürürken üzerlerinde olan kıyafetler kalmıştı.

Markus, tek başına Odsherred'de yatılı bir okul bulmuştu. Louise, Markus'un annesi ve Frederik ile küçük bir evde beraber yaşamak istemediği için mi, yoksa ona acı veren her şeyi bırakmak istediği için mi yatılı okulda okumak istediğine karar verememişti. Ama yaz tatili boyunca çocuklar yeni bir okula gideceklerı için çok heyecanlılardı. Önlerinde uzanan yeni fırsatlar ve yeni umutlar vardı. Louise bu yüzden Jonas'a izin vermekle iyi bir karar aldığını düşünüyordu. Okulun ikisini de kabul etmesi de ayrıca büyük bir şanstı. Okul yönetiminin onları yerleştirdiği grupta bulunan diğer öğrenciler ile tanışmışlardı bile. Böylelikle belirsizliği ve gerginliği de ortadan kaldırmışlardı. Beraber yeni bir yolculuğa çıkıyorlardı.

"Spor ayakkabılarımı unuttum," dedi Jonas. Çantasını kaldırıma bıraktı ve koşarak yeniden dördüncü kata çıktı. "Diş fırçanı ve macununu aldın mı?" diye bağırdı Louise arkasından. Eik bisikleti arabaya yasladı ve gelerek ona sarıldı.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı, onu göğsüne bastırarak.

"Evet," dedi Louise. "Ama bir yıl boyunca uzaktayken ev onsuz bomboş olacak."

"Her hafta sonu gelecek," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Eik. "Ve açıkçası, ev pek boş olmayacak. Yanına taşındığımı unuttun galiba. Ve tabii ki Dina ve Charlie de burada olacak."

Louise çocukların ilk hafta sonu okulda kaldıklarını biliyordu. Yani Jonas'ı bir daha görmesi için iki hafta geçmesi gerekiyordu. Nazik bir şekilde Eik'ın kollarından kurtuldu ve ona doğru gülümsedi. "Senin ortalıkta dolaşan deri ceketini nasıl unutabilirim. Köpeğinin her hafta on kiloluk mama torbasını bitirdiğini söylemiyorum bile."

O sırada, zekâsı ve gelişmiş koku alma duyusuyla muhtemelen yaşanan yangından dahi kaçmayı başarabilen Dina geldi. Onun peşinden de oyun oynamaya hazır bir şekilde kuyruğunu sallayan Charlie geliyordu. En arkadan ise Jonas göründü. "Hadi gidelim," dedi Jonas, Eik bisikletini aracının üzerine bağlama işini tamamlarken. Louise oğlunun sesindeki heyecanlı ve sabırsız tonu yakaladı.

Üç saat sonra Copenhagen'a dönüş yolundaydılar. Jonas hemen onunla aynı yurt bölümünde kalacak gençlerle anlaşmıştı. Louise, onun kendini bu işe gerçekten kaptırmış olduğunu görmüştü. Annesine ve Eik'a bile aceleyle veda etmişti.

Önlerindeki manzara genişleyip daralıyor, ağaçlar yerlerini küçük tepelerin üzerinde uzanan çayırlara bırakıyorlardı. Tarlalar hasat edilmeye hazır görünüyorlardı. Arka koltukta yatan köpekler birbirleriyle uyumlu bir şekilde horluyorlardı. Louise, Jonas'ın etrafta olmasını gerçekten çok özleyecekti ama onun okuldaki diğer çocukların yanında ne kadar mutlu olduğunu görmek içine su serpmişti. Jonas geleceği için çok heyecanlıydı. Yeni bir maceraya atılmak için de çok sabırsız görünüyordu. Louise onun için gerçekten çok mutluydu. Ama oğlunun uzaklara gitmesine hazır olmadığını hissetti. Bunun doğal olduğunu ve bu duruma uyum sağlaması gerektiğini biliyordu.

Kendini yorgun hissederek uykulu yüzünü yan cama yasladı ve gözlerini kapattı. Daha önce hiçbir erkek ile *yaşamamıştı*. Ama Eik, gelişen birtakım olayların ardından dairesini, ihtiyaç duy-

dukları sürece yaşamaları üzere Frederik ve Camilla'ya vermişti. Sanki her şey bir tesadüf eseri yaşanmıştı. Louise için karşısına çıkan fırsatı kucaklamak ve Eik ile olan ilişkisini başka bir boyuta taşımak biraz korkutucuydu. Fakat doğru yolda olduğunun da bilincindeydi. *Evet,* diye düşündü. Buna hazırdı. Sonunda hayatı rayına oturmuştu.

Louise gözlerini açıp aracı kullanırken bir şeyler mırıldanan Eik'a baktı. Artık yalnız değildi.

KAKTÜS TEAM